

www.burmeseclassic.com

မယ်ခိုင်

ဘဝပျောက်ရှာပုံတော်

(ဘုရားလှိုင်ရပ်ကွက်၊ ဘုရား)

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှုတိတမ်း:

မူရင်းထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်၊

၂၀၁၃၊ ဒီဇင်ဘာ။

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)

ရွှေဥစာပေတိုက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ရွှေပဒေသာအော့ဖ်ဆက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

- ၁၃၀၀ ကျပ်

အုပ်ချုပ်ရေး

- ၅၀၀ အုပ်

မယ်ခိုင်

BURMESE
CLASSIC

ဘဝပျောက်

ရှာပုံတော်

မယ်ခိုင်

၈၉၅-၈၃

ဘဝပျောက်ရှာပုံတော် / မယ်ခိုင်။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၃ ။

၂၇၈ - စာ ၊ ၁၂.၃ × ၁၈ စင်တီ ။

(၁) ဘဝပျောက်ရှာပုံတော်

✱

အိမ်ရှေ့

အဆင်းခိုထော်လည်း

အချင်းခိုထော်လည်း

ထဝဓရာခွဲတောခို

တော်ဝင်တု ခေ့ခိုင်

✱

ခေ့ရွက်ဝါ

အချိန်အာလ ငြားခွဲပြီခို

အစိုးထိုက်တု ခေ့ထိုက်

✱

ပျဉ်းယာဉ်

ခေတ်တွေထ ခတ္တန့်လက်တံနှင့်ငြားခို

ခရီးရောက်ထည်တု ခေ့ငြာထား

✱

အိမ်ရှေ့

ခေတ်တွေများခွဲပြီခို

ပြည်စုံခြင်းတု ခေါ်ထိုက်ဝါတော့လေး

ဝါဆို အောင်ခြင်တော့ထရာ။

အခန်း (၁)

“အဲဒါ ချမ်းသာက ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံလေ”

“ဪ! တော်တော်ချောတာပဲနော်၊ ချောသလောက်

လည်း ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်”

ဝေဖန်ပြောဆိုသံအချို့ကို မဝီမသကြားနေရ၏။ အနက်ရောင် နေကာမျက်မှန်ကို စတိုင်လ်ကျကျတပ်ထားပြီး သိန်းနှစ်ဆယ်ကျော်တန် သားမွေးအင်္ကျီကို ကိုယ်ပေါ်၌လွှမ်းခြုံထားသည်။ ငါးလက်မမျှအမြင့်ရှိသည့် ရှူးဖိနပ်အနက်ရောင်က လုံချည်ပွင့်ချောအနီရောင်အောက်တွင် ဝင့်ဝင့်ထည်ထည်။ ဆံထုံးပိုပိုလေးနားမှ ဖျတ်ဖျတ်လက်နေသော စိန်နားကပ်သည်လည်း နေရောင်အောက်တွင် ဝင်းခနဲလက်ခနဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ ဝင်လာစဉ်က မေးဝေါပြောနေကြ
သော ခြံအလုပ်သမားများသည် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏ခြေလှမ်းများ
မိမိတို့နှင့်နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ ခေါင်းငုံ့သွားကြသည်။ ဒေါ်
ကြယ်ရောင်စုံ မီးစပ်မဖွင့်ဘဲ ပြုံးလိုက်သည်။ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့၊
ကြယ်ရောင်စုံဆိုပါက လူတွေအားလုံး ဦးညွှတ်ဝပ်တွားနေစေရ
မယ်လေ။

“အကျယ်အဝန်း ဘယ်နှကလဲ”

အသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့မေးလိုက်သည်
နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဖိုင်တွဲအဝါရောင်ပိုက်ထားသူတစ်ဦးက အပြေး
အလွှားရောက်လာသည်။

“လက်ရှိလုပ်နေတာက ဧကနှစ်ဆယ်ပါ။ မြေရိုင်းက
ငါးဆယ်။ စုစုပေါင်း ရှစ်ဆယ်။ ကော်ဖီက တစ်ဆယ်ပါ”

“ဧကတစ်ရာ လိုချင်တယ်။ စောစောကပြောတော့ ဒါ
ဧကတစ်ရာကွင်းဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်ဆယ်က တစ်ရာငါး ပေါက်
ပြီးသားဖြစ်နေတယ်”

“ပေါက်ပြီးသားလား၊ ဖောက်နေဆဲလား”

“ဖောက်နေဆဲပါ။ ကျလာပြီလို့တော့ ကောလာဟလ

ကြားရပါတယ်”

“လိမ့်မယ်လို့မလိုချင်ဘူး။ သေချာတဲ့အဖြေတစ်ခုပဲ လို
ချင်တယ်။ နောက်ထပ် သုံးနာရီမစောင့်ချင်ဘူး။ ခုချက်ချင်း ဌာန
ကိုလိုက်ပါ။ ငါလွှတ်လိုက်တာလို့ပြောလိုက်။ ငါလည်း မုန်းဆက်
ထားမယ်။ အခု နေပြည်တော်မှာ ဘယ်သူရှိနေလဲ”

“ကိုလေးမောင် ရှိပါတယ် သူဌေး”

“အိုကေ! သူ့ကိုအကြောင်းကြားပါ”

ကိုလေးမောင်ဆိုသူမှာ ချမ်းသာ၏အထွေထွေအုပ်ချုပ်
ရေးမှူးဖြစ်ပြီး ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏လူယုံဖြစ်သည်။ ပြင်ဦးလွင်ကို
အပန်းဖြေလာရာမှ ဒီလောက်ကျယ်တဲ့မြေကို မျက်စိခလုတ်တိုက်
မိ၍ ဝင်ကြည့်ရင်း အလုပ်ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီမြေကိုမျက်စိကျသည်။ ဧကနှစ်ဆယ်အား နိုင်ငံခြား
သားများကို မြေငှားရမ်းထားသည်။ အငှားစာချုပ်သက်သက်ဖြစ်
၏။ ပိုးစာပင်တွေ စိုက်ထားသည်။ ဤပိုးမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းသည်
အောင်မြင်နေသည်ဟုလည်း တိကျသောသတင်း ရထားသည်။
ပိုးချည်ထုတ်လုပ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ပိုးကောင်များကို မွေးမြူရုံသက်
သက်ပင်ဖြစ်သည်။ ကောင်းပေဆိုတဲ့ပိုးစာရွက်များကို အကောင်
များအား ချကျွေးပြီး ပိုသောအရွက်များကို အခြောက်ခံစက်နှင့်

အခြောက်ခံကာ ပိုးစာခေါက်ဆွဲလုပ်သည်။ အချို့ကို အရွက်ချည်း သက်သက် ကိုရီးယားကိုပို့သည်။ ပိုးကောင်များကြီးထွားလာပါက ပိုးကောင်များကို အစိမ်းလိုက် အရှင်လတ်လတ် ပြုတ်သတ်ပြီး အခြောက်ခံကာ နိုင်ငံခြားတင်ပို့သည်။

ပိုးစာပင်စိုက်ပျိုးခြင်းက ဆယ့်ငါးကေရီပြီး ကျွန်ုပ်တို့က သည် အခြောက်ခံစက်နှင့် ပိုးမွေးမြူရေးအဆောက်အဦး ဆောက် လုပ်ထားသည်။ ပြီးနောက် ကြီးမားသော အုတ်ရေကန်ကြီးများ။ အသေးစားလုပ်ငန်းဆိုသော်ငြား အမြတ်အစွန်းများသည်။ ဝန် ထမ်းအင်အားနည်းနည်းနှင့် လုပ်ငန်းတွင်ကျယ်သည်။ မြေကောင်း ကိုရရှိထား၍ ပိုးစာရွက်များ ဖြစ်ထွန်းသည်။

ဤဖြစ်စဉ်ကို မနေ့က ညစာစားပွဲတွင် ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုမြေကိုစိတ်ဝင်စားမိသည်။ ညနေပိုင်းက ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်ဘက် အပန်းဖြေထွက်လာရင်း ထိုစကားကို ထပ်ကြားယောင်မိ၍ ဥယျာဉ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော ထို ပိုးကန်သို့ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖြစ်ထွန်းနေသော ပိုးစာ ပင်များကိုကြည့်ရင်း မျက်စိကျလာသည်။ ထိုသို့မျက်စိကျလာရာ မှ ကုန်းပြင်ပေါ်တက်ရင်း စိတ်ကူးတစ်ခုရလာသည်။

ဤနေရာက လေလည်းသာသည်။ တိုင်းရင်းသားကျေး

ရွာ၊ ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်တို့နှင့်လည်းနီးသည်။ တစ်ဖက်မှလည်း လားရှိုးလမ်းမကြီးဘက် ဆင်းသွားနိုင်သည်။ ဤမြေကို ဒေါ်ကြယ် ရောင်စုံ သဘောအကျကြီးကျနေမိသည်။ အိမ်ရာစီမံကိန်းဆွဲပါ က အမြတ်အစွန်းများနိုင်သည်။ ဟိုတယ်ဆောက်ရန်လည်း သင့် တော်သည်။ ခုတလော ရန်ကုန်ဘက်မှမြေဝယ်များလည်း ဆင်း နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။ ထိုသို့အကြောင်းအချက်များစွာတို့ ကြောင့် ထိုမြေကို ပိုင်ဆိုင်ချင်လာသည်။

ယခုလက်ရှိပိုင်ရှင်ကို မေးလိုက်သော်လည်း အစိုးရထံ တွင် အငှားစာချုပ်ချုပ်ထားသည့် ကိုရီးယားလင်မယား၊ ပြီးတော့ အခြားဧကငါးဆယ်ပိုင်ရှင်က ဂရမ်မရှိသေးသောနားလည်မှုအဆင့် မှာသာ။ တစ်ဖက်ခြံက ကော်ဖီစိုက်ပျိုးထားသည့်ဆယ်ဧက။ ခပ် လှမ်းလှမ်းမှ ဧကနှစ်ဆယ်ခြံသည်လည်း ရေရေရာရာ ဘာမှစိုက် ထားခြင်းမရှိ။ သတ်မှတ်ထားသည့်ခြံစည်းရိုးတွေပင် မရှိသေးတာ ကြောင့် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ ကျေနပ်သည်။ ထိုဧကတစ်ရာကို တပ်မက်မိသည်။ တစ်ရက်ကို သိန်းငါးဆယ်တန် စိန်တစ်ဆင် စာအား လာဘ်အဖြစ် ပေးပစ်ရဲသည်။ ထိုမြေကိုရမည်ဆိုပါက ခရီးစဉ်ကို တစ်လမျှလိုက်ပြီး အသုံးတော်ခံပစ်ရသည်။ ဘာလုပ် ရမလဲ။ ပိုင်နိုင်မည့်လမ်းကြောင်းများကို တွေးနေမိသည်။

BURMESE CLASSIC

အတွေးတစ်ခုကို ချဲ့ထွင်စဉ်းစားနေပြီဆိုလျှင် ဒေါ်ကြယ် ဆရာဝန်သည် ငြိမ်ပြီးစူးစိုက်နေတတ်သည်။ အသက်ငါးဆယ်ဆို သောအရွယ်က မနေတတ်သူအဖို့တော့ အိုစာနေပြီဖြစ်သော် လည်း ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံအဖို့တော့ လှသွေးကြွယ်နေဆဲအရွယ် ပင်ဖြစ်သည်။

အရောင်အဆင်းဆို တောက်တောက်ပပမှ ကြိုက်သော ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံသည် အနီရောင်တောက်တောက် ဝမ်းဆက်မျိုး ဝတ်ပါက အနက်ရောင်ဒေါက်၊ ပြောင်လက်သောစိန်ကို တစ်ဆင် စာ ဆင်မြန်းတတ်သည်။ အဝါရောင်တောက်တောက်ဝတ်စုံမျိုး ကို ဝတ်ပါက အနီရောင်ဒေါက်နှင့် စိမ်းဖန့်သော မြတစ်ဆင်စာ ဆင်မြန်းတတ်သည်။ အစိမ်းရောင်တောက်တောက်ဝတ်စုံကိုဝတ် ပါက နီမြန်းသောပတ္တမြားကိုသာ ဆင်မြန်းပြီး ငွေရောင်ဒေါက်ကို စီးလေ့ရှိသည်။

အနှစ်ချုပ်ပါက ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံသည် အနီရင့်ရောင် ကို နှစ်သက်သည်။ အနီမပါသောနေ့ရက်ဆိုတာမျိုးက ဒေါ်ကြယ် ရောင်စုံ၏ဘဝတွင် မရှိပါချေ။ အနီရောင်မဆင်မြန်း မဝတ်ဆင် သောနေ့တွင်ပင် အနီရောင်လက်ကိုင်အိတ်ကိုသုံးတတ်သည်က ရဲရင့်ပြတ်သားသော ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံပင် ဖြစ်တော့၏။

“သူဌေး... ကိုလေးလွင်ထံက အကြောင်းပြန်ပါတယ်၊ ကေငါးဆယ်မြေကွက်ဆိုရင် ခက်လိမ့်မယ်တဲ့။ ပိုင်ရှင်က အင် အားမသေးဘူးလို့ပြောတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဒီပြင်ဦးလွင်ကပါ... စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်တဲ့”

နှုတ်ခမ်းမဖွင့်ဘဲ ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ ထိုအပြုံးက အေး စက်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လှောင်ပြောင်နေသယောင်လည်း ရှိသည်။

“ငွေကို ကြိုက်သလောက်သုံး... ဆိုင်လေးကို တောင် နိုင်အောင်မတိုက်ခိုက်နိုင်ရင် ချမ်းသာရဲ့မန်နေဂျင်းဒါရိုက် တာမလုပ်နဲ့တော့လို့ ပြောလိုက်”

ရပ်နေသူပင် ကြောင်နုနုဖြစ်သွားသည်။ မန်နေဂျင်း ဒါ ရိုက်တာဆိုသည့်ရာထူးက မသေးလှပါ။ ချမ်းသာလိုအင်အားကြီး ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့မန်နေဂျင်းသည် သူဌေးရဲ့အယုံကြည်ရဆုံးလူဖြစ် သည်။ ထိုသို့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုတောင် ခုလိုအေးစက်စက် ပြတ်ပြတ်သား သားဆက်ဆံနေသော ထိုသူဌေးမ၏စိတ်ဓာတ်ကို မလန့်မိဘူးဆို လျှင် ထိုသူ ရှုံးနေလို့ပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

“မနက်ဖြန်ည နေပြည်တော်... မှာ ညစာစားပွဲ”

လုပ်မယ်။ ကိုလေးလွင်ကိုပြောပါ။ ဖိတ်သင့်သူတွေအားလုံး ဖိတ်ထားပေးပါလို့”

ကိုလေးလွင်ကိုပဲ ယုံကြည်၍မရမှန်းသိသည်။ (. . . .) စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်လေးဆိုသော်ငြား ပြင်ဘက်ကိုတော့ လျော့မတွက်သင့်မှန်းသိသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်အကြာသည် အကြီးကြီးမို့ မိမိကိုယ်တိုင် လှုပ်ရှားရမည်ဆိုတာကို ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ သဘောပေါက်သည်။ ရလို့မူများလျှင် ပေးဆပ်ရမူသည် ကြီးလိမ့်မည်။ ဘာပေးဆပ်ရမလဲဆိုတာမျိုး ဦးနှောက်ထဲ အကွက်ချနေသည်။

“သူဌေးကျန်းမာရေးအခြေအနေအရ ဆရာဝန်က တစ်ပတ်လောက်နားရမယ်လို့ ညွှန်ကြားထားပါတယ်”

ငယ်ငယ်က ကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့တဲ့ဒဏ်များ ထင်ပါ၍ အလှအပက နုနယ်နေသေးသော်လည်း ဇရာက စကားပြောလာပြီမို့ ကျန်းမာရေးက သိပ်မကောင်းချင်တော့ပါ။ ကျန်းမာရေးကို အထူးလိုက်စားနေပါလျက် နှလုံးက ဖောက်နေသည်။ အဆုတ်ကလည်း သိပ်မကောင်းချင်။

“ငါ့ကိုဆရာမလုပ်နဲ့၊ ငါ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်ပါ”

ခပ်မာမာဆိုပြန်တော့ မတ်နေသောရာဇာဏ်ခေါင်းမှာ ငုံ့လျှိုးသွားရပြန်သည်။

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံသည် ချမ်းသာအင်ပါယာ၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည်။ ချမ်းသာသည် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကို အဓိကလုပ်သောကုမ္ပဏီဖြစ်သည်။ ပြီးနောက် ချမ်းသာရှေ့ပင်းမောလ်ကြီးကိုလည်း ဖွင့်ထား၏။ ဤသို့ထက်မြက်သော အသက်ငါးဆယ်အရွယ် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံသည် တစ်ကိုယ်တည်းအပျိုကြီးတော့မဟုတ်ပါချေ။ ယောက်ျားသုံးယောက်နှင့် ကွာရှင်းပြီးသော တစ်ခုလပ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

မြန်မာပြည်၏ဆယ်ဦးစင် သူဌေးများစာရင်းတွင် အဆင့်ငါးနေရာ၌ ရပ်တည်နေသော ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံသည် ချမ်းသာတောင့်တင်းသောအသိုင်းအဝိုင်းမှ ဆင်းသက်လာသူတစ်ဦးတော့မဟုတ်ပါချေ။ ဆင်းရဲခဲ့သည်။ ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင်ကိုပွဲသည်။ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်အထိ ကမ်းမြင့်လမ်းမမြင်ဘဝပင်လယ်ပြင်၌ မိုက်ရှူးရဲဆန်စွာ လက်ပစ်ကူးခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ဒါတွေက အခုနေချိန်တော့ ပုံပြင်များသာဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အတိတ်ကို နာကြည်းသော်လည်း အတိတ်နွဲ့အိုင်ထဲ၌ ရစ်ကွယ်မနေသော ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံသည် ထက်မြက်သည်။ ရဲရင့်သည်။ ပြတ်သားသည်။ အပေးအကမ်းရက်ရောသည်။ အပေးအကမ်းရက်ရောသည်ဆိုစေဦး၊ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံသည် စီးပွား

နေသောအခါမှာပင်။ ထောင်ကိုဖြင့် ရာကိုစွန့်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ရာစွန့်ရန်အတွက် ကျောက်မျက်ရတနာ
တို့သည်များနှင့် တွေ့ဆုံနေသည်။ အရောင်အသွေးစုံလင်သော
လက်ဝတ်ရတနာများ၏ အရည်အသွေးကို အကဲဖြတ်နေသည်။
မျှော်ငြားသောရတနာများထဲမှ အရည်အသွေးအကောင်းဆုံးရတနာ
များကို ရွေးချယ်ပြီး တစ်ဆင့်စာစီ ဘူးထဲထည့်သည်။ သေချာ
ပါသည်။ ဒါကတော့ ပေးသင့်သောသူများကို လက်သိပ်ထိုးပေး
လိုက်ဖို့ပေါ့။

လူကုံထံတွေရဲ့မွေးနေ့တို့၊ ညစာစားပွဲတို့၊ အလှူတို့ဆို
တာက အကျိုးအကြောင်းမရှိဘဲ ဖြစ်ပေါ်မလာပါချေ။ များများ
လှူမှ လူသိများမည်။ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးနှင့် နိုင်ငံတော်က ချီးမြှင့်
သည့်တံဆိပ်များရမည်။ ဒါမှ လူတွေက ကြည်ညိုကြမည်။ ကြည်
ညိုခံမှလည်း အလုပ်လုပ်၍ကောင်းသည်လေ။ ညစာစားပွဲလည်း
လုပ်ရင်း လူတွေတွေ့ဆုံ အလုပ်ကိစ္စစပ်လျဉ်း၍ စကားပြောမည်။

အချိန်တိုင်း ရွှေဖြစ်နေသော လူကုံထံတို့သည် အရာရာ
ကို ရာထူးဂုဏ်ရှိန်အင်အားတို့နှင့်သာ လူတစ်ယောက်၏အဆင့်
အတန်းကို ပိုင်းဖြတ်ကြကုန်၏။ ဤသို့သော လူကုံထံများသည်
လောက၌ သနားစရာအကောင်းဆုံးသော သက်ရှိများဖြစ်သည်။

လူပီသသော သနားကြင်နာစိတ်တို့ ဆုံးရှုံးရသည်။ အပျော်တု
များနှင့်သာ ရှင်သန်ရ၍ ကြည်နူးခြင်းပီတိဖြစ်ခြင်းဆိုတာမျိုးကို
မခံစားကြရချေ။ ထိုလူများကို လူဖြစ်ရှုံးကြသူများဟု သတ်မှတ်
မည်ဆိုလျှင် . . .

အခန်း (၂)

သက္ကရာဇ် တစ်ထောင်ရှစ်ရာအရှေ့ပိုင်းမှ လူသားများ
သည် အသက်ရှင်ဖို့နှင့် စားသောက်ရန် ရုန်းကန်ကြရသည်။
ယခုအခါ၌ မြန်မာပြည်သူပြည်သားများသည် အသက်ရှင်ရန်တစ်
ခုသာ ပြုတ်သွားပြီး စားဖို့သောက်ဖို့ရန် ရုန်းကန်ကြရသည်။
ဘိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးသောနိုင်ငံကြီးများမှာမူ တိုးတက်ရန် ရုန်းကန်ကြ
ရသည်။

အလုပ်အကိုင်ရှားပါးသော ဒီခေတ်ကြီးထဲတွင် ခေတ်
ဉာတတ်ဖြစ်သော်ငြား သာမန်စာမတတ်သူများသာလုပ်သည့်
အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေကြရသည်က အများစုဖြစ်နေ၏။ ခေတ်
ဉာတတ်ဆိုသော်ငြား အတန်းပညာမြင့်ပြီး ဘွဲ့ရသူများသာဖြစ်

သည်။ ဘွဲ့သာရသွားကြသည်။ ပညာကိုတော့ တတ်သွားသူမှာ
ရေစစ်နှင့်ရေကိုစစ်ချပြီး ရေစစ်တွင် ကျန်သောရေမျှသာရှိသည်။

ပညာကို အရူးအမူးလို့ကလို့ကလဲ့ကြိုးစားသူမှလွဲ၍
ကျန်အများစုသည် သာမန်အရပ်သားများနယ် ဘယ်အရာကိုမှ
တိတိကျကျမတတ်မြောက်ကြချေ။ မတတ်မြောက်၍ မလေ့လာ၊
မလေ့လာ၍ ပိုဆိုးကုန်ကြသည်မှာ ရင်နာစရာပင်ကောင်းနေလေ
ရောသည်။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အနှစ်ချုပ်ပညာအရသာ
သည် လွင့်ပြယ်စပြုလာသည်။ ဘွဲ့ရသွားသည်ဆိုသော်ငြား အေ
ဘီစီဒီပင် မနည်းပီအောင်ရွတ်နေရသည်။

ခုလိုတိုးတက်သည့်အိုင်တီခေတ်ကြီးထဲတွင် ဘွဲ့ရပညာ
တတ်များသည် ကွန်ပျူတာကိုပင် မကိုင်ဖူးသူ ဒုန့်ဒေးများလှ၏။
စက်ပစ္စည်းကိုင်မှသုံးမှ ခေတ်မီပါသော ဒီခေတ်ကြီးထဲတွင် မထယ်
နိုင်၍ မသုံးနိုင်ကြသူများလည်း မရေတွက်နိုင်တော့ပါ။ မမိ၍
မလိုက်၊ မလိုက်တော့ ပိုဝေးဆိုသည့်အခြေအနေကို လူပေါင်း
များစွာ ခုန်ဆင်းနေကြလေသည်။

ထိုအထဲတွင် အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်ရှိ တာဝဲ
လည်းပါသည်။ သူသည် ပထဝီအဓိကနှင့် မြစ်ကြီးနားတက္ကသိုလ်
မှ ကျောင်းပြီးထားသူဖြစ်သည်။ ကျောင်းပြီး၍ကွဲယူပြီးသောအချိန်

တွင် ဘာလုပ်၍လုပ်ရမှန်းမသိခဲ့။ မိမိုးမလာလယ်ယာလုပ်ငန်းကို
လည်း မလုပ်လိုပေ။ နေ့ဦးစာစားရုံအပြင် ဘာတိုးတက်မှုမှ
မရှိဟုယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် မှော်ထဲ(ဖားကန်)သွားပြီး ကျောက်
တူးရွှေတူးရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး မိဘများထံခွင့်ပန်တော့လည်း ဖိုး
ဘိန်းပေါ်သည့်အရပ်ဒေသမို့ ဆေးသမားဖြစ်သွားမည်ကိုစိုးသော
ကြောင့် အရွယ်ကောင်းသောသူ့အား မိဘများက မလွှတ်လိုကြ
ပေ။

ထိုအချိန်တုန်းက မလေးရှားနိုင်ငံ၌ အလုပ်လုပ်ရန်
ခေတ်စားနေသည်။ ထို့ကြောင့် လယ်ငါးကေရောင်းကာ သူ့အား
မလေးရှားနိုင်ငံသို့ပို့ခဲ့သည်။ တောင်ပေါ်ဒေသမို့ ရိုးသားသူများ
ပြားသည်။ မြို့နှင့်အလှမ်းဝေးကြသည်။ မြို့အထာ မနပ်ကြပေ။
ထို့ကြောင့်ပင် ပွဲစား၏လိမ်ညာခြင်းကို မချီမဆန့်ခံခဲ့ရသည်။ ရွာ
ကိုလည်း လက်ဗလာနှင့်ပြန်ဖို့ မဝံ့မရဲဖြစ်ရသည်။ မလေးရှားသို့
လည်း မရောက်နိုင်။ လမ်းခုလတ်၌သာ ဘာလုပ်၍လုပ်ရမှန်းမသိ
သောကြောင့် ရန်ကုန်မြေ၌ ဖြစ်သလိုသောင်တင်နေခဲ့သည်မှာ
ယခုဆိုလျှင် ရှစ်လရှိပါပြီ။

ငါးလနှင့်ပင် ပါလာသမျှငွေ တက်တက်စင်အောင်ပြောင်
သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ ကပ်နေပြီး အလုပ်

၂၀ စိတ်စိုက်

ထွက်ရှာသည်။ တောင်ပေါ်သားမို့ ကွန်ပျူတာဆိုတာကိုလည်း မကျွမ်းကျင်ပေ။ ဘွဲ့ရပြီးသော်ငြား အင်္ဂလိပ်စာဆိုတာလည်း အေဘီစီအဆင့်ပင်။ ထို့ကြောင့် ကွန်ပျူတာရသလား၊ အင်္ဂလိပ်စကားပြောရောဟုစစ်လျှင် ယပင့်နှင့်ကျသည်။ ယရပ်နှင့်ကျသည်။ အမျိုးမျိုးကျလာသောအခါ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်မယ်ဟု ကြံရွယ်ပြန်သည်။

ဆွမ်းကျွန်များ ကပ်စားရသောဘဝမို့ လိုင်းကားခတောင် မရှိသည့်အခြေအနေမှာ သင်တန်းကြေးဆို ဝေး၍နေသည်။ ရံဖန်ရံခါ ဘုန်းကြီးနှင့်ကိုရင်များပင် ဆွမ်းမငှသည့်နေ့၌ ရေသောက်နေရသည့်ရက်လည်း မရေမတွက်နိုင်တော့။ ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ လအတန်ကြာနေပြီးချိန်၊ ကပ်စားပြီးချိန်၌ ဘုန်းကြီးကိုပင် အားနာလာသည်။

ခဏတဖြုတ် တည်းခိုလာသူများသည် အသုတ်သုတ် အလီလီပြန်သွားကြသည်။ သူ့မှာတော့ ပြန်စရာလမ်းမရှိ။ ပြန်ရမှာလည်း ရှက်သည်။ သင်တန်းတက်လာသူများသည်လည်း သင်တန်းဆင်း၍ အလုပ်ရ၊ အလုပ်ရ၍ ဝင်ငွေရှိသောအခါ အဆောင်ပြောင်းနေကြသည်။ သူ့မှာသာ ဘယ်သူလဲလဲ မိမိမလဲနိုင်ဖြစ်နေရသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထို့ကြောင့်ပင် ရှက်ရှက်နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ အထုပ်ပိုက်ထွက်လာခဲ့တော့ လမ်းဘေးရောက်တော့၏။

“ငါ နိုင်ငံခြားသွားတော့မယ်၊ တိုးတက်မှုပြန်လာမယ်။ လယ်အလုပ်ကို သေတောင်မလုပ်ဘူး။ ငါက ဘွဲ့ရပဲ၊ ငါ့အတွက် အလုပ်တွေ မြို့မှာပေါ့လို့၊ ဒီတော့ကို ပြန်မလာတော့ဘူး၊ မြို့မှာပဲ နေတော့မယ်”

တစ်ရွာလုံးကိုပြောခဲ့သော မိမိစကားများကို ရှက်မိသည်။ လေလုံးကြီးတုန်းက ကြီးခဲ့ပြီး ခုချိန်မှာတော့ ရွာကို ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ပြန်မသွားချင်ပါ။ သူက တစ်ရွာလုံးရဲ့ချဉ်ဖတ်ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

“ကြည့်ပါဦး၊ ခုတော့လည်း ဘာဖြစ်လာသေးလဲ၊ တော်ဦး... ငါးတန်းအောင်ရင်ထွက်၊ ပညာတတ်တော့လည်း ဒါပဲလုပ်စားရတာပဲ။ တာဝဲကိုကြည့်ပါလား၊ နိုင်ငံခြားသွားမယ်ဆိုပြီး လယ်ငါးကေးရောင်းတာ တက်တက်စင်ပြောင်ရော။ ပြီးတော့လည်း ဘာဖြစ်လာသလဲ၊ အထုပ်ပိုက်ပြီး ရွာပြန်ရောက်တာပဲ”

သူသာပြန်သွားမည်ဆိုပါက ထိုစကားက ရွာ၌ ခေတ်စားသွားနိုင်သည်။ သူ့ကြောင့်တော့ ရွာထဲက ကလေးတွေကို ကျောင်းထုတ်မခံစေချင်ပါ။ စာတွေဘာမှမတတ်ပါစေဦးတော့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

တက္ကသိုလ်ဆိုတာမျိုးလေးကို ကလေးတွေအား တက်ဖူးစေချင်လှတာက သူ့ရဲ့စေတနာဖြစ်သည်။ ထိုစေတနာလေးကြောင့်ပင် ဆင်းရဲနွှဲကွယ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ရွာသို့မပြန်ဘဲ အံ့ကြိတ်ခံခဲ့ရသည်မှာ အခုတော့ လမ်းဘေးအိမ်၊ လမ်းဘေးစားရသည့် အမှိုက်ပစ်သည့်အလုပ်ကို လုပ်နေခဲ့သည်။

အမှိုက်ပုံကြားထဲမှ ကားဘီးအစုတ်နှစ်ခုကို ရလာသည်။ ဈေးကြိုဈေးကြားမှ ပျဉ်တိုပျဉ်စများကောက်ပြီး ခနော်ခနဲလည်း ကလေးပြုလုပ်ပြီး တိုက်တန်းကြားထဲဝင်ကာ အမှိုက်ပစ်ကြဦးမလားဟုအော်သည်။ အပြာအိတ်တစ်ထုပ် မိမိလည်းပေါ် လာတင်ပါက ငွေတစ်ရာရသည်။ ဒီအလုပ်က မဆိုးလှ။ တစ်ရက်ကို အနည်းဆုံး သုံးထောင်ဝင်သည်။

တိုက်ခန်းများရှိရာလမ်း၌ အော်သည်။ အမှိုက်အိတ်တွေ ကောက်သည်။ ပြီးနောက် စည်ပင်အမှိုက်ပုံထဲ သွားပစ်သည်။ စည်ပင်မှလူများနှင့် မတိုးမချင်းတော့ ထိစီးပွားရေးသည် အဆင်ပြေနေဦးမည်သာဖြစ်သည်။ ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက် ငတ်မရှက် ဆိုသည့် မရှက်ကြီးသုံးပါးထဲတွင် သူသည် ငတ်မရှက်အနွယ်ဝင် ဖြစ်သည်။ လုပ်စကတော့ အနည်းငယ်ရှက်မိသော်လည်း တစ်ပတ်မျှကြာသောအခါ သူ့လောဘနှင့် သူ့ကျင့်သားရလာသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်မို့ ဘဝကို ဒေါင်ကျကျပြောကျကျနေတတ်သည်။ ညအချိန်၌ ပုဆိုးခြုံပြီး လမ်းဘေးခွေအိပ်သည်။ လမ်းဘေး၌ အသားကျနေပြီဖြစ်သော သူ့ခန္ဓာက ပီးနေပါပြီ။

ထမင်းစားတော့လည်း တစ်ပွဲတစ်ထောင်တန် စားသည်။ ပန်းကန်ဆေးစရာပင်မလိုချေ။ အိမ်သာသုံးတော့ အများသုံးအိမ်သာပင် တစ်ရာပေးသုံးသည်။ ဒါက နေအချိန်မှပင်။ ညအချိန်တော့ လမ်းဘေး၌ပင် ဖြစ်သလိုသွား၏။ ရေချိုးပြန်တော့လည်း ဖြစ်သလိုပင် နှစ်ရာပေး ချိုးသည်။ ပစ္စည်းပစ္စယကလည်း ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးသာ ချမ်းသာသူမို့ မိမိပစ္စည်းတော့ ကိုယ်နှင့်မကွာပင် ရှိနေသည်။ သူ၏အသုံးစရိတ်မှာ တစ်ရက်လျှင် နှစ်ထောင်ငါးရာရှိသည်။ နှစ်ထောင်ငါးရာထက်ပိုပါက ထိုငွေသည် ကျောပိုးအိတ်ထဲဝင်သည်။

မိုးရွာသောအချိန်၌ မိုးကာအကျီဝတ်ကာ အမှိုက်အော်သည်။ နေပူသောအချိန်၌ ဦးထုပ်အစုတ်ကြီးဆောင်းကာ အော်သည်။ အချို့အိမ်များသည် အရက်ပုလင်းခွံ၊ ဆပ်ပြာမှုန့်ဘူးခွံနှင့် ဆီပုလင်းခွံများကို ပစ်သောအခါ အမှိုက်ထဲမှ အပိုငွေရသည်။ အချို့ဆို အကျီများပင် ပစ်ကြ၍ သူ့မှာ အကျီဝယ်ရလွတ်သည်။

မိုးရွာသောညများတွင် သူများရည်ကျမိသည်။ မိုးရွာနေ၍ အိပ်စရာနေရာမရှိပါ။ ထိုအချိန်၌ ရွာမှမိုးလုံသည့်အိပ်ရာလေးကို သတိရမိသည်။ သူလည်း လူထဲကလူမို့ စားတဲ့အချိန်မကောင်းသော်လည်း အိပ်ချိန်တော့ ကောင်းကောင်းအိပ်ချင်လှသည်။ လမ်းဘေးနေ လမ်းဘေးစားရသည့်ဒီဘဝကြီးမှ လွတ်မြောက်ချင်မိသည်။ ခုနေချိန်သာ ကျောင်းနေတုန်းက သိခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းများ သူ့ကိုတွေ့လျှင် မှတ်မိကြလေဦးမလား။ မှတ်မိနေကြလျှင် သူက ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်ရပါမလဲ။

ဘဝကို နာကြည်းမိသည်။ ထိုသို့ဆိုးသောဘဝထဲမှ ရုန်းထွက်ချင်သည်။ ရုန်းထွက်ရမည့်နည်းလမ်းကိုလည်း ကြံဆောင်နေမိသည်။ သို့သော် သူ့ဘဝသည် ပင်လယ်ကမ်းလွန်သမုဒ္ဒရာရေနက်ထဲရောက်နေ၍ ကမ်းကိုလည်းမမြင်သလို လမ်းကိုလည်းမမြင်ရပါချေ။ သို့သော် သူ အားမလျှော့စတမ်း လက်ပစ်ကူးနေသည်။ တစ်နေ့တော့ ကမ်းကပ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု သူအခိုင်အမာယုံကြည်နေမိသည်။ သူ၏ယုံကြည်ချက်သည် ခိုင်မာနေသောအခါ...

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၃)

“ချဉ်ပေါင်ရွက်က ဘယ်လောက်လဲ”

“တစ်ရာ၊ နှစ်ရာဖိုး သုံးစည်းပါ”

“နှစ်ရာဖိုးထည့်ပေး”

ဝယ်သူက ဆိုလာသောအခါ နော်မူသည် အားရဝမ်းသာပင် ချဉ်ပေါင်သုံးစည်းကိုစုပြီး နီးဖြင့်ချည်နှောင်ပေးသည်။

“ကြွတ်ကြွတ်အိတ်နဲ့ ထည့်ပေးပါလား”

ဝယ်သူက ထိုသို့တောင်းဆိုလာချိန်တွင် နော်မူက မကျေနပ်ပင် ကြွတ်ကြွတ်အိတ်ကို ထုတ်လိုက်ရသည်။ ဝယ်တာက ချဉ်ပေါင်သုံးစည်း၊ သုံးစည်းရောင်းမှ နှစ်ရာရသည်။ နှစ်ရာရမှ အိတ်အတွက် ငါးဆယ်မြတ်သည်။ ထိုငါးဆယ်ထဲကမှ ကြွတ်ကြွတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အိမ်ထဲမှာ နှုတ်တော့ ဘယ်လောက်ကျန်တော့မှာမို့လဲ။ ခြင်းမပါ
လို့လည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ တမင်သက်သက် ကြွတ်ကြွတ်အိတ်နှင့် ထုပ်
ခိုင်းခြင်းဖြစ်၍ ဝယ်သူအား စိတ်ထဲမှ အသံတိတ်မေတ္တာပို့နေမိ
သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အလှဖျက်သူများထဲတွင် ဒီမိန်းမ ထိပ်ဆုံးက
ပဲဟု ရင်ထဲမကျေမနပ်ပြောနေမိသည်။

“ကန်စွန်းရွက် ဘယ်လောက်လဲ”

“အရှည်က ငါးဆယ်၊ အညိုက တစ်ရာပါ”

“အညိုနှစ်စည်းပေးပါ၊ ကြောင်လျှာသီးကရော”

“နှစ်ရာပါ”

“ငရုတ်သီးတစ်ရာဖိုးပေး”

စုစုပေါင်း ငါးရာဖိုးရောင်းလိုက်ရသော်လည်း ထိုအမျိုး
သမီးက ရှည်ပြီး ကြွတ်ကြွတ်အိတ်မတောင်း၍ သူမသဘောကျ
မိသည်။ စိတ်ထဲမှ အသံတိတ်ချိုးကျူးမိသည်။ ဒီမိန်းမ ပတ်ဝန်း
ကျင်စောင့်ရှောက်ရေးကို နားလည်သားပဲ။

“နော်မူ၊ ဘယ်လောက်ဖိုးရောင်းရပြီလဲ”

“ထောင့်ငါးရာပဲ ရသေးတယ်”

“အရင်းရပြီလား”

“ဘယ်ကလာ... နှစ်ထောင်လိုသေးတယ်”

“ဟဲ့! များလှချည်လား”

“များဆို ကြောင်လျှာသီးက အရင်းများတယ်လေ။ တစ်
တောင့်ကို တစ်ရာအရင်းရှိတယ်။ ဆယ်ငါးတောင့် ယူလာခဲ့တာ
ခုမှ တစ်တောင့်ရောင်းရသေးတယ်”

“အမယ်လေး! ကြောင်လျှာသီးက အရှုံးမရှိပါဘူးဟယ်။
မကုန်လို့ ညှိုးသွားလည်း ချဉ်ဖတ်သည် မပုဆိ အရင်းအတိုင်း
သွင်းလို့ရနေတာပဲ”

“မင်းကတော့ စမ်းပွင့်တယ်ဟယ်... ထိုင်လိုက်တာ
နဲ့ ရောင်းရတော့တာပဲ၊ တို့များတော့ ဈေးဦးတောင်မပေါက်သေး
ဘူး”

နော်မူဘေးတွင် ရောင်းနေသောပဲပင်ပေါက်သည်က ဆို
လာသည်။

“အမယ်လေး! ဒေါ်စန်းရယ်၊ ရောင်းရမှာပါ။ တော်
ရောင်းတဲ့ကုန်က ခဏနေ ဆိုင်သမားတွေလာရင် ဟော! ငါးရာ၊
ဟော! တစ်ထောင်နဲ့ တပြတ်ပြတ်ကုန်သွားမှာ”

“အဲ... ညည်းပါးစပ် ရွှေချထားရမယ်”

ဈေးဝယ်မလာ၍ ဈေးသည်များအချင်းချင်း စကားပြော
နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါးပိထောင်းတွေ၊ ပုစွန်ငါးပိထောင်းချိုချိုလေး။ ခြံတံ
ငါးပိနဲ့ထောင်းတာ”

ကြည့်လိုက်တော့ ဝပိုင်ပိုင်မိန်းမကြီးတစ်ယောက်။

“အမယ်လေး! ငါးပိထောင်းဆိုပြီး သန့်တယ်မထင်လိုက်
နဲ့။ အစိမ်းကြီးကို ငရုတ်သီးနဲ့ရောနယ်ထားတာ။ အရင်တစ်ခါ
ငါဝယ်သွားတာ လောက်တောင်ပါသေးတယ်”

နော်မူ၏မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ငါးခြောက်သည်က နှာခေါင်း
ရှုံ့ဆိုလျှင် အော်နေသောငါးပိထောင်းသည်က ကြားသွားသည်။
ဖြတ်ကျော်သွားရာမှ ပြန်လှည့်လာသည်။ နော်မူရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ
ဖြစ်သွားသည်။ ရန်ဖြစ်ကြတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။ ထင်သည့်အတိုင်း
ပင် ငါးပိထောင်းသည်က လွယ်ထားသောငါးပိထောင်းတောင်း
ကို ဖိနပ်ဆိုင်ဘေး၌ချကာ အကျီလက်စကို ပင့်သည်။

“ဟဲ့! ကောင်မ၊ နင်ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ မကောင်းတာကြီးကို ကောင်း
တယ်ပြောပြီး လိမ်ရောင်း၊ နင့်ငါးပိလည်း နင့်လိုပဲ လောက်တက်
နေပြီ”

ငါးခြောက်သည်က ကျိတ်မနိုင် ခဲမရ အော်ပြောလိုက်
သောအခါ ငါးပိသည်မှာ ငယ်ထိပ် တက်ခေါက်ခံရသူပဟာ ဆတ်

ဆတ်ခါနာသွားပြီး ခုန်အုပ်ကာ ဆွဲလုံးပစ်တော့သည်။

ပျံ့ကျဈေးတန်းမို့ ရပ်ကွက်လမ်းထဲမှာဖြစ်သည်။ မိန်းမ
နှစ်ယောက် လုံးနေကြခြင်းသည် ဟိုးလေးတကျော်ကျော်ဖြစ်သွား
ပြီး တိုက်ခန်းထဲမှလူများ ဝရံတာရှေ့ထွက်ရပ်ကြည့်လာသည်။

မိုးရွာပြီးစမို့ ဈေးလမ်းထဲ ဗွက်ပေါက်နေ၏။ သို့သော်
ထိုခပ်ဝဝမိန်းမကြီးနှစ်ယောက်ကတော့ ပန်းမေ့ရာအတွင်း လှိမ့်
နေကြသည့်အလား ရွံ့ထဲတွင် အပေါ်ရောက်လိုက် အောက်
ရောက်လိုက်ပင်။

“ဟဲ့! ဆွဲကြပါဦး... ဆွဲကြပါဦး”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ခရမ်းချဉ်သီးသည်က ထရပ်ကာ
ငါးခြောက်သည်ကိုဆွဲသည်။ သို့သော် ဆံပင်ကိုဆောင့်ဆွဲထား
၍ ဖြန်ဖြေ၍မရပါ။

ငါးပိသည်က ငါးခြောက်သည်ထက် ပိုဝသည်။ ဘာတစ်
ခြံ ကျားတစ်ပြန် လုံးနေကြသည်။ ငါးပိသည်က လက်စွမ်းထက်
သလို ငါးခြောက်သည်ကလည်း ခေသူမဟုတ်ချေ။

ငါးပိသည် လုံချည်ကျွတ်သွားသည်။

“ဟဲ့! လုပ်ကြပါဦး၊ ပေါက်ပြဲကုန်ကြတော့မယ်။ ကြည့်
ကောင်းတော့ဘူး၊ လုပ်ကြပါဦး”

ငါးခြောက်သည်၏အင်္ကျီရင်ဘတ်မှာလည်း ပွင့်သွားလေသည်။ မမြင်သင့်သည်များကို မြင်နေရပါပြီ။ သို့သော် ထိုရန်ပွဲမှာ ရပ်တန့်သွားခြင်းမရှိ။

“ဟိတ်! တော်ကြစမ်း... ဆွဲကြစမ်း”

အမိန့်သံက ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏အသံ။ ထိုအသံကိုကြားရတော့မှ ဘေးဆိုင်ကလည်း ထွက်လာပြီး တညီတညွတ်ဝိုင်းဆွဲကြသည်။ လုံချည်ကောက်စွပ်ပေးသည်။ အင်္ကျီအပြကိုမူ ဖုံးဖိနိုင်ရန် နော်မူက မိမိဝတ်ထားသော ပုဆိုးကွက်ရှုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး ခြုံပေးလိုက်သည်။

ရန်ဖြစ်သူနှစ်ယောက်၏ခေါင်းတွင် ရွှံ့များ ပေကျံနေသည်။ မသိပါက လယ်ကွင်းထဲ လဲကျပြီး ထလာကြသူများပမာ ရွှံ့များ ရွဲရွဲစိုနေသည်။

“အားလုံး လိုက်လာခဲ့”

ရုံးအဖွဲ့သားများက ထိုနှစ်ယောက်ကို တရားခံဖမ်းသလို ဆွဲသွားကြသည်။ ပြီးနောက် ဖြန်ဖြေသော ခရမ်းချဉ်သီးသည်ပါ အဆစ်ပါသွား၏။

“ညည်း ရှုပ်အင်္ကျီပေးလိုက်တာက အရေးမကြီးဘူး သက်သေပါနေဦးမယ်။ အလုပ်ပျက်အကိုင်ပျက်။ မနေနိုင်မထိုင်

နိုင်ဝင်ဆွဲတော့ ဟိုခရမ်းချဉ်သီးသည်က အဆစ်ပါသွားသေးတယ်၊ အင်း... နေ့တွက်တော့ ရှုံးဦးမယ်”

ပဲပင်ပေါက်ရောင်းသူက မဲ့ကာရွဲ့ကာဆိုသည်။ ရန်ပွဲကျင်းပထား၍လားမသိ၊ လူပိုစည်နေသည်။ ရန်ဖြစ်လျှင် ဈေးပိုရောင်းရတယ်ဆိုသောအယူက မှန်နေလေရောသလားမသိ။ ဆန်ကောတစ်ချပ်အပြည့်ထည့်ထားသော အသီးအရွက်များမှာ တဖြုတ်ဖြုတ်ကုန်သွားသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဈေးသိမ်းချိန်၌ ကြောင်လျှာသီးခုနစ်တောင့်နှင့် ငရုတ်သီးနည်းနည်း၊ သံပုံရာသီးဆယ်လုံးနှင့် ကန်စွန်းရွက်သုံးစည်းသာ ကျန်နေ၏။

“ဟွန်း! နော်မူတို့များ အလုပ်ဖြစ်ပါ၊ ဘယ်လောက်မြတ်သွားပြီလဲ”

“နည်းနည်းပါးပါးပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကြွတ်ကြွတ်အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံကို အများမမြင်အောင် တိတ်တခိုးရေတွက်ရသေးသည်။ ငါးဆယ်တန်ရောပေါင်းလျှင် စုစုပေါင်း လေးထောင့်ငါးရာ၊ ဒီနေ့ကတော့ သိသိသာသာ တစ်ထောင်မြတ်နေပါပြီ။ ပိုပြီးအမြတ်သိသာစေရန် လက်ကျန်ကြောင်လျှာသီးခုနစ်တောင့်အား ချဉ်ဖတ်သည်ကို

စစ်ဆင်သည်။ ငရုတ်သီးပါ ထပ်ရောင်းချ၍ စုစုပေါင်း အမြတ်
ငွေက နှစ်ထောင်နှစ်ရာ။

ကျေနပ်ပါပြီ။ ဒီလောက်စားပြီးသောက်ပြီး မြတ်တယ်
ဆိုတာ သိပ်တော့မဆိုးလှ။ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲသာ အဆာပြေ
မစားခဲ့ဘူးဆိုပါက သုံးထောင်နီးနီးကျန်ပေလိမ့်မည်။ ဒီလထဲတွင်
ဒီနေ့က ဈေးရောင်းအကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ပျော်
ပျော်ရွှင်ရွှင်ဈေးမန်းသိမ်း၏။ ခင်းရောင်းသော ဆန်ကောအစုတ်
ကြီးကို ဖိနပ်သည်၏ခုံအောက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ခဲ့ပြီး ခြင်းထဲသို့
လက်ကျန်ကန်စွန်းရွက်နှင့် သံပုရာသီး ငရုတ်သီးများ ထည့်သိမ်း
သည်။

“ပြန်တော့မလို့လား”

“ပြန်တော့မယ်လေ၊ အချိန်လည်းကြည့်ဦး၊ ရှစ်နာရီ
ထိုးနေပြီ”

ဟုတ်ပါရဲ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ရှင်းနေပါပြီ။ ညနေဈေး
ထွက်သောကြောင့် မိုးချုပ်မှအိမ်ပြန်ရောက်မည်။

“တစ်ရာရရ နှစ်ရာရရအေး၊ ထိုင်ဦးမယ်။ ညည်းတော့
စောကုန်လို့ ပြန်နှင့်တော့”

“ပြန်ပြီဟယ်၊ တစ်ရက်တလေ စောစောနားဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပလပ်စတစ်ခြင်းလေး လက်ဆွဲပြီး
ပြန်လာခဲ့သည်။ ကားမှတ်တိုင်၌ရပ်သည်။ ဟိုင်းလတ်ကားအပူ
လေးများကိုစောင့်သည်။ သူက မြန်သည်လေ။ ဈေးလည်းသက်
သာသည်။

“အင်းစိန်ပြန်မှာ... အင်းစိန်”

ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါဘဲ ညွတ်ပက်ပက်ကားလေး
ထိုးရပ်လာသည်။

“နောက်ဆုံးကားနော်၊ အင်းစိန်ပြန်မှာ။ လိုက်မလား”

စပယ်ယာက တကြော်ကြော်အော်နေ၍ နော်မူ ထိုကား
ပေါ်ပြေးတက်သည်။ နေရာလှထိုင်သည်။ လှထိုင်သည်ဆိုသော်
ငြား ကားပေါ်၌ လူခြောက်ယောက်သာ ရှိနေသည်။

“ဟာ! မနော်မူမဟုတ်လား”

ထိုသို့နှုတ်ဆက်လာတော့မှ စပယ်ယာကို သေသေချာ
ချာကြည့်မိသည်။ ပထမတော့ ဝေဝါးဝါးရယ်ပါ။ နောက်တော့
အနံ့ထဲ ထင်ရှားလာသည်။

“ဟင်! နင်... တာဝဲ”

စပယ်ယာက ပြုံးလာသည်။ ထိုသို့ပြုံးလာသောအခါမှ
အောက်နှာကို ပိုပြီးကျက်မိသွားသည်။

“မောင်...”

တာဝဲ အော်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကားလေးမှာ လျော့ခနဲ နေရာရွှေ့သွားသည်။

“နင့်ကို ခါတိုင်း ဒီလိုင်းမှာမတွေ့ပါဘူး”

“မဆုံလို့ထင်တယ်၊ ဒီလိုင်းမှာ ကျွန်တော်လုပ်နေတာ တစ်လရှိပြီ”

“ဪ”

“အင်းစိန်ပြန်မှာ... အင်းစိန်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မှတ်တိုင်ရောက်၍ တာဝဲ၏အော်သံ က စည်စည်ဖမ်းဖမ်းထွက်လာပြန်သည်။

တာဝဲကို အသံသိပ်ကောင်းတာပဲဟု ရင်ထဲ၌ အသံတိတ် ချိုးကျူးမိသည်။ အမှိုက်ပစ်သမားလုပ်ချိန်ကာလတုန်းက ကိုယ် ခန္ဓာရော မျက်နှာရော ပေရေနေသည်။ လက်သည်းများပင် ရှည်ပြီး မည်းနေ၍ လူရုပ်သူရုပ်မပေါ်ပါ။ အမှိုက်လှည်းနှင့် ကိုယ်တော့ နေရသောကြောင့် ခန္ဓာမှာ နံစော်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုထက် မဆိုးလှဟု ရင်ထဲအသံတိတ်ပြောမိသည်။

“အစ်မ နေတော့ အင်းစိန်မှာလား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုင်းရဲ့ဂီတဆုံးပဲ။ အိုးတစ်

ရပ်ကွက်ထဲမှာနေတာ”

“ဟာ! အဲဒါဆို ကျွန်တော်နဲ့မဝေးဘူးဘဲ။ ကျွန်တော်က ဗမာတန်းမှာနေတာဗျ။ ဒါနဲ့ တစ်ယောက်တည်းလား”

“အင်း... အရင်ကုန်လို့ အရင်ပြန်လာတာ။ အေးရင် တို့ စာနဲ့တို့တော့ ကျန်နေရစ်တယ်”

“ဒီလှည်းတန်းဈေးမှာပဲ ရောင်းနေကျလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မနက်ပိုင်းဆိုရင် ဘူတာရုံလမ်းက ဈေးမှာရောင်းတာ။ ညနေပိုင်းမှ လှည်းတန်းဈေးပြေးရောင်းတာ”

“လှည်းတန်းဈေးက ပိုရောင်းကောင်းတယ်ဗျ။ မနက်ပိုင်းဆို စည်တယ်။ ကျွန်တော်က ဈေးအိပ်ဈေးစားမို့ ပိုသိတယ်။ မနက်ပိုင်းရော လှည်းတန်းမှာ ရောင်းပါလား”

“ရောင်းချင်ပါတယ်၊ ရောင်းကောင်းမှန်းလည်း သိပါ။ ဒါပေမဲ့ နေရာမရှိဘူးလေ။ ညနေပိုင်းတော့ ကားရှင်းတော့ လမ်းထယ်ခေါင်မှာ ခွရောင်းလို့ရတယ်”

စကားတော့ ပြောကောင်းပါရဲ့၊ မိုးမိထား၍ ငိုက်မြည်းချင်လာသည်။ သို့သော် ကြွတ်ကြွတ်အိတ်ထဲမှ နှစ်ပဲခြောက်ပြား နှုတ်လေးကို ခါးပိုက်နှိုက်ဆော်ထည့်သွားမည်စိုးသောကြောင့် ခြောက်ကို တင်းထားရသည်။

၃၆ ❀ ခင်စိုင်း

လေးဆယ့်ငါးမိနစ်မျှ ကားစီးပြီးသွားသောအခါ ဂိတ်ဆုံးသို့ရောက်လာသည်။ မိုးက ရွာနေသည်။ ထို့ကြောင့် ခြင်းထဲမှခေါက်ထီးကို ဖွင့်ဆောင်းသည်။

“မနော်မူ”

ခပ်တိုက်တိုက်သွားစဉ်တွင် အနောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်ခေါ်သံကြားရ၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တာဝဲဖြစ်နေသည်။

“ဪ... တာဝဲ”

“လမ်းကြိုတာပဲ၊ အတူပြန်မယ်လေ။ ပေးဗျာ! အစ်ခြင်း၊ ကျွန်တော်ဆွဲပေးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် နော်မူလက်ထဲမှခြင်းကို လွှဲပြောင်းယူသည်။

“ဒါနဲ့ တာဝဲက ရန်ကုန်ဇာတိလား”

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကချင်ပြည်နယ်ကလာတာ”

“ဪ... ကချင်လူမျိုးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ အင်းတော်ကြီးဒေသက ဆင်းသက်လာတာပဲ။ အစ်မ ကြားဖူးမလားမသိဘူး၊ ကျွန်တော်က ရှမ်းကလေး”

“ဪ... ကြားဖူးတာပေါ့၊ တစ်ယောက်တည်း... မိသားစုနဲ့နေတာလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“တစ်ယောက်တည်းပါပဲ၊ တစ်ယောက်အိပ်ခန်းလေးငှားထားတယ်။ တစ်လတစ်သောင်းနဲ့၊ အိပ်ရုံပါပဲဗျာ။ မနက် မိုးလင်းခင် လိုင်းဆွဲတယ်။ အခုလိုချိန်မှ ပြန်ရတယ်”

“မိဘတွေက ဟိုမှာပဲလား”

“အင်း... မနော်မူရော”

“နော်မူက သံထုံကပါ။ ကရင်လူမျိုး။ အမေကို ဆေးကုစာရင်းနဲ့ ဒီမှာနေဖြစ်နေတာ”

“အမေက ကျန်းမာသွားပြီလား”

“ဆုံးသွားတာ တစ်နှစ်ပြည့်တော့မှယ်”

“ဆောရီးဗျာ၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ရပါတယ်”

“ဒါနဲ့ သံထုံမပြန်တော့ဘူးလား”

“ဆွေမျိုးလည်းမရှိဘူး၊ မျှော်မယ့်လူလည်းမရှိဘူး။ ခေတ်ပြောင်းရာမြက်နရာပေါ့။ ခင်ရာဆွေမျိုးလေ။ ဒီရန်ကုန်မှာ ဆွေမျိုးမရှိတယ်။ လုပ်ကိုင်စားရလည်း အဆင်ပြေတော့ အသားကျနေတာပဲ၊ မပြန်ဖြစ်တော့ဘူး”

“နေတော့ရော တစ်ယောက်တည်းလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အေးရင်တို့အိမ်မှာ ငှားနေတာ။ စာနဲ့နဲ့က

ရွှေပဒေသာစာပေ

၃၀ အိမ်နီး

အိမ်နီးချင်းလေ။ လုံခြုံတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းကို ရထားတာပေါ့။ စိတ်တူကိုယ်တူဝယ်ရောင်းလုပ်ကြတယ်။

“ဝယ်တော့ရော”

“မနက်ပိုင်း လှည်းကူးဘက်မှာ သွားသိမ်းတယ်”

“ဗျာ! ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ကားလည်း မနက်ပိုင်း ဘေးပေါက်ဝင်ငွေအဖြစ် မိုးမလင်းခင် လှည်းကူးဘက်ဆွဲတယ်ဗျ”

“အယ်! . . . အဆင်ပြေလိုက်တာ၊ နောက်နေ့ကစပြီး ကိုတာဝဲတို့ကား လိုက်စီးမပဲ”

“ကျွန်တော့်အသက် နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပါ”

“အယ်! တူလိုက်တာ၊ နော်မူလည်း နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပဲ။ ကဲ . . . ဒါ နော်မူအိမ်ပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သွပ်မိုးအိမ်လုံးလေးရှေ့တွင် ရပ်၏

“ကဲ . . . အိမ်ပေါ်တော့ မခေါ်တော့ဘူး။ ခုလိုခြင်းဆွဲ ကူပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲ”

“ဟာ . . . ရပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆွဲခြင်းကို နော်မူလက်ထဲ လွှဲအပ်၏။

“ဝင်တော့လေ၊ ကျွန်တော်လည်း ပြန်တော့မယ်”

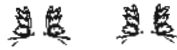
ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသော တာဝဲ၏ကျောပြင်ကို နော်မူ ငေးကြည့်ဖြစ်သွားသည်။

အမှိုက်ပစ်သမားအဖြစ် လှည်းတန်းဈေးတွင် စသိခဲ့စဉ် တာဝဲက ဒီကောင်လေးသည် လူယဉ်ကျေးဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မည်သည့်ယောက်ျားလေးကိုမှ ရင်းရင်းနှီးနှီးမပေါင်းသင်းဖူးကဲ့သို့ တာဝဲကိုတော့ ခင်ခင်မင်မင် ပေါင်းသည်။

တာဝဲက လမ်းဘေးအိပ်၊ လမ်းဘေးစားဆိုသော်ငြား စိတ်ဓာတ်အဆင့်အတန်းရှိသည်။ နှုတ်ရေးမကြမ်းတမ်းဘဲ တစ်ဖက်သားကို ကူညီတတ်သည်။ အပြောအဆိုမရိုင်းရိုင်းဘဲ ယဉ်ကျေးမှုရှိသည်။ စကားနည်းသည်။ မှန်ကုပ်ကုပ် ညစ်ထေးထေး နေတတ်သည်။ သို့သော် ယခုတော့လည်း အရင်လောက် မညစ်ထတ်တော့၍လားမသိ။ ဥပမိရုပ်က ပေါ်ထွက်လာသည်။ စူးရှသော မျက်လုံးက ပျံ့တက်ရန် အားယူနေသောငှက်တစ်ကောင်နှင့်တူနေသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ တာဝဲအပေါ် အမှတ်တွေပေးနေသည်။ သူမအာရုံကို တာဝဲက ဖမ်းစားထားသည်။ ထိုသို့သော

စိတ်ခံစားချက်ကိုလည်း ကျေနပ်နေမိသည်။ သူမနှုတ်ခမ်းတွေ
က အပြုံးယဲ့ယဲ့ကို တို့ထိခံစားနေမိသည်။

အခန်း (၄)

ဟင်းရွက်တွေအပြည့်ထည့်ထားသောတောင်းကို တာဝဲ
တပန်း၌ ထမ်းထားသည်။ တာဝဲဘေး၌ နော်မူက ပြုံးချိုသော
မျက်နှာလေးနှင့် လျှောက်လာသည်။

သွပ်မိုးအိမ်လေးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ရပါတယ်၊ ဒီလောက်ထိ ပို့ပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်
နေပါပြီ”

“ဘာလဲ၊ အိမ်ထဲမခေါ်ချင်လို့လား”

“မဟုတ်ရဘူးရှင်၊ ခေါ်ပါတယ်။ ကဲ! ဝင်ပါ၊ ထမင်း
ကြော် ပေးပါမယ်”

နှစ်ယောက်အတူ ဝင်ခဲ့ကြပြန်သည်။ လူရွယ်များပီပီ

ရင်းနှီးမှုက မြန်ဆန်၏။ တစ်ပတ်အတွင်းမှာပင် ဘဝတူချင်းမို့ လွယ်လွယ်ရင်းနှီးသွားသည်။ ငယ်ပေါင်းမိတ်ဆွေများမဟာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိလာသည်။ နော်မူရင်ထဲ တာဝဲ၏ရိုးသားမှုကို အသိအမှတ်ပြုသလို တာဝဲရင်ထဲ၌လည်း စည်းစနစ်ကျပြီး ဘဝကို ကြိုးကြိုးစားစားရုန်းကန်နေသော နော်မူကို အထင်ကြီးသည်။

“အံ့မယ်! နော်မူတို့များ အထမ်းသမားတွေနဲ့ပါလားဟေ့”

အေးရင်က ထမင်းချက်နေရင်း နောက်တောက်တောက်ဆိုသည်။

“နင်တို့က ငါ့ကိုတောင်မစောင့်ဘူး၊ ပြန်သွားကြတာ”

“အေးဟယ်၊ ငါတို့က ထမ်းပေးမယ့်လူမရှိဘူးဆိုတော့လည်း စောပြန်ရတာပေါ့”

အေးရင်က အနှောင့်မလွတ်အသွားမလွတ်ဆိုလျှင် နှစ်ယောက်သားမှာ မျက်နှာဆေးနီအပက်ခံရသလို ပူထူသွားသည်။

“အေးရင်၊ နင်ကလည်း ဘာမှန်းမသိဘူး၊ တာဝဲက ကူညီတဲ့ဟာကို အားနာစရာကြီး”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှမနေပါဘူး”

ဘယ်လိုမှမနေသောလူရဲ့စကားလုံးများက မျှော့မနေဘဲ

အသစ်ထစ်။

နော်မူ၏အိမ်က အေးရင်တို့အိမ်၏နောက်ဖေးချောင်တွင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထမင်းချက်နေသောအေးရင်ကိုကျော်၍ အနောက်ဘက်သို့ဝင်လာသည်။

“လာလေ တာဝဲ၊ ထိုင်”

အိမ်ရှင်က ပျူငှာလေသောအခါ ပခုံးပေါ်မှတောင်းကို ချကာ အခန်းထဲ၌ ဝင်ထိုင်သည်။ အခန်းလေးမှာ ကျဉ်းသော်ငြား သပ်ရပ်သည်။ အိပ်ရာလိပ်များကို ဆင့်ပေါ်၌လိပ်တင်ထားသည်။ နံရံတွင် သတင်းစာအပြည့်ကပ်ထား၍ အခန်းက သန့်နေသည်။

“ခဏနော်၊ နော်မူ ထမင်းကြော်လိုက်မယ်၊ မနက်က ကျန်တာလေးရှိသေးလို့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် လျှပ်စစ်မီးကိုဖွင့်ပြီး အိုးတည်နေ၏။ ထမင်းပေါင်းအိုးအသေးစားတစ်လုံးနှင့် ဒယ်အိုးတစ်လုံးကိုတွေ့ရသည်။ ထမင်းချက်စားသောနေရာ ထင်ပါရဲ့၊ သို့သော် ထိုနေရာတွင် ဆီစက်များ တင်ကျန်မနေဘဲ သန့်နေ၍ သူ့ရင်ထဲ နော်မူအား ချိုးကျူးမိသည်။ ထိုချိုးကျူးမိခြင်းက နော်မူအပေါ် အထင်ကြီးခြင်းဖြစ်လာရသည်။

“နော်မူက ကိုယ့်ဖာသာ ချက်စားတာလား”

“အင်း... မနက်လေးနာရီထဲပြီး ချက်တယ်။ ထမင်း ထုပ်နဲ့ တစ်ခါတည်း လှည်းကူးသွားတယ်။ ဈေးဝယ်ပြီး တစ်ခါ တည်း မြို့ထဲဝင်တော့တာပဲ။ မနက်ဈေးကွဲတော့ ဆယ်တစ်နာရီ ထိုးနေပြီလေ။ သိမ်းပြုပြီး အပ်ထား။ ခဏပြန်လာနားပြီးမှ ညနေ သုံးနာရီမှ လှည်းတန်းဈေးဆင်းတာ။ အချိန်ပိုလို့ ချက်စားဖြစ် တာ။ ဆိုင်မှာဝယ်စားရင် မချောင်ဘူး။ ပြီးတော့ အရသာမတွေ့ ပါဘူး။ ဟင်းရွက်ကျန်ကိုချက်စားတော့ အကုန်အကျလည်း သက် သာတယ်လေ”

“ဒီလောက်ခြေတာနေမှတော့ တော်တော်စိန်နေမှာပဲ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ တာဝဲရယ်။ ဟင်းရွက်စိမ်းရောင်း တာက ဘယ်လောက်မြတ်တာမှတ်လို့။ နားကပ်လေးတစ်ရံဝယ် ဖို့ စုနေတာတောင် ခုထိမပြည့်နိုင်သေးဘူး။ တာဝဲရော”

“မရပါဘူးဗျား စပယ်ယာကြေးက ဘယ်လောက်ရတာ မှတ်လို့။ မိဘတွေက ကျွန်တော့်ကို နိုင်ငံခြားမှာလို့ ထင်နေတာ။ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီဖြစ်ပြီး တစ်ပြားမှမပို့နိုင်တာ အားနာနေတာ။ ဒါကြောင့် ငွေပို့ဖို့ရုနေရတယ်။ ကျွန်တော့်ကြောင့် လယ်ငါးဧက ရောင်းရတာလည်း ပြန်ဝယ်ပေးချင်တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“စေတနာမှန်ရင် ပြန်လာမှာပါ တာဝဲရယ်။ အားမလျော့ ပါနဲ့။ စုငွေရော ပြည့်ပြီလား”

“ရှစ်သောင်းကျော်တော့ ရပါပြီ”

“ဘယ်လောက်ပြည့်မှပို့မှာလဲ”

“နှစ်သိန်းလောက်မှ ပို့မလားလို့ နိုင်ငံခြားက ပို့တာဆို တော့ ဒီလောက်တော့ အနည်းဆုံးရှိမှပဲ”

“နော်မူဆီက ခဏလှည့်ပါလား”

“ဗျာ!”

“အိမ်ကလည်း မျှော်ရောပေါ့။ နောက်တော့ရှာပြီး ပြန် ဆပ်ပေါ့။ နော်မူလည်း နားကပ်ဝယ်ဖို့မှမပြည့်သေးတာ”

“ဟာ! မလုပ်ပါနဲ့”

အမှန်တကယ်ကိုပင် မယူရက်ပါချေ။ မိန်းကလေးတစ် ယောက်က ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှာထားသည့်ဒီငွေကို ယောက်ျားတစ် ယောက်ဖြစ်သည့်သူက ဘယ်လိုလုပ် မညှာမတာယူရက်မှာတဲ့ လဲ။

“အမယ်လေး! အားမနာပါနဲ့။ အားနာလည်း အတိုးနဲ့ ပေးပေါ့”

“အတိုး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“နော်မူ့အထင်တော့ နားကပ်တစ်ရံဖိုးပြည့်အောင်ကို
နောက်သုံးလ စုစည်းမှာပဲ။ အဲဒီအခါကျတော့မှ ဆပ်ပေါ့။ ဒီငွေ
လေး နော်မူ့လက်ထဲ ထားရတာလည်း မလုံခြုံလှဘူး”

“ဒါဆို အတိုးက ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ”

“တစ်သိန်းနှစ်သောင်းချေးပြီး ပြန်ဆပ်တော့ တစ်သိန်း
သုံးသောင်းဆပ်ပေါ့”

“သုံးသောင်းမကပါဘူး နော်မူ့ရယ်၊ ကျွန်တော်လိုအပ်
နေချိန်မှာ ခုလို ကျွန်တော့်အပေါ်ယံကြည်ပေးတဲ့အတွက် ကျွန်
တော်ရှာလို့ရသမျှက အကုန်ပေးမှာပါဗျာ” ဟု ရင်ထဲမှသာ အသံ
တိတ်ပြောနေမိသည်။

နော်မူ့သည် သူ့မျက်လုံးထဲ တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် ပို
ပြီးလှလာသည်။ ရုပ်အလှထက် စိတ်အလှကိုမြင်ရသောအခါ နော်
မူ့၏အလှက အေးချမ်းလာသည်။ နော်မူ့နှင့်ခုလိုနေရတာကို ရင်
ထဲ ကြည်နူးမိသလိုခံစားရသည်။

ထမင်းကြော်နေသော နော်မူ့က သူနှင့်ရင်းနှီးလာသလို
ခံစားနေမိသည်။ သူစိတ်ကူးယဉ်မိသည်။ နော်မူ့က သူ၏အိမ်သူ
အဖြစ်နှင့်ပေါ့။ အလုပ်မှပြန်လာလျှင် နော်မူ့က သူစားဖို့ ခုလို
ချက်ပြုတ်နေမည်။ နော်မူ့ချက်ပြုတ်နေပုံကို သူက ယခုလို ထိုင်

ငေးနေချင်သည်။

“ရော့ . . . ယူလေ”

အတွေးတွေက ဘယ်လောက်ကျယ်ပြန့်သွားသလဲဆို
တာ မသိပါချေ။ မျက်နှာနား ကပ်လာသည့်ထမင်းကြော်ပန်းကန်
ကို မမြင်လိုက်ပါ။

“နော်မူ့က စာဖတ်တယ်ထင်တယ်နော်”

ထမင်းကြော်စားရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့
အကြည့်က ခေါင်းရင်းတွင် ပုံထားသောစာအုပ်များကို ရည်ရွယ်
ခြင်းဖြစ်သည်။

“အင်း . . . တိစွဲကြည့်စရာလည်း မရှိဘူးလေ။ ညပိုင်း
အားတော့ စာဖတ်ဖြစ်တယ်”

“ကျွန်တော်တော့ တစ်နေကုန်ပင်ပန်းလာတော့ အိမ်
ရောက်တာနဲ့ အိပ်တာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထိုစာအုပ်များကို အာရုံစိုက်ပြီးကြည့်
မိသည်။ စိတ်ပညာစာအုပ်များနှင့် ဇာတ်တော်ကြီးဆယ်ဖွဲ့စာအုပ်
များ၊ ဘာသာပြန်စာအုပ်၊ အင်္ဂလိပ်စကားပြောစာအုပ်များဖြစ်၏။
သူအံ့သြသွားသည်။ ထို့ကြောင့် နော်မူ့အား မယုံကြည်နိုင်စွာ
ကြည့်သည်။

“နော်မူ... ဒီစာအုပ်တွေက”

“အဟောင်းတန်းက ဝယ်ထားတာ၊ ဈေးမကြီးပါဘူး”

သူ့စိတ်ဝင်စားတာက စာအုပ်ဈေးမဟုတ်ဘဲ နော်မူ၏ အတန်းပညာဖြစ်သည်။ နော်မူဖတ်နေသောစာအုပ်တွေက အမြင့် မားစားတွေဆိုတာ သူသိသည်။ သူလည်း ဘွဲ့ရတစ်ယောက်မို့ ဒါတွေကို သာမန်ကာလျှံကာ ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။

“နော်မူက ဘွဲ့ရပြီးသားလား”

“ဘာလို့မေးတာလဲ”

“ဒီဘာသာပြန်စာအုပ်တွေ၊ ဒီအင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေက မြင့်တယ်၊ ပြီးတော့ ဒီမှာ Dictionary...”

“ဘာ! Dictionary... ဟုတ်လား”

ထိုခဏ၌ နှစ်ယောက်သားမှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ငေးကြောင်ကာ ကြည့်နေမိသည်။ နာမည်က နော်မူ သထုံကလာတာ၊ အသက်က နှစ်ဆယ့်ခြောက်၊ အမေက ဆုံးပြီ၊ မိဘဆွေမျိုးမရှိတော့၍ လမ်းဘေးဈေးရောင်းပြီး ဘဝကို ရိုးရိုးသားသားဖြတ်သန်းပြီး ဖြူဖြူစင်စင် ရှာဖွေစားသောက်နေသူ။ နော်မူအကြောင်း သူသိတာ ဒါအကုန်ပဲဖြစ်သည်။ နော်မူ၏ပညာရေးကို သူ့စိတ်မဝင်စားခဲ့။ ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မည်

ဟုလည်း ထင်မထားခဲ့ပါ။

ဟင်းရွက်စိမ်းဗန်းကို လမ်းဘေးချကာ မရှက်မကြောက် ရောင်းချနေသော မိန်းကလေးကို ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မယ် ဟုမထင်မိတာ သူ့အမှားတော့ဟုတ်ပုံမရပါ။ နော်မူကိုမယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်နေသည်။ သူ့နည်းတူပင် နော်မူကလည်း သူ့အား မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်နေသည်။

နာမည်က တာဝဲ၊ ကချင်ပြည်နယ်ကလာတဲ့ ရှမ်းကလေး၊ အသက်က နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်၊ မလေးရှားသွားအလုပ်လုပ်ရန် ဖြင်ဆင်ပြီးကာမှ လူလိမ်ခံရ၍ ကြုံရာကျပ်နီး လုပ်စားနေခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်က လမ်းဘေးစား၊ လမ်းဘေးအိပ်ပြီး အမှိုက်ပစ်ဆေးလုပ်ခဲ့သူ၊ ယခုအခါတွင် ကားစပယ်ယာလုပ်ပြီး အခန်းတိုင်းလေးငှားနေသူ။ ရိုးသားပြီးကြိုးစားသူ၊ နော်မူသိတာ သူ့အကြောင်း ဒါအကုန်ပါပဲ။ သူ့ပညာရေးကို စိတ်မဝင်စားခဲ့။ အမှိုက်ပစ်ဆေးလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသောသူက အင်္ဂလိပ်စာတတ်လိမ့်မယ်ဟု စိတ်ချနိုင်ပင် မတွေးကြည့်ခဲ့ဖူးပါချေ။ အခုတော့ သူက အင်္ဂလိပ်စာတတ်ကို လေယူလေသိမ်းမှန်မှန်ရွတ်ပြလို့နေသည်။

“တာဝဲ... နင်”

“မင်း... ဘာနဲ့ကျောင်းပြီးတာလဲ”

မေးခွန်းတွင် သေချာမှုအပြည့်ရှိနေသည်။ သူယုံကြည်
နေသည်။ နော်မူသည် ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ အခိုင်
အမာယုံကြည်နေသည်။

“မြန်မာစာနဲ့ပါ။ မန္တလေးမှာပြီးတယ်”

“ဪ . . . ဒါကြောင့်ကိုး”

နော်မူနှင့်တွေ့စက စကားအပြောအဆိုပြေပြစ်ပြီး မျက်
လုံးတွေက နူးညံ့သည်ဟုထင်ခဲ့တာ။ နူးညံ့သည်ဆိုတာထက် ခိုင်
မာမှုရှိသည့်မျက်လုံးတွေပါ။

“ဘာကြောင့် ဝန်ထမ်းမလုပ်တာလဲ၊ ဒီအလုပ်က နေ
ပူပူ မိုးရွာရွာ လမ်းဘေးမှာ မျက်နှာငယ်နဲ့”

“ကွန်ပျူတာတောင် မကိုင်တတ်တဲ့နော်မူအတွက် လစ
က ဘယ်လောက်ရှာလဲ။ အယ်လ်စီစီအိုင်ဆင်းတွေ၊ စီးပွားရေး
ဆင်းတွေ၊ နိုင်ငံခြားဘာသာဆင်းတွေတောင် အလုပ်မရနိုင်ဘဲ
ပုံနေတဲ့ခေတ်မှာ နော်မူတို့မေ့ရှာက ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ။ တစ်
ခြောက်သောင်းခွဲရတဲ့အရောင်းဝန်ထမ်းလုပ်ရမှာလား။ တစ်
ကုန် မတ်တပ်ရပ်၊ အခန့်မသင့်ရင် ဆိုင်ရှင်အငေါက်ကို ခံရသေး
တယ်။ လိုင်းကားခန့် ထမင်းစရိတ်၊ နေထိုင်စရိတ်နဲ့ လူတောင်
မပေါင်ရရင် ကံကောင်း။ ဈေးရောင်းတာကမှ မျက်နှာငယ်ရဲ့အပြု

လောက်ငှသေးတယ်။ သေသေချာချာတွေးကြည့်တော့ ငတ်ပြီ
ဆိုရင် ဂုဏ်သိက္ခာက အရေးမကြီးတော့ဘူး။ ကဲ! ထားပါ။ နော်
မူကိုသာ ပြောနေတာ၊ တာဝံကရော . . . ဘာကြောင့်လဲ”

“နော်မူလိုပဲပေါ့။ ဒီရန်ကုန်မြို့မှာ အလုပ်တစ်ခုရဖို့က
ဈေးတယ်။ ကျောတစ်ခင်းစာနေရာအတွက် ခက်တယ်။ အလုပ်
လျှောက်လိုက်တိုင်း အနားကလူကိုသာ ပြီးစားပေးမို့ ဘယ်တော့
မှရတယ်မရှိဘူး။ ညစောင့်တောင် မရနိုင်ဘူး”

“ဘာနဲ့ပြီးတာလဲ”

“ပထဝီနဲ့ပါ”

“ရာသီဥတုနဲ့မြေကြီးအကြောင်းတော့ တီးမိခေါက်မိသိ
မှာပေါ့”

“တီးမိခေါက်မိရုံပါပဲဗျာ၊ ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော် အင်
တာန်မှ အံ့ဩသွားပြီ”

“နော်မူရောပဲ”

“လောကမှာ ဒီလိုရွေးချယ်ပြီးလုပ်နေတာ ကျွန်တော်
တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်မှတ်နေတာ”

“နော်မူတို့အပြင် အများကြီးရှိဦးမှာပါ”

“ခုလိုဘဝတူချင်းတွေ့ရလို့ အားတက်မိပါတယ်”

“ဘာလဲ၊ တာဝဲက အစောက စိတ်ဓာတ်ကျနေလို့များလား”

“ဆိုပါတော့၊ လမ်းဘေးမှာ ပုဆိုးခြုံကွေးနေချိန်ကဆို မိုးရွာတဲ့ညတွေမှာ ငိုတောင်ငိုမိတယ်။ ကျွန်တော်သိပ်ကိုညှံနေသေးတယ်နော်။ နော်မူလောက် မခိုင်မာသေးဘူး”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ညှပ်နှိပ်သိနေတယ်ဆိုတာတည်းက တော်လို့ပါ။ နော်မူရဲ့နဂိုစိတ်က ပျော့ညံ့ပါတယ်။ ခုလိုတည်ငြိမ်အောင် ဒီစာအုပ်တွေကပဲ တွန်းအားပေးခဲ့တာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နော်မူကို ချီးကျူးပေးတဲ့တာဝဲကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ လူတစ်ယောက်အတွက် ချီးကျူးခံရမှုကလည်း လိုတယ်လေ”

“ကျွန်တော့်အပေါ် အကောင်းမြင်ပေးတဲ့အတွက်လည်း နော်မူကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နှုတ်ဖျား၌ ရင်းနှီးမှုတွေက တွဲခဲ့သွားသလို မျက်ဝန်းလည်း ရင်းနှီးမှုတွေက ဖွဲ့သိနေသည်။ နှလုံးသား၌ ရင်းနှီးမှုများသည်...

အခန်း (၅)

“နင်ချေးထားတဲ့ငွေက တစ်သိန်းနှစ်သောင်းတည်းလေ”

“ယူထားလိုက်ပါ။ ငါ့ဆီမှာထားရင်လည်း ကုန်သွားမှာ

စုစုပေါင်း တစ်သိန်းငါးသောင်းဖြစ်သည်။ ထိုငွေများကို နော်မူထံ ထိုးပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အမှန်က ငါ ညနေတိုင်း မင်းကို ပိုက်ဆံလာအပ်ချင်

သုံးလကြာသွားချိန်မှာ ရင်းနှီးမှုအတိုင်းအတာသည် မြင့်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ဟုမပြောတော့ဘဲ ငါ့ဟုပင် ရင်းရင်းနှီးနှီးသုံးစွဲလာပါပြီ။ ပြီးတော့ နော်မူသည်လည်း တွေ့စကလို

တာဝဲအပေါ် မိန်းတိန်းရိုင်းတိန်းမရှိတော့ချေ။

“ဟိုနေကဆို ခေါက်တို ခြောက်ကြိမ်နဲ့ လိုင်းမှန် သုံး ကြိမ်ရတယ်။ ညနေစောင်းတော့ ဒရိုင်ဘာနဲ့စာရင်းရှင်းတော့ ငါ တစ်သောင်းတောင်ရတယ်။ စားလိုက်သောက်လိုက်နဲ့ သုံးပစ်တာ သုံးထောင်တောင် မနည်းစုလိုက်ရတယ်။ ငွေမြင်တော့ လက်က ယားတယ်။ နင့်ဆီမှာသာ အပ်ထားလိုက်ရင် သုံးဖြစ်လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကဲ! ဒါဆိုရင်လည်း ညနေတိုင်း ငါ့ဆီမှာ ပိုက်ဆံလာ အပ်လေ။ ငါစာရင်းနဲ့သိမ်းထားပေးမယ်”

“စာရင်းတွေ မလိုပါဘူး။ ငါ မင်းကိုယ့်ပြီးသားပါ။ ပြီး တော့ ငါ မင်းအတွက် နားကပ်ဝယ်ပေးချင်တယ်”

မရည်ရွယ်ထားဘဲ ထွက်လာသောစကားဖြစ်၏။ ဘရိတ် အုပ်ချုပ်ပင် မရလိုက်ပါ။ ပြောပြီးနေပါပြီ။ မထင်မှတ်ဘဲ ထွက် ခဲ့သောထိုစကားကြောင့် နော်မူရင်တွေ ပြောင်းဆန်သွားသည်။ ဝမ်းနည်းလာသလိုခံစားရသည်။ မိမိအတွက် ခုလိုတွေးပေးတဲ့ လူတစ်ယောက် လောကမှာ ရှိနေခြင်းအပေါ် ပီတိဖြစ်မိသည်။

“ငါ့အမေက ပြောဖူးတယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ နားကပ် ပါမှတဲ့။ ငါလာအပ်တဲ့ငွေတွေကိုစုထား။ ပြီးရင် နားကပ်ဝယ်ထား”

ပါ။ ကဲ! ငါပြန်တော့မယ်။ မောင်နေပြီ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထရပ်လိုက်၏။ ရင်ထဲကရှိသော အကြောင်းအရာကို နှုတ်မှဖွင့်ထုတ်မိ၍ နော်မူရေမနေရဲတော့ တာလည်းပါသည်။ ပြီးတော့ နော်မူအပေါ် သူ့စိတ်တွေက ဖောက် ပြန်ချင်နေမိသည်။ ထိုစိတ်ကို သူထိန်းချုပ်နေရသည်။ နော်မူက သူ့ကိုအခွင့်အရေးသမားဟု မထင်စေချင်ပါ။

“တာဝဲ”

ခေါ်သံက ‘ရပ်’ဟုပြောလိုက်သည့်အလား သူ့ခြေလှမ်း မှားသည် တို့ခနဲ။

“နင် ဘာလို့ နော်မူအပေါ် အဲလောက်ကောင်းရတာ

သူ့ထံတွင် ဖြေစရာစကားမရှိပါချေ။ နင့်ကိုချစ်မိလို့ဟု ခြေမလား။ မင်းကို အထင်ကြီးလေးစားမိတာပါဟု ပြောရမလား။ သူ့အား ထိုအမှန်ကိုမဖြေသင့်သေးမှန်းသိသည်။ ဘဝကိုတောင် သိသလိုအခြေချရဦးမှန်းမသိတဲ့ သူ့အနာဂတ်က ဝါးတားတား။ သူ့အား ဝါးအချိန်မှာ မြတ်နိုးရသောမိန်းကလေးကို ချစ်ရေးဆို သိခဲ့လား။ အဲဒီလိုပြောလိုက်ပြန်ရင်ရော နော်မူက သူ့ကိုအထင် မကြီး မှန်းသွားလေမလား။

ထို့ကြောင့်ပင် ဆန္ဒကိုမြှင့်သိပ်ပြီး...

“ငါက ဘာကောင်းမိလို့လဲ”

နော်မူကြားချင်နေတာ ထိုစကားလုံးမျိုးမဟုတ်ပါချေ။
ထိုသို့မေးပါက နင့်ကိုငါချစ်လို့ပါဟု ရိုးရိုးလေးဖြေလိမ့်မည်ဟု
မျှော်လင့်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အထင်နှင့်အမြင်က လွဲ
ခဲ့ရသည်။

တာဝဲရင်ထဲ သူမ မရှိလို့များလား။ ဒါမဖြစ်နိုင်ပါ။ တာ
ဝဲ၏မျက်လုံးတွေကို ဖတ်တတ်နေသည်။ ဒါက သင်ယူစရာမလို
သည့်အတတ်ပညာပါ။ တာဝဲ၏မျက်လုံးများကြောင့် မိမိအပေါ်
ထားသည့်တာဝဲ၏စိတ်ကို သိနေသည်။ သို့သော် ဘာလို့ ဝန်မခံ
ရတာလဲ။

“နင် နော်မူကို ဘာမှမပြောစရာမရှိဘူးလား”

မိန်းကလေးမို့ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောနေခြင်းဖြစ်
သည်ကို တာဝဲရိပ်မိသည်။ အခွင့်အရေးပေးတိုင်း ယူပါက သူ
သည် အသုံးမကျသောယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သွားလိမ့်မည်
ကို သဘောပေါက်သည်။

“မပြောသေးဘူး နော်မူ”

ထိုစကားလုံးက ရင်ဘတ်ချင်း ချိတ်ဆက်မိနေကြောင်း

သက်သေခံနေ၏။ မျက်လုံးချင်း နားလည်နေ၏။ နော်မူရင်ထဲ
ဝမ်းနည်းလာ၏။ ထိန်းသိမ်းစောင့်စည်းလွန်းတဲ့စိတ်ဓာတ်ကို လေး
စားရမလား။ အားမလိုအားမရဖြစ်ရမလားပင် ဝေခွဲမထတ်တော့။
အရပ်ထဲကလည်း သူနှင့်နော်မူကို သမုတ်လှပါပြီ။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ နော်မူ သိခွင့်ရှိမလား”

“မပြည့်စုံသေးလို့ပါ။ နှုတ်ခမ်းပွဲချင်းမီးမှုတ်ရင် အဲဒီမီး
က တောက်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“အိုးခြမ်းမဲ့နှစ်ခုကို ဆက်ရင်လည်း အိုးကောင်းတစ်လုံး
ဖြစ်လာတတ်ပါတယ် တာဝဲရယ်”

တင်းမာချင်ယောင်ဆောင်နေသော နှလုံးသားတစ်ခုမှာ
အရည်ပျော်လှလှ ယိုင်ကျသွားသည်။

“မြတ်နိုးတဲ့ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို ဖြစ်သလိုမခူးပစ်ရက်
ဘူး နော်မူရယ်”

“အိမ်ဆိုတာ အမိုးအကာနဲ့မှ ပြီးပြည့်စုံတာပါ”

“ငါက လုံခြုံတဲ့အမိုးကို ဖန်တီးပေးနိုင်ဦးမယ်မထင်ဘူး”

“ဖြစ်လက်တက်ပေါင်းများစွာပေါင်းဆုံမှ ဖြစ်တစ်စင်း
ဖြစ်ရတာပါ တာဝဲရယ်”

“ငါက နင့်အတွက် ဖြစ်တစ်စင်းဖြစ်နိုင်လို့လား”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲ
စုတ်ပြတ်နေပါစေ၊ သူ့မှာ သူ့တန်ဖိုးနဲ့သူ့သိက္ခာကရှိပြီးသားပါ။
နော်မူက ဒီထက်ပိုပြောရဦးမှာလား”

“ဒါဆို ခုလိုပဲ ရင်ဘတ်ချင်းနားလည်ထားရအောင်”

ထိုသို့ဆိုသော် မေးခွန်းများစွာပါသည့်အကြည့်စူးစူးလေး
ကို လက်ခံရရှိ၏။

“ငါတို့ယောက်ျားလေးတွေရဲ့အကျင့်က ကောင်းတာ
မဟုတ်ဘူး၊ ရည်းစားစကားပြောပြီးရင် လက်ကလေးကို ကိုင်ချင်
တယ်၊ အဖြေရရင် ပါးလေးနမ်းချင်တယ်။ ငါ နင့်ကို အဲလိုကြီး
လုပ်မပစ်နိုင်ဘူး”

သူမမျက်နှာကြီး နီမြန်းလာသည်။ မပြောတော့လည်း
မပြောလို့၊ ပြောပြန်တော့လည်း ဘာစကားကြီးလဲ။ ပွင့်လင်းလှ
ချည်လား။

“ငါ မင်းကိုမြတ်နိုးလွန်းလို့ပါ”

သူမရင်ထဲ လှုပ်ခတ်သွားသည်။ ချစ်တယ်ဟုရိုးရိုးလေး
ပြောလာလျှင်တောင် ဒီလောက်ထိ စိတ်လှုပ်ရှားမိမှာမဟုတ်ပေ။

“ငါမြတ်နိုးတဲ့ပန်းမို့ ငါ့ကိုယ်တိုင်တောင် မထိရက်ဘူး”

သူမရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်နေသည်။

“ငါသွားတော့မယ်၊ တံခါးသေချာပိတ်အိပ်နော်။ ဆောင်း
ဝင်ပြီဆိုတော့ အေးပြီ”

စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပြောချင်ရာပြောလိုက်ပြီးမှ မိမိ
စကားအတွက် မိမိမျက်နှာပူမိသည်။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေပြော
ဖြစ်မလဲဆိုတာ မိမိကိုယ်မိမိ အာမမခံနိုင်တော့ကြောင့် အမြန်ဆုံး
လစ်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ပြောနေဆဲအချိန်တုန်းကတော့ ပြောကောင်းကောင်းနှင့်
ပြောနေမိသည်။ ပြောပြီးချိန်မှ ရှက်နေမိ၍ သူမရှေ့တွင် ကြာကြာ
နေရဲတော့ချေ။ ဒူးတွေမခိုင်ချင်တော့ပါ။ ပြောမိပြောရာပြောပစ်
ပြီးကာမှ ပါးထရိုက်လေမလားဟု ပူပန်ရပြန်သည်။

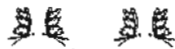
သို့သော် ကျေနပ်မိသည်။ တယ်ဟုတ်တဲ့ငါပါလားဟု
ထည်း မိမိကိုယ်မိမိ ချီးကျူးချင်မိသည်။ ခြေဖျားလက်ဖျားများ
ဆေးဝက်နေသည်။ မိမိက ဒီလောက်ထိ ပြောတတ်လိမ့်မယ်ဟု
ဆင်မထားခဲ့တာအမှန်ပါ။ တဒက် သူ့စိတ်တွေ ကျနူးခဲ့သည်ထင်
မိရဲ့

မပြောဘူးဟုတင်းထားရာမှ ပြောမိနေသည်။ ပြောမိပြီး
အားနာနေမိသည်။ သို့သော် ထိုအားနာနေသည့်စိတ်ကို
မိမိမသိမိသည်။ ရင်ထဲ၌ ဟာသွားသလို ပြန်လည်ပြည့်ဝလာသလို

ခံစားနေရသည်။ နှလုံးခုန်သံက မူမမှန်ချင်ပါ။

ပြောချင်တာပြောလိုက်ရ၍ တစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်း
နေသည်။ ကျေနပ်နေသည်။ သူသည် ခါတိုင်းနှင့်မတူအောင်
မြူးတူးနေ၏။ ခံစားချက်များက တဘုန်းဘုန်းတိုက်စားနေသည့်
ဒီရေလှိုင်းများပမာ လူးလွန်နေခဲ့သည်။

ထိုဒီရေလှိုင်းများသည်...

အခန်း (၆)

ရေဝင်ရန် မြောင်းပေးခဲ့သော်လည်း ရေက အလျဉ်း
သင့်သလို စီးဝင်မလာ၍ ထူပူမိသည်။ ပြီးတော့ ရှက်လည်းရှက်
မိသည်။ တစ်သက်လုံးမှာမှ ဒီတစ်ကြိမ်သာ အတာပေးဖူးခြင်းဖြစ်
သည်။ မပေးစဖူး ပေးမိပြန်တော့လည်း မင်းကို နော်မူချစ်ပါတယ်
လို့ မပြောရုံတမယ်ပင် ကျန်တော့သည်။

ရှက်လိုက်တာ။ အရဲစွန့်ပြီး အံ့ကျိတ်ပြောလိုက်ရပါသည်
ဆိုကာမှ လွတ်အောင်ရှောင်သွားတဲ့ ထိုရေကို စိတ်ဆိုးမိသည်။
ဒေါသမပါသောစိတ်ဆိုးမိခြင်းမျိုးပါ။ အတာပေးတိုင်း ဝင်မလာ
သို့ အထင်ကြီးမိသည်။ မသင်ကြားဘဲ တတ်မြောက်နေသည့်
မိန်းကလေးတို့ပညာစွမ်းကြောင့် နော်မူသိနေသည်။ တာဝဲဟာ

မိမိအပေါ် စုံမက်နေမှန်းအတတ်သိသည်။

ချစ်ခြင်းအလျဉ်းမရှိဘဲ ဘယ်ယောက်ျားသားက အချိန် ကုန်ခံပြီး ဒီလိုစောင့်ရှောက်မှာတဲ့လဲ။ ပြီးတော့ သက်တူရွယ်တူ တွေ။ အိုးချင်းထား၊ အိုးချင်းထိ၊ ကြိုးချင်းထား၊ ကြိုးချင်းငြိဆို သလိုပင် ကြိုးနှစ်စက ထိရုံထိနေကြသည်။ မကြာခင် တစ်ပင် နှင့်တစ်ပင် တုပ်နှောင်ကြတော့မည်ဆိုတာလည်း နှလုံးသားချင်း သိနားလည်နေသည်။

ကြိုးကလေးနှစ်ချောင်းက မထိရဲထိရဲ၊ နော်မူက တာဝဲ အပေါ်နားလည်နေမိသည်။ တာဝဲက မိမိအပေါ် ချစ်နေရဲ့သား နဲ့ ဘာလို့ဖွင့်မပြောဘဲ တုံ့ဆိုင်းနေလဲဆိုတာ မိမိအပေါ် မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားနေလို့ပဲဟု ဘာသာပြန်မိ၏။ တာဝဲလေးနက်သော စိတ်ထားကို လေးစားအားကိုးချင်သလို မချင့်မရဲလည်းဖြစ်ရသည်။

မိမိသာ တာဝဲနေရာမှာသာဆိုလျှင် လက်ထပ်ကြပါစို့ ဟု မဆိုင်းမတွ တောင်းဆိုပစ်မိမှာအမှန်ပင်။ ခုတော့ ဒီလောက် လမ်းကြောင်းသင့်နေရဲ့သားနဲ့ မောင်းမင်းကြီးသားက မိန်းကလေး သိက္ခာကိုမှ ငဲ့ကွက်လေရောသလား။

“ဟဲ့! နော်မူ၊ သွားစို့ဟေ့”

တာဝဲအကြောင်း တွေးကောင်းကောင်းနှင့်တွေးနေလိုက်

သည်မှာ ညနေဈေးရောင်းသွားရန်ပင် မေ့လျော့နေပါပြီ။ ထရုံ တွင်ညှပ်ထားသော လက်ပတ်နာရီကြီးပြတ်ကလေးကိုယူကြည့် လိုက်တော့ နှစ်နာရီအတိ။

“အဲ... ဟုတ်သားပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အခန်းလေးထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့ အေးရင်နှင့်တည့်တည့်တိုးသည်။

“ဟဲ့! ဒီနေ့တော့ လှလှချည်လား၊ သနပ်ခါးတွေနဲ့”

အေးရင်က ဘာအထာမှန်းမသိတဲ့မျက်နှာပြောင်ချော် ချော်နှင့် နောက်ပြောင်သည်။ မသိရိုးလား၊ မိမိအိမ်ကိုချောင်း ပေါက်မတတ်လာနေတဲ့ တာဝဲနဲ့မိမိအကြောင်းကို အိမ်နီးနားချင်း ဖင်မက တစ်ရပ်ကွက်လုံးကပါ သိနေပါပြီ။ ကာယကံရှင်တွေက သာ ရှေ့မတိုးနောက်မဆုတ်။

“ညပြန်တော့ တာဝဲကား စောင့်စီးမှာလား”

“စီးရမှာပေါ့ဟဲ့၊ သူနဲ့တော့ အဆင်ပြေတယ်”

“ငါတို့ရှောင်ပေးရဦးမှာလား”

“အေးရင်နော်၊ ဘာမှန်းမသိဘူး၊ မုန့်ဆီကြော်က ဘယ် နားနေမှန်းမသိဘူး၊ နှုတ်ခမ်းနာနဲ့တည့်ပါ့မလားနဲ့”

“အမယ်လေး! မုန့်ပြားကြီးက နှုတ်ခမ်းဝမှာပါနော်၊

ကိုက်စားရုံပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဟဲ့... မိန်းမတွေ၊ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ။ လာ! သွားကြရအောင်”

ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ချိုင်းတွင်ညပ်ထားသောစာနွဲ့က ရောက်လာ၍ သုံးယောက်လုံး ဈေးရောင်းရန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ တစ်ရာတန်လိုင်းကားသာ ကိုးစီးပြီး ထွက်လာကြသည်။ နှစ်ရာတန်အထူးကားကိုမစီးလိုပေ။ အသွားတစ်ရာ အပြန်တစ်ရာလိုသာဆိုလျှင် တစ်ရက် နှစ်ရာ၊ ဆယ်ရက် နှစ်ထောင်၊ တစ်လ ခြောက်ထောင်နှစ်ရာ နာနေပြီလေ။ ဒီခြောက်ထောင်ကိုချွေတာလိုက်ရုံဖြင့် ဝမ်းတူးလုံချည်တစ်ကွင်းနှင့် သွားသွားလာလာတရုတ်ထည်စပို့ရှပ်တစ်ထည်တော့ ရသေးသည်။

“ဟဲ့! နော်မူ၊ နင်တို့က ဘယ်တော့စားရမှာလဲ”

အေးရင်၏အမေးစကားကြောင့် နော်မူရင်ထဲ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရှက်မိသည်။ ဟိုသစ်ပုပ်ပင်ကြီးက ငှက်ကြီးရပ်နေသည်။ ဒီမှာ လေစိမ်းတွေက နှောနေပါပြီ။ နော်မူ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။ မဟုတ်ပါဘူး။ တို့တွေက ရိုးရိုးပါဟုဆိုလျှင်လည်း ချေးစားပြောတောင် ယုံကြည်မည်ပုံတွေမဟုတ်။ ဘယ်တော့စားရမှာလဲဆိုပြီး ပြောစရာအချိန်ကာလလည်းမရှိ။ အချိန်ကာလက ထားမိ

အခြေအနေရော ရှိလို့လား။ ပြီးတော့ တာဝံက ငါ့ကိုဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟုလည်း မပြောချင်ပါ။ အားလုံးက မရိုးမသားထင်နေကြ၍ မိမိသိက္ခာကျနိုင်သည်။ ပြီးတော့ ထိုသို့မပြောချင်ပါ။ မိမိအပေါ်တာဝံမရိုးသားမှန်းသိသည်။ ပြီးတော့ မိမိစိတ်ကလည်း တာဝံအပေါ် ရိုးလို့လား။

“ဟဲ့! ဖြေဦးလေ၊ ပါးစပ်က အီးငုံထားတဲ့အတိုင်း”

“ဘာဖြေရမှာလဲ၊ ဘာမှဖြေစရာမှမရှိတာ”

“ရှေ့လဆို ရှေ့လ၊ ရှေ့နှစ်ဆို ရှေ့နှစ်ပေါ့ဟဲ့”

“အမှန်က တာဝံ ငါ့ကိုရည်းစားစကားမပြောသေးဘူး”

“အမယ်လေး! မပြောလို့သာပဲ၊ မနွေက နင့်ကိုကြည့်တာများ ငါတောင် အသည်းယားတယ်”

“ဘယ်အချိန်ကလဲ”

“နင် မနွေက ကန်စွန်းရွက်သယ်နေတဲ့အချိန်လေ၊ မျက်မှောက်က ရှိပြီးတောက်နေတာပဲ၊ ငါတောင် မနာလိုဖြစ်ချင်တယ်၊ နှုတ်နိုးပြီးချစ်နေတဲ့ နူးနူးညှို့ညှို့ပုံမျိုး”

“ဟယ်! နင်ကလည်း”

ပါးအို့ကလေး နီအောင် ရှက်သွားမိသော်လည်း ကျေညီ တစ်လောကလုံးက ယောက်ျားတွေ မိမိကိုကြည့်တာ

ကြိုက်ရင်တောင် ချစ်သူကတော့ ခြွင်းချက်လေ။ ချစ်ရသူက ဒီလိုကြည့်တော့ ပျော်သည်။ ကြည်နူးသည်။ ကျေနပ်သည်။ ရင်ခုန်သည်။

“ဟဲ့! တကယ်ပဲ နင့်ကိုဖွင့်မပြောသေးဘူးလား”

“ငါက ညာရမှာလား”

“သိဘူးလေ။ မနေ့က ငါချောင်းနေတာ၊ နင်နဲ့တစ် တော့ အိမ်ထဲ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီတောင်ထင်နေတာ”

“မိန်းမတွေနော်၊ ငါတို့က ဘာဖြစ်ရမှာလဲ”

“တာဝဲက ငြင်းစရာမရှိပါဘူးဟယ်။ ဘယ်လိုလဲ၊ နင် တာဝဲကိုပြန်ကြိုက်မှာလား”

“အမယ်လေး! အေးရင်ရယ်၊ မေးဖို့လိုသေးလား။ မျှော် နာကိုကြည့်ပါလား။ တာဝဲအကြောင်းပြောလိုက်ရင် ပုလဲသလို ရွဲသလို”

“တာဝဲကလည်း ညှို့လိုက်တာဟယ်”

“သူ့ချစ်ချိန်နေလို့ဖြစ်မှာပါ။ ငါတို့ဘဝတွေက သုညဇေ လေ”

“ဒီလိုပါပဲဟာ၊ ချစ်ပြီးယူ။ ယူပြီး ကလေးမွေး၊ ကလေး တွေကိုစောင့်ရှောက်ရင်း ပြီးကြတာပဲ။ အတွေးခေါင်မနေနဲ့။ တာဝဲ”

“ဟ ဒီလောက်နေးနေရင် အချိန်ကစောင့်မှာမဟုတ်ဘူး။ ရှုပ်ပါ အယ်ဟယ်။ အချိန်ကုန်သက်သာအောင် ကိုရီးယားမတွေလို နင် တာဝဲ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့”

“သေရင်တောင် ငါဒီလိုလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့က ကိုရီးယားမဟုတ်ဘူး။ မြန်မာတွေ။ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေရဲ့ဂုဏ် သိက္ခာက စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းမှုက မြစ်ဖျားခံတယ်။ ရင်နှစ်ခြမ်း ခြန်းခြန်းကွဲပြီးသေရမယ်ဆိုရင်တောင် ငါအဲဒီလိုမလုပ်ဘူး။ ဆား ခြူးစားရရင်တောင် ငါက ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ နေချင်တယ်”

“အေးပေါ့။ တို့တွေက ဒီမာနတွေကြောင့် မွဲတာ။ ဟို ဘက်လမ်းက သက်ငြိမ်းလွင်ဆိုရင် လာသမျှလူ ဖမ်းဆွဲတာပဲ။ သောက္ခားတကာရဲ့မျက်ခုံးမွေးပေါ့၊ စကြံလျှောက်နေတော့ တစ် ဆောင်လောက်မြင့်တဲ့ ဒေါက်ဖိနပ်စီးပြီး နေရတာပေါ့။ သူတို့ အိမ်ဆို ဟောလစ်ပုလင်းက မပြတ်ဘူး။ တွင်းအောင်တယ်လေ”

“အဲဒီကောင်မက ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲ”

“ဘာရမှာလဲဟဲ့၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတာပေါ့။ အကောင်းစားတွေနဲ့”

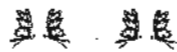
“ဒါပေမဲ့ တော်တယ်နော်၊ ဘဝကိုမစတေးဘဲ ခြုံစား နဲ့ ငွေယူနိုင်တာ သူ့အရည်အချင်းပဲ”

“နော်မူရယ်၊ သိပ်ပြီးလည်း အကောင်းမမြင်ပါနဲ့၊ လူတိုင်းက ကိုယ့်လိုမဟုတ်ဘူး။ သူပျက်နေတာ လူမြင်တာမှမဟုတ်တာ”

“အကောင်းပြောစရာတစ်ကွက်မှမရှိတဲ့ လူအကြောင်းဆိုရင် ဘာတစ်ခုမှမပြောတာ အကောင်းဆုံးပဲတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာမရယ်၊ မှတ်ထားပါမယ်၊ လာ...ဟိုမှာ ကားလာနေပြီ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် နောက်ပြီးတွဲကားလေးက ဆူဆူညံညံပင် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ထိုးဆိုက်လာ၍ မိန်းမတို့ကူခြေရွှေပေးလို့မရဟုဆိုသော်ငြား မမိတမိ ခုန်တက်ရပြန်သည်။ နော်မူရင်ထဲစွဲနေ၍ပဲလားမသိ၊ တာဝဲကို တက္ကစီကားပေါ်၌ ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်ရသည်ဟုထင်သည်။ မိမိကိုယ်မိမိ မလုံမလဲဖြစ်သွားသည်။ မိမိရင်ထဲ တာဝဲသည် ထိုမျှထိ စွဲထင်နေပြီလား။

အခန်း (၇)

“ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ... ခင်ဗျားအနားယူဖို့လိုနေပြီဗျ၊ ဆီသသိပ်မကြီးပါနဲ့၊ အရမ်းဒေါသကြီးရင် ဘာတစ်ခုမှကောင်းဖို့မရှိဘူး။ နှလုံးဆိုတာမျိုးက အချိန်မရွေး ထဖောက်တတ်တာ”

ပါမောက္ခကိုကိုထွေးနှင့်အတူထိုင်ရင်း စကားပြောနေကြသည်။ ပါမောက္ခကိုကိုထွေးသည် ဤဆေးရုံ၏ဆေးရုံအုပ်လည်း ဖြစ်သည်။ လူနာနှင့်ဆရာဝန်ဆိုသော်ငြား ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံကို ဆက်ခံတွေ့ဆုံသည့်နေရာမှာ ဆေးကုသခန်း၌မဟုတ်ဘဲ VIP အခန်း၌ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံကလည်း လူနာဆိုသော်ငြား ကိုယ်ဆီ၌ စိန်ရောင်ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်။ မျက်နှာတွင် နှုတ်ခမ်း

၄၀

ဆိုးဆေးရဲရဲက အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံသည် ဆရာဝန်ဆီလာသောလူနာနှင့်မတူဘဲ လုပ်ငန်းသဘောကို ညွှန်ကြားရန်လာသောဆေးရုံပိုင်ရှင်နှင့်တူနေသည်။

“ကြယ်လည်း တဖြည်းဖြည်းတော့ လျော့ချင်နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာလွှဲရမယ့်လူက မရှိဘူး”

“အိပ်ရေးပျက်မခံပါနဲ့ဗျာ၊ ဆေးလိပ်လည်းမသောက်ပါနဲ့တော့”

“လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်ရက်ကစပြီး မသောက်ဖြစ်တော့ဘူး။ ပြင်ဦးလွင်က ပြန်လာတာ ကြာမှမကြာသေးတာ”

“ဒီတစ်ခါအပန်းဖြေခရီးက ပိုပမ်းလာပုံရတယ်”

ဦးကိုကိုထွေး၏စကားသည် လက်တလောရလိုက်သော မြေကေတစ်ရာကိုဆိုလိုမှန်း ကြယ်ရောင်စုံသဘောပေါက်သည်။

“ဗီဇကိုဖျောက်လို့မရဘူး၊ ဒေါက်တာရယ်၊ အမှန်တော့လည်း တကယ်ပဲ အပန်းဖြေရုံသက်သက်ပါ”

“တောင်ဒဂုံဘက် အိမ်ရာစီမံကိန်းဆွဲနေတယ်ဆို၊ ချမ်းသာတော့ ချမ်းသာပြီးရင်း ချမ်းသာရင်းပဲ”

“ကျန်းမာရေးကိုသာ ငွေနှဲ့လဲလို့ရရင် ပုံပေးလိုက်ချင်ပါတယ်။ ခုတော့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်က မပါဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“စိတ်ကြောင့်ပါဗျာ . . . စိတ်ပမ်းနေတာပါ။ စိတ်ပညာသဘောအရဆိုရင်တော့ ပျော်စရာတစ်ကွက်မှမရှိလို့ စိတ်သေနေပုံပါ။ အကယ်၍ စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အသက်ရာကျော်ပါပဲဗျာ။ ခုပဲကြည့်လေ၊ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံက အသက်ငါးဆယ်ကျော်ဆိုတာ ဘယ်သူယုံမှာလဲ။ ကျွန်တော့်ထက် နှစ်နှစ်ကြီးတဲ့လူက ကျွန်တော့်ထက် ငါးနှစ်လောက်ငယ်တယ်ထင်ရတယ်။ စိတ်ပါဗျာ . . . နှလုံးသမားဆိုတာ အဓိကက စိတ်ပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း အပန်းဖြေခရီးထွက်ဖို့ တိုက်တွန်းရတာပေါ့”

“ကဲ! ဒေါက်တာ၊ စကားကောင်းနေတာနဲ့ပဲ ကြာနေပြီ။ ပေးရှဲနဲ့တွေ့ချိန်မဟုတ်လား၊ ကြယ် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထိုင်နေရာမှထရပ်လိုက်ကြသည်။ ယဉ်ကျေးမှုအရ ဦးကိုကိုထွေးက ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏အပြန်လမ်းကို လိုက်ပို့၏။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံဆိုတာ နည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှမဟုတ်တာ။ ဦးကိုကိုထွေးလို ဆေးရုံအုပ်ကြီးရဲ့ဗီအိုင်ပီလူနာမို့ ဆေးရုံဇန်ထမ်းများအားလုံးသည်လည်း ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံကိုဆိုလျှင် ရိုသေကြသည်။ ရိုသေကြလေမပေါ့။ ဒီဆေးရုံဆောက်ထားတဲ့မြေက ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မြန်မြန်လုပ်ပါဗျာ . . . မြန်မြန်”

အဆောက်အဦးထဲမှထွက်လာသော ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ နှင့်ဦးကိုကိုထွေးတို့က လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ တက္ကစိတစ်စီး ပေါ်မှလူသည် အပြေးအလွှားဆင်းလာပြီး အကူနာရီများကိုအော် ခေါ်နေသည်။

မြင်ကွင်းကို ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ငွေရှိသည့်လူများသာ တက်နိုင်သည့် ဒီဆေးရုံကို အရေးတကြီး ဝင်လာသူမှာ ပုဆိုးတိုတို၊ ရှုပ်အင်္ကျီစုတ်နှင့်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ချွေးသံတရွဲနှင့် ဖိနပ်လည်း စီးမထားချေ။ နေလောင်ထားသော အသားအရေမှာလည်း နီစပ်စပ်ဖြစ်နေသည်။ ဆံပင်တိုကပ်ကပ် သည်လည်း မလျှော်တာကြာ၍လားမသိ၊ မွဲခြောက်ခြောက်။

“လုပ်ပါ၊ ခင်ဗျားတို့တွေ ဒါဘာလုပ်နေတာလဲ။ ခင်ဗျား တို့ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းတွေမဟုတ်ဘူးလား။ ဒါ လူ့အသက်တစ် ချောင်းဗျ”

ထိုလူက ခပ်တည်တည်ပင် နာရီအချို့နှင့် ဆေးရုံဝန် ထမ်းအချို့ကို အော်ငေါက်နေသေးသည်။ မြင်ကွင်းက အင်မတန် ရယ်စရာကောင်းနေသည်။ ဆိုက်ကားသမားပုံနှင့်ပင် ပေရေနေပုံကြီး က သားနားသန့်ပြန့်သော ယူနိုဖောင်းဝတ်များကို လက်အောက်

ငယ်သားပမာ အော်ငေါက်ပြောဆိုနေ၍ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံမှာ မြင် ကွင်းကို ရပ်ကြည့်နေဖြစ်၏။

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံရှေ့မှာမှ ဒီလိုရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်မြင် ကွင်းမျိုးဖြစ်လာ၍ ဆရာဝန်ကြီးဦးကိုကိုထွေးမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသည်။ ဆေးရုံဝန်ထမ်းများသည်လည်း ထိုလူကိုဆွဲထုတ် ရင်ကောင်းနိုး၊ လူနာကိုဆွဲခေါ်ရကောင်းနိုးနှင့် ကတုန်ကယင်ပင် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံထံ မဝံ့မရဲကြည့်လာကြသည်။

ဆေးရုံဆိုသော်ငြား တစ်ညကို နှစ်သောင်းကျော်ပေး ခုသောအခန်းကျယ်များသည် ဟိုတယ်တစ်ခုပမာ ခမ်းနားလှ၏။ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးခပင် သောင်းဂဏန်းရှိပြီး စပယ်ရှယ်နာရီများ ခြံရံထားသောထိုဆေးရုံမှာ သာမန်လူတန်းစားများ ခြေချဖို့ရာ ထင် ခက်ခဲလှသည်။ ခုတော့ သာမန်လူတန်းစားထက် ပိုနိမ့်သော အသွင်အပြင်နှင့်လူ။

“ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူရဲ့အသက်မှ တန်ဖိုးရှိတာလား။ ဒါလည်း အသက်တစ်ချောင်းပဲဗျ။ ဒီလူလည်း သူ့မိသားစုအတွက်တော့ တန်ဖိုးရှိမှာပဲ”

ထိုလူသည် ဒေါသဖြစ်ပြီးအော်နေသည်။ သည်တော့မှ အခြေအနေမလှသောအခါ နားနေဆောင်မှ ဆရာဝန်တစ်ဦးထွက်

လာသည်။ ဆိတ်ငြိမ်သောဆေးရုံမှ ထိုလူ့အသံသည် ဟိန်းပြီး ထွက်နေသည်။ ကြာကြာထားပါက အခြားလူနာတွေကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမည်။ ဆေးရုံကုသိကွာကျနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အမြန်ရှင်းပြီးရောဆိုသည့်သဘောပင် ထိုဆရာဝန်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဦးကိုကိုထွေးထံသို့ကြည့်ပြီး ထရော်လီဆွဲရန် အမိန့်ပေးသည်။ ပြီးနောက် သတိလစ်မေ့မျောနေသောလူနာကို ကားထဲမှဆွဲထုတ်ပြီး ထရော်လီပေါ်တင်ကာ အရေးပေါ်ခန်းထဲ တွန်းသွားသည်။

“ကဲ! အစ်ကို၊ ဆေးဖိုးရှင်းရအောင် ဒီဘက်ကိုကြွပါ”

ဆရာဝန်နှင့်နာမ့်များ ထွက်သွားပြီးချိန်တွင် ခရမ်းရောင်ဝတ်စားရေးတစ်ဦးက ပြောသည်။

သူ ကြောင်နသွားသည်။ ဆေးမကုရသေးခင် ဆေးဖိုးရှင်းရတယ်ဆိုတာ သူမကြားဖူးချေ။ လူကုံထံတွေတက်တဲ့ဆေးရုံက ဒီလောက်ထိ ကြင်နာမှုကင်းမဲ့နေကြကုန်ပြီလား။

“ဒီဘက်ကိုကြွပါ”

“ဟို. . .”

ထိုအခါမှာတော့ စောစောကပုံနှင့်မတူလောက်အောင် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ ပိုပြီးစိတ်ဝင်စား

သွားသည်။

“ဦးကိုကိုထွေး အလုပ်ရှိရင်သွားပါ။ ကြယ် ဒီကပဲပြန်ပါမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဆို ကိုယ်. . .”

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဦးကိုကိုထွေး ထွက်သွားသည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံက မရောင်မလည်ဖြင့် ကောင်တာနား မသိမသာတိုးကပ်လာသည်။

“ဒီလိုမျိုး ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာလည်း ငွေမပါဘူး။ အဲဒီတော့ နှစ်သောင်း အရင်ယူထားပေးပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထောင်တန်၊ ငါးရာတန်၊ နှစ်ရာတန်၊ တစ်ရာတန်နှင့်ငါးဆယ်တန်များ ရောနေသောငွေခေါက်ကလေးကို တင်နေသည်။ မြင်ကွင်းက ကြယ်ရောင်စုံအတွက် အဆန်းဖြစ်နေသည်။

“မရဘူးရှင်၊ ဒါက အထူးကုဆေးရုံကြီး”

“နောက်တော့ ပေးမှာပေါ့ဗျာ”

“ဒီနေရာက မရဘူးရှင်၊ အခု ဆရာဝန်ကြီးစမ်းသပ်ခန့်တင် ရှင့်ငွေက မလောက်တော့ဘူး။ ဒါ အခန်းခကျန်သေးတယ်၊ ဆေးဖိုး၊ အခန်းသန့်ရှင်းရေး၊ နာရီခ၊ အို. . . အများကြီးပဲ”

“ဘယ်လောက်ကျမလဲဗျ”

“ပထမနေ့တင် တစ်သိန်းကျော်လောက်ကျမယ်”

“ဗျာ! ဘယ်လိုလုပ်ရှိမလဲဗျ”

“အမှန်က ရှင်တို့လူနာကို ဆေးရုံကြီးခေါ်သွားသင့်တာ။

ဒီမှာက စရိတ်ကြီးတယ်”

“ဘယ်လိုရမှာလဲဗျ။ ဒီလူနာရဲ့အခြေအနေက ခင်ဗျား
မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ မကယ်နိုင်ရင် သေမှာဗျ။ ကားလမ်းတွေ ဒီ
လောက်ပိတ်နေတာ... ဒီလောက်ဝေးတဲ့ဆေးရုံကြီး။ လူနာက
လမ်းမှာ သေသွားမယ်ဗျ”

“ဒီလိုအရေးကြီးဖြစ်တတ်လည်း ဆေးရုံကြိုပို့ပေါ့”

“သိမလားဗျ။ ပြီးတော့ ဒီလူက ကျွန်တော်နဲ့လည်းဘာ
မှဆိုင်တာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်ခေါ်လာတာလေ”

“လမ်းပေါ်မှာ အမောဖောက်ပြီးလဲသွားလို့ ခေါ်လာတာ
ဗျ။ သူ့နာမည်တောင်မသိဘူး။ ခင်ဗျားတို့မှာရှိရင်လည်း ခဏ
တော့ စိုက်ထားဗျာ၊ ကုသိုလ်ရပါတယ်။ လူနာရှင်ပေါ်လာတော့
လည်း မိသားစုကပြန်ပေးမှာပေါ့”

“မပေးတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒီသိန်းငွေမျိုး ကျွန်မ

တို့လည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ရတဲ့လစာက တစ်သိန်းနှစ်သောင်း၊
ရှင်ကိုစိုက်ရင် ကျွန်မက ထမင်းဘာနဲ့စားမလဲ”

“ကျွတ်!”

အကြံအိုက်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ထိုးဖွဲ့ကုတ်သည်။

“ရတယ်ဗျာ... ခဏစောင့်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထွက်ဟန်ပြင်တော့...

“ဘယ်လဲ။ ရှင်လူနာပစ်ထားတော့မှာလား။ မရဘူးနော်၊
ကျွန်မအလုပ်ပြုတ်လိမ့်မယ်”

“ပစ်ထားချင်မှတော့ ဒီကိုတောင် ခေါ်မလာတော့ဘူး။
စိတ်ချ! ခင်ဗျားအလုပ်မပြုတ်စေရဘူး။ ပြေးတာမဟုတ်ဘူး။ ပိုက်
ဆံသွားချေးမလို့။ လူ့အသက်ဗျ။ ဒီသိန်းငွေလောက်တော့ လူ
မသေငွေမရှား။ ခင်ဗျားတို့ဟာ တော်တော်အကြင်နာတရားမရှိ
တဲ့လူတွေ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထွက်သွားသည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ
နှုတ်ခမ်းက ပြုံးမိသည်။ ပြီးတော့ စိတ်ဝင်စားသည်။ ထို့ကြောင့်
မင် ထိုလူ့နောက်သို့လိုက်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုလူက ဆေးရုံဝင်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ဒေါ်ကြယ်
ဆောင်စုံက ကားနားလျှောက်လာသည်။ ကားနားရောက်သည်နှင့်

တစ်ပြိုင်နက် အဆင်သင့်ဖွင့်ထားသောကားပေါ်သို့တက်သည်။

“ဟိုလူ့နောက် မသိမသာလိုက်ပါ”

ထိုသို့အမိန့်ပေးပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကူရှင်ကိုမှီ၏။
ပြီးနောက် မယောင်မလည်နောက်ယောက်ခံသည်။ ဒရိုင်ဘာဖြစ်
သော ရာဇာသည် အံ့သြနေသည်။

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံဘေး၌ အလုပ်လုပ်လာသည်မှာ ငါး
နှစ်ရှိခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် ဒီလိုခပ်စုတ်စုတ်လူမျိုးနှင့် ပတ်သက်သည်
ကို ပထမဆုံးကြုံဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ထိုလူက ဖင်ယာ
ကွက်မျှမြေကိုပင် ဝိုင်ပုံမရပါ။ သူခန့်မှန်းတာမလွဲတူးဆိုလျှင် ကား
စပယ်ယာ သို့မဟုတ် ဆိုက်ကားဆရာဖြစ်မည်။

ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာသဘောလဲ။ ဘာကြောင့် ဒီလိုမျိုး
ယောက်ျားတစ်ယောက်နောက် လိုက်နေရတာလဲ။

ကားဘီးကို လိမ့်ရုံသာ မောင်းနေရသည်။ ထိုလူသည်
တစ်ခုခုကို ကြံရာမရဖြစ်နေပုံမျိုးနှင့် ခြေလှမ်းတွေက လေးပင်
နေသည်။ သိပ်ကြာကြာမလိုက်ရပါ။ ထိုလူက ကားပေါ်တက်သွား
သည်။ လေးဆယ့်ရှစ် အထူးကားဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုသည့်အဓိပ္ပာယ်နှင့် လှည့်ကြည့်
သည်။ ဆက်လိုက်ဆိုသည့်သဘောမျိုးကို ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏

မျက်လုံးတွင် တွေ့လိုက်ရ၍ ထပ်ချုပ်မကွာ လိုက်လာခဲ့ပြန်သည်။

မျက်ခြည်ပြတ်လို့မဖြစ်ပါချေ။ မျက်ခြည်ပြတ်သွားပါက
အလုပ်ထုတ်တောင် ခံရနိုင်သည်။ ဒါက ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ သိပ်
ကိုအာရုံစိုက်နေသည်ကိုစွဲလေ။

လိုင်းကားမို့ အဆင်းအတက် သိပ်ကိုများနေသည်။ ဒါ
ကိုလည်း သေသေချာချာကြည့်ရသေးသည်။ သို့သော် အင်္ကျီ
အပြာရောင်၊ ပုဆိုးဘာအရောင်မှန်း သဲသဲကွဲကွဲမသိနိုင်တော့သည့်
အဆင်အပြင်နှင့်လူသည် လှည်းတန်းမှတ်တိုင်၌ ဆင်းသွားသည်။

“ကားရပ်လိုက်ပါ”

ထိုမျှသာ အမိန့်ပေးပြီး ကားပေါ်မှဆင်းလာသည်။ ထို
လူ့နောက်သို့ ခြေလှမ်းတွေက ထပ်ချုပ်မကွာ။ ထိုလူက လူတွေ
ခွပ်ထွေးနေသောလှည်းတန်း၏ ဦးထွန်းလင်းခြံလမ်းထဲ ဝင်သွား
သည်။ ပြီးနောက် ဖြတ်လမ်းမှတစ်ဆင့် လှည်းတန်းဈေး။

ဘာလာလုပ်တာလဲဆိုတာမျိုးက ဝေခွဲမရ။ ဆေးရုံမှာ
တော့ လေကြီးမှီးကြီးနှင့်ထိုလူသည် ဒီလှည်းတန်းဈေးထဲ အမှိုက်
ကောက်မလို့လားဟုပင် စိတ်ထဲ အချဉ်ပေါက်ပြီးတွေးမိသည်။

သို့သော် ထိုလူသည် တစ်နေရာမှာရပ်ပြီး တစ်စုံတစ်
ယောက်ကို လက်ယပ်ခေါ်နေသည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံက ထိုလူ

ခေါ်ရာအရပ်ကို လှမ်းကြည့်၏။ ရွက်ကြမ်းရေကျိုမိန်းကလေးတစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။ ဘာလဲ၊ သူ့မိန်းမလား၊ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ထိုမိန်းကလေးက ရုပ်အင်္ကျီအညိုရောင်ကို အပေါ်မှ
ထပ်ဝတ်ပြီး စိန်မိုက်ကယ်အပြာရင့်ပွင့်ချောကို အင်္ကျီနှင့်မလိုက်
ဖက်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင် ချွေးနှင့်စိမ်းနေသော
သနပ်ခါးကွက် ပြောက်တံပြောက်ကျား၊ ခေါင်းကလည်း အုန်းဆီ
ရွှဲနေအောင်လိမ်းပြီး ကျစ်ဆံပြီးထိုးထား၏။ ဖိနပ်ကတော့ ယင်းမာ
ဖိနပ်သနပ်ခါးရောင် စီးထားသည်။

ထိုစုံတွဲသည် သူ့ဟာနှင့်သူတော့ လိုက်ဖက်နေလှသည်။
ထိုနှစ်ယောက်သည် ခပ်ညံ့ညံ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွား
သည်။ လိုက်လာမှတော့ မထူးတော့ပြီမို့ သူမပါ လိုက်ဝင်သည်။

“ပိုက်ဆံငါးသောင်းလောက် လိုချင်လို့”

“ဘယ်လိုလုပ်ရှိမလဲ၊ ဘာမှတောင် မရောင်းရသေးဘူး၊
သုံးယောက်ပေါင်းမှ သုံးသောင်းပြည့်ဖို့တောင် မဖြစ်နိုင်တာ”

“အဲဒါမှဒုက္ခပဲ၊ ဆေးရုံတင်ထားတယ်၊ သတိမရသေး
ဘူး၊ သတိရတော့ မိသားစုပေါ်လာမှာပဲ၊ လက်တလော ဒီငွေမှ
မပေးနိုင်ရင် ဒီလူ သေမှာ”

“ဘယ်သူ့ကိုတင်လိုက်တာလဲ”

“ကားပေါ်ကပါ၊ ကားပေါ်ကအဆင်း မေ့လဲသွားတယ်။
အမှုပတ်မှာစိုးလို့ အရေးမလုပ်ချင်ကြဘူး”

“အဲဒါ နင်က ဘာလို့သွားလုပ်ရတာလဲ”

“မလုပ်လို့ရမလား၊ သေသွားမှာပေါ့၊ အဲဒါ ငါ့အမေသာ
ဆိုရင် ငါလည်း ရင်နာရမှာပဲ”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကုသိုလ်ရတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ဘယ်ဆေး
ရုံမှာလဲ”

“(.)ဆေးရုံမှာ”

“ဘုရားရေ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အဲဒါက ရှေးကြီးတယ်”

“မတတ်နိုင်ဘူးဟာ၊ အဲဒီဆေးရုံပဲ နီးတာကိုး၊ ကား
ဆမ်းတွေ ဒီလောက်ပိတ်နေတာ၊ ပြီးတော့ ကူညီမယ့်လူလည်း
မရှိဘူး၊ သတိရလာတော့မှ မေးမြန်းပြီး မိသားစုကိုဆက်သွယ်
ရမှာပဲ၊ ကဲပါဟာ . . . ကူညီလက်စနဲ့ မထူးပါဘူး၊ ငွေတိုးချေး
လို့မရဘူးလား”

“အယ်! . . . ဘယ်သူက အပေါင်ပစ္စည်းမပါဘဲ ငွေငါး
သောင်းချေးမှာလဲ၊ ငါက အခြားရောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ဟင်းရွက်
ဆောင်းတာ”

“ငါးသောင်းရမှဖြစ်မှာ၊ ဒီငါးသောင်းနဲ့ လူတစ်ယောက်

သောသွားနိုင်တယ်။ စရံဖြစ်ဖြစ်ပေးတော့ ဟိုကလည်း ကုပေးနိုင် တာပေါ့”

“ဒုက္ခပါပဲနော်၊ ဒီမှာခဏစောင့်၊ ငါရှာလာခဲ့မယ်”

“အေး... ညနေတော့မှ ငွေရှင်းပြီးတော့ ငါပြန်ဆပ်မိ မယ်”

“ဟာ! ရပါတယ်၊ ပြောစရာမှတ်လို့”

“ငါလည်း အရေးဆို နင့်ကိုပဲသတိရတာ”

““ဝမ်းသာရမလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ”

အပြန်အလှန်ပြောနေကြသောစကားများကို နားထောင် ရင်း ရင်ထဲဝမ်းနည်းလာသလို ခံစားရသည်။ ထိုနှစ်ယောက်၏ နွေးထွေးမှုကိုကြည့်ရင်း မိမိဘဝကိုမိမိ မပြည့်စုံသလိုခံစားရသည် မျက်ရည်လည်လာသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ရေခဲခွက်ထဲ မသောက်တော့ပါဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထထွက်လာသည်။

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံရင်ထဲ မောပန်းနေသည်။ ပြည့်စုံတယ် ထင်ရသောဘဝမှ လိုအပ်ချက်ကြီးကို စတင်တွေ့ရှိသွားသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ထိုနှစ်ယောက်၏ပုံရိပ်များက စိုးမိုးနေခဲ့ သည်။

နူးညံ့သိမ်မွေ့သောအကြည့်များ၊ သံယောဇဉ်နက်နဲ

နေသော ထိုမျက်လုံးများ၊ သူမဘဝကို သူမပြန်လည်ဆန်းစစ်မိ သည်။ သူမဘဝတွင် နက်ရှိုင်းသောသံယောဇဉ်မျိုး မရခဲ့ဖူးပါချေ။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သောမျက်လုံးမျိုးနှင့် အကြည့်မခံခဲ့ရဖူးချေ။

ပြည့်စုံလှသောသူမဘဝကို အေးစက်နေမှန်း ခံစားမိလာ သည်။ ထိုအမျိုးသမီးကို အားကျမိသည်။ တစ်ချိန်ကသာ တစ်စုံ တစ်ယောက်က သူမကို ထိုသို့နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံပေး ခဲ့ပါက ခုချိန်မှာ သူမဘဝသည် ခုလိုအထီးကျန်မှုများဖြစ်လာခဲ့ မည်မဟုတ်ပေ။

ပေစုတ်စုတ်နှင့် ထိုယောက်ျားလေးကို မြင်စက ရယ် စရာဟုတွေးခဲ့သော်လည်း တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ထိုစိတ်များ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ စိတ်ဓာတ်ကလေးကို လေးစားမိသည်။ ထိုလေးစားစိတ်ကြောင့် စုတ်ချာသောထိုအဝတ်အစားနှင့် ထိုပုံ ချားက ကင်းစင်ပျောက်သွားတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင်...

အခန်း(၈)

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... အင်း... အင်း”

မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ လူအုပ်ကြီးက ဝိုင်းကြည့်နေသည်။ သို့သော် ကူကယ်မည့်သူက တစ်ယောက်မျှမရှိ။ သူမလက်ထဲ ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဂန္ဓမာအဝါရောင် ဘုရားပန်းတစ်ဆွဲသည် မြေပြင်ပေါ်ပြုတ်ကျသွားသည်။ လူပုံအလယ် လဲကျနေသောလူတစ်ယောက်၏ပုံရိပ်က ယခုအချိန်ထိ နှလုံးသားထဲ ခွဲစွဲမြဲမြံနေခဲ့သည်။

“အမေ... အမေ... အမေ”

အော်ပိုပစ်ချင်သော်လည်း အသံတို့က တွက်ပေါ်မလာ။ အမေသည် သူမထံ အားကိုးတကြီးကြည့်နေသည်။ အသက်

ရှေ့လူသောစာပေ

ကို မဝတဝရှုနေသောကြောင့် နှုတ်ခမ်းများသည် ဖြူရော်ပြီး ဖျော့တော့နေ၏။ နှုတ်မှထွက်ပေါ်မလာသော်လည်း ထိုဘာသာ စကားကို သူမနားလည်သည်။ ကယ်ပါ... ကယ်ကြပါဦး။ သူမ ရင်ထဲ နာကျင်သည်။ အားပါးတရဂိုကြွေးချင်သည်။ အမေ့ထံသို့ ပြေးပြီး အမေ့ကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

“အမေ!”

အမှန်က သူမအော်လိုက်သောအသံသည် အသံကုန် ပါ။ သို့သော် အသံသည် ထိန်းချုပ်မှုဖြင့်ထွက်လာရုံမျိုး ခပ် အုပ်အုပ်ဖြစ်သည်။ သူမနားထဲ ပြန်ကြားရသည်က သူမအသံသည် သဲ့သဲ့နှင့်ယဲ့ယဲ့လေးဖြစ်သည်။

“အမေ!”

အိပ်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲလန့်နိုးခဲ့သည်။ သူမ မောပမ်းနေ သည်။ နဖူးမှ ချွေးတို့စီးကျနေသည်။ လက်ဖျားလေးများသည် အေးစက်ပြီး တုန်ယင်နေသည်။ လည်ချောင်းထဲလည်း ရေခဲခဲ နေသည်။ မျက်ဝန်းတွင်လည်း မျက်ရည်တို့ဖြင့် စိမ့်နေခဲ့သည်။

ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ်တုန်ယင်နေ၍ ခါကိုင်းသောက်နေ ကျအညှိရောင်ပုလင်းထဲမှ နီညှိရောင်ဆေးလုံးများကို ရေပြင် သောက်ချလိုက်သည်။

မက်ပြန်ပြီ ဒီအိပ်မက်။ အဲဒီအတိတ်ဆိုးကြီးက သူမဘဝ တို့ ရာသက်ပန်ခြောက်လုန့်နေတော့မှာလား။

“လှတင်... လှတင်”

ဝေယျာဝစ္စအမြဲလုပ်ပေးနေကျ ငိန်းကလေး၏နာမည် တို့ အော်ခေါ်လိုက်သည်။ သို့သော် ပြန်ထူးသံမကြားရချေ။ နာရီ ဘို့ကြည့်လိုက်တော့ နှစ်နာရီခွဲနေပါပြီ။ အိပ်မောကျနေလောက် ဆရာပေါ့။

ခေါ်လိုက်လျှင် ထူးသံနှင့်အတူ လူပါတစ်ခါတည်းရှေ့ ဆောက်လာတာမျိုးမှ နှစ်သက်သော်လည်း ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ နားလည်ပေးနေမိသည်။ အစောကြီးရှိသေးတာကြောင့် ပြန်လှဲ အိပ်ချင်သော်လည်း မျက်စိက ကြောင်သွားပြီမို့ အိပ်မပျော်တော့ သည်အတူတူ အိပ်ရာထဲ ဆက်မလှဲချင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် အိပ်ရာထက်မှထရပ်ပြီး အဲယားကွန်းကိုပိတ်သည်။ ပြီးနောက် အိပ်ရာထဲရှေ့သို့ထွက်လာ၏။ လပြည့်ညမို့ထင်ပါရဲ့။ လက ကောင်း ကင်ထက်တွင် ဝင်းပစ္စာ သာယာနေသည်။

ထိန်ထိန်သာနေသော လပြည့်ဝန်းကြီးကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်နေဖြစ်သည်။ လပြည့်ဝန်းကြီးကို မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ထုတ်နေသော ကြယ်များစွာက ဝန်းရံထားသည်။ လပြည့်ဝန်း

ကြီးသည် ကြယ်လေးများ၏အရင်သခင်အဖြစ် ထူးခြားစွာရပ် နေသည်။ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်လက်နေတဲ့ ကြယ်ကလေးများသည် လပြည့်ဝန်းကြီးအပါးတွင် ခစားနေကြသည်။

ကိုယ်ပိုင်အလင်းရောင်မရှိဘဲ တန်ပြန်အလင်းရောင်ဖြင့် ခမ်းနားမှုအတုအယောင်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော လပြည့်ဝန်းသည် သူမအား ကိုယ်စားပြုနေ၍ လသာညကို မုန်းခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ မော့ကြည့်ရတဲ့ဘဝကို မုန်းတီးလွန်း၍ ကောင်းကင်ကိုယ် မော့မကြည့်ဖြစ်သည်ကလည်း ဆယ်စုနှစ်များစွာ ခြားခဲ့ပါပြီ။

အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် သုံးဆယ်အတွင်း ကောင်းကင်နှင့် ဘဝကို အဆက်ဖြတ်ထားခဲ့သည်မှာ ဒီနေ့မှ ကောင်းကင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မိခြင်းဖြစ်၏။ မဟူရာညအမှောင်အောက်တွင် လမင်း၏အလင်းရောင်သည် လျှပ်စစ်မီးအလင်းရောင်ကို မထိုးဖောက်နိုင်တော့ချေ။

ညအမှောင်ထုကို ရူးလောက်အောင် မုန်းခဲ့သောသူသည် ယခုတော့ လရောင်အောက် နေရသည်ကိုနှစ်သက်သလို ဖြစ်လာသည်။ သူမမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့စီးကျလာသည်။ ထမင်းကိုကြည့်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်လိုငိုချင်မိသည်။ သူမမြင်နေခဲ့သည်မှာ လမင်းမဟုတ်ပါ။ အမေ့ရဲ့မျက်နှာဖြစ်သည်။ အမေ့

ငိုနေသည်။ အမေ ပြုံးနေသည်။

“အဲဒီအချိန်ကသာ အမေက သူ့လိုလူနဲ့ဆုံခဲ့ရင် အမေ ခုလိုစောစောသေရမှာမဟုတ်ဘူး အမေ။ ကျွန်မလည်း ခုလိုမျိုး အထီးကျန်ခဲ့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

နာနာကြည်းကြည်းပြောနေမိသည်။ သူမမျက်ဝန်းထဲ အမေက ပျောက်လိုက်ပေါ်လိုက်ဖြစ်နေသည်။ အမေပြန်ပေါ်လာချိန်တွင် ထိုကောင်လေး ပျောက်သွားပြီး ထိုကောင်လေး ပြန်ပေါ်လာချိန်မှာတော့ အမေက ပျောက်သွားပြန်သည်။ သူမစိတ်ထဲ နောက်ကျိရှုပ်ထွေးလာသည်။ တစ်ခုခုကိုလွမ်းမိသလိုဖြစ်လာသည်။ အောင့်အီးမြို့သိပ်မထားတတ်သည့်စိတ်ကြောင့် ညအိပ်ဝတ်အင်္ကျီနှင့်ပင် ကားသော့ဆွဲပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်သားအားလုံးမှာ အိပ်မောကျနေကြသည်။ ဒါကြောင့် မည်သူ့ကိုမှမနှိုးတော့ဘဲ ကားကိုကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမ၏ဦးတည်ရာမှာ တစ်ခုတည်းပါ။ အဲဒါကတော့ တစ်ချိန်က အမေနှင့်သူမ အတူကျင်လည်ကျက်စားခဲ့သော မီးခွက်ဈေးသို့ဖြစ်သည်။

မိုးမလင်းခင်ရောင်းသောဈေးမို့ မီးခွက်ဈေးဟုခေါ်သည်။ မိုးလင်းခင် အမှောင်ဟုခေါ်သော ဈေးဖြစ်ပြီး မိုးလင်းလာသောအခါ

တွင် အမှိုက်များ ရှုပ်ပွနေသော သာမန်လမ်းတစ်ခုအသွင်သာ။
 ထိုဈေး၌ အမေနှင့်သူမဈေးဝယ်ပြီး နေ့အခါ၌ သားအမိနှစ်ယောက်
 အတူလှည့်လည်ရောင်းချခဲ့ဖူးသည်။ ဖြူစင်သောထမင်းကို ဈေး
 ဖြင့်ရင်းပြီး သန့်သန့်စင်စင်စားသောက်ခဲ့ရ၍ နှလုံးသားသည် ဖြူ
 စင်ခဲ့သည်။ ဟင်းမကောင်းသော်ငြား အသည်းကောင်းသည်။
 အဝတ်မလှသော်ငြား ဘဝသန့်ခဲ့သည်။ ကိုယ်ဆင်းရဲသော်ငြား
 စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်က အတ္တ၊ လောဘာဆိုတာ မြူမှုန်မျှသာ။ ထို
 မြူမှုန်မျှရှိသောအတ္တနှင့်လောဘကြားတွင် မာန်မာနဆိုတာမျိုးက
 ဘယ်ပျောက်၍ပျောက်နေမှန်းမသိ။ ထိုဘဝသည် ရိုးရှင်းလှသည်။
 ဖြူစင်သောသူမ၏ဘဝကို ပတ်ဝန်းကျင်က ဆိုးဝါးစွာ အရောင်
 ဆိုးခဲ့ကြသည်။

ဖြူစင်သန့်ရှင်းသောဘဝကို သူမ မနှစ်သက်၍မဟုတ်
 ပါ။ သူမလည်း လူထဲကလူမို့ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနှင့် ရိုးရိုးသား
 သား ဖြူဖြူစင်စင် နေလို၊ သွားလို၊ ကျင့်လိုသည်။ သို့သော်
 ငွေကသာ အမိ၊ ငွေကသာ အဖ၊ ငွေကိုသာ ကိုးကွယ်ရာအဖြစ်
 သတ်မှတ်ထားကြသောလူများကြောင့် သူမ၏ဘဝသည် အနီ
 ရောင် ပေလိုက်၊ အမည်းရောင် ပေလိုက်၊ အပြာရောင် ပေလိုက်

နှင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် အစိမ်းရောင်ဆိုးလိုက်နှင့် ဘဝတွင် အရောင်
 များစွာ ထပ်နေပါပြီ။

မော့ကြည့်ခဲ့ရသောလူများကို ခြေဖနောင့်အောက်တွင်
 အစိတ်စိတ်နင်းချေခဲ့ပြီးပါပြီ။ တစ်ချို့က လက်ညှိုးငါးငါးကိုင်
 ထိုးခဲ့သူများ၏လက်ချောင်းများကိုလည်း သုံးမရတော့အောင် ခိုက်
 ချိုးပြီးနေပါပြီ။ တစ်ဆ နာခဲ့ရသည်ကို ဆယ်ဆ နာကျင်စေမှုများ
 နှင့် ချေပပြီးနေပါပြီ။ သို့သော် သူမ မကျေနပ်ခဲ့ပါချေ။ ထိုသို့
 လက်စားချေရခြင်းအပေါ် ဂုဏ်ယူစွာ မကျေနပ်ဖူးပါချေ။ ထိုသို့
 လက်စားချေပြီးလေ၊ ရင်ထဲက ဒဏ်ရာများက ပို၍နက်နက်ရှိုင်း
 ရှိုင်းနာကျင်လေဖြစ်သည်။

ပြုခဲ့သူများကို လက်စားချေရုံတင်မကဘဲ ဆက်နွယ်သူ
 များကိုပါ သုတ်သင်ပစ်ချင်လာသည်။ ငါလုပ်သမျှ ဖြစ်နေရသော
 အခြေအနေတွင် မတ်မတ်ရပ်ခဲ့ပြီးပြီမို့ ပလ္လင်ထက်တွင် မိန့်မိန့်
 ကြီးထိုင်ကာ ကျန်းမူအလုံးစုံကို ဖိမိဖြင့် ကျကျနန အရသာခံကြည့်
 ခဲ့ပြီးပါပြီ။

သို့သော် သူမရင်ထဲ ကျေနပ်မှုအလျဉ်းမရှိပါချေ။ ဝါးလုံး
 ရှည်နှင့်သိမ်းရမ်းချင်သည်။ ငါ့လိုခံစားဖူးကြစေချင်သည်။ ထိုစိတ်
 က သူမကို အပြင်းအထန်ဒုက္ခပေးခဲ့သည်။ သူမဘဝသည် အေး

ခြေမှိုအောင် အပူတွင်းထဲရောက်မှန်းမသိ ရောက်ခဲ့ရခြင်းအား မနေ့ကမှ သိလိုက်ရသည်။

လောကက လူတွေအားလုံးဟာ ကြင်နာမှုမရှိကြဘူး။ နိမ့်သူများကို ကူညီချင်သူမရှိကြဘူးဟု နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်ထဲ သွတ်သွင်းခဲ့သည်မှာ ထိုကောင်လေးနှင့်မဆုံခင်အချိန်ထိ ဖြစ်သည်။ နာရီပိုင်းမျှသာ ဆုံခဲ့ရသော်လည်း ထိုကောင်လေး၏စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားသွားသည်။ ပိုက်ဆံမရှိဘဲ တစ်ပါးသူကို ကူညီချင်သည့် ထိုကောင်လေးကြောင့် သူမဘဝသည် အတိတ်ဆိုးမှ လွတ်မြောက်ချင်လာသည်။

အမေသာ သူနဲ့ဆုံခဲ့ပါလျှင်ဆိုသည့်အတွေးကြောင့် ခက်ထန်သောသူမ၏စိတ်သည် ပျော့ပြောင်းချင်လာသည်။ ထိုသို့ ပျော့ပြောင်းချင်လာသောစိတ်က မာနကိုထိခိုက်နာကျင်စေသည်။ ဒီလို အနုတ်စုတ်ဂုတ်စုတ်ကောင်လေးတစ်ယောက်ကြောင့် နှစ်အတော်ကြာမွေးမြူခဲ့သော သူမ၏မာနကို သူမ မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါချေ။ ထိုစိတ်က သူမ၏အိပ်မက်တို့ကို ဆိုးဝါးစွာ အန္တရာယ်ပေးတော့၏။ တစ်နေကုန် စိတ်ပန်းရ၍ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်ပါမှ အပမ်းဖြေမှုဖြစ်သော်လည်း ထိုကောင်လေးက သူမ၏အိပ်ချိန်ကို အန္တရာယ်ပေးလာသည်။

ရဲရင့်ပြတ်သားသောသူမသည် စိတ်ကစဉ်ကလျားဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မုန်းလှပါချည်ရဲ့ဟု မှတ်တမ်းတင်ထားသော မီးခွက်ဈေးသို့လာခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။

“မှော်ဘီပြန်မှာ... မှော်ဘီ”

ဟိုဟိုဒီဒီကို အထမ်းအပိုးများနှင့် သွားလာနေသူများကို ကားထဲမှ ထိုင်ငေးနေစဉ်တွင် သူမနားထဲ အသံတစ်သံ တိုးဝင်လာသည်။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ အမှတ်တမဲ့မှ အမှတ်တရဖြစ်သွားရသည်။

“ဟင်!”

သူမ အံ့သြသွားသည်။ မှန်ပါသည်။ ထိုကောင်လေးပါမနေ့ကတွေ့ခဲ့သော ရုပ်အင်္ကျီနှင့်သာဖြစ်သည်။

“မှော်ဘီပြန်မယ်... မှော်ဘီ”

ပုဆိုးကို ဖင်မြီးပင့်ကာ တကြော်ကြော်အော်နေသည်။ “ဪ... သူက ကားစပယ်ယာကိုး”ဟုလည်း ရင်ထဲမှတ်လိုက်မိသည်။

ဝါးထားသောကွမ်းကို လမ်းမပေါ်၌ တဖြတ်ဖြတ်ထွေးနေသောသူ့ပုံကို အမှတ်တမဲ့ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။ သူက ခါးဆတ်ပုဆိုးကိုဖြန့်ကာ မြဲမြံနိုင်အောင်ဝတ်နေသည်။ ပြီးနောက် လက်

လက်ကြားမှ ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကို ခါးကြားထဲထိုးထည့်ပြီး ခရီးသည်များ၏တောင်းများ ခြင်းများကိုဆွဲယူပြီး ကားပေါ်တင်ပေးနေသည်။ အချို့အမျိုးသမီးကြီးများကို ကားပေါ်သို့ ကူကွဲပေးနေသည်။

သူ့ပုံစံက ရိုးရှင်းပြီး ကြည်လင်နေသည်။ ဘာပြောလို့ပြောနေမှန်းမသိသော်လည်း သူက ခရီးသည်များကို စနောက်နေခြင်းဖြစ်မည်ကို သူမရိပ်စားမိ၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် ခန့်မှန်းလိုက်မိသည်။ သူက ဒီလမ်းကြောကို အမြဲပြေးဆွဲနေသူဖြစ်မည်ဆိုတာကိုပေါ့။

“မှော်ဘီလိုက်မလား... မှော်ဘီ”

သူက ပြေးပြေးလွှားလွှားပင် ခရီးသည်များကို ကြုံနေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို သူမနှစ်သက်မိသည်။ သွက်လက်ချက်ဆွာသော သူ့ပုံကို သူမသဘောကျမိသည်။ သူ့ကိုကြည့်နေရသည်မှာ စိတ်ချမ်းသာလာသလိုခံစားရသည်။ ပြီးတော့ ပျော်လာသလိုခံစားရသည်။

“မှော်ဘီ... မှော်ဘီ”

သူ့ကားလေးသည် တဖြည်းဖြည်း ခရီးသည်များ ဖြည့်လာသည်။ သူက ကားဘီးအောက်ရှိ ကြမ်းတုံးကိုဖြုတ်ပြီး ကား

အမိုးပေါ်ကို တင်သည်။

“ဆွဲ! ဆရာရေ၊ ခုနှစ်ထောင်ဖိုးပါပြီ”

ကြည်ရှင်နေသောသူ့အသံ။ ငွေခုနစ်ထောင်ဆိုတာမျိုးက သူမတို့အတွက် အသက်တစ်ခါရှူစာပင် မရှိသော်ငြား ထိုကောင်လေးအတွက်တော့ ပျော်နေပြီထင်ပါရဲ့။ ကားလေးသည် တံဖျင်းဖျင်းနှင့် ထွက်ခွာသွားသည်။

သူမ ကားစက်ကိုနှိုးလိုက်သည်။ အကြောင်းမှာ သူ့ကို နောက်မှလိုက်ပြီးကြည့်လိုချင်ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ခုလိုကြည့်နေရခြင်းကို ကျေနပ်သည်။ နှစ်သက်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ၏ကားနောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်မောင်းနေမိသည်။

ကားလေးသည် မှတ်တိုင်တွင်ရပ်သည်။ ဆင်းသူဆင်းတက်သူတက် လုပ်ကြသည်။ သူကတော့ ဆင်းသူ၏ခြင်းကိုဆွဲချကူပေး၊ တက်သူ၏ခြင်းများကို ဆွဲတင်ပေးနှင့် သိပ်ကိုလန်းဆန်းနေသည်။ သူမ သဘောကျမိသည်။ သူ့ကိုလား... သူ့ဘဝ၏လွတ်လပ်မှုကိုလား။

အခန်း (၉)

ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ ကားကိုကွေ့ဝင်လိုက်သည်။ နေကာ
မျက်မှန်ကြီးကို စတိုင်လ်ကျကျတပ်ဆင်ထားသော ဒေါ်ကြယ်
ရောင်စုံသည် အနီရင့်ရောင် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ဖြင့် စမတ်ကျကျပင်
လျှောက်လာသည်။ သူမ၏ခြေလှမ်းတွေက VIP ခန်းသို့မဟုတ်
ဘဲ မိဆက်ရှင်သို့ဖြစ်သည်။

သူမလာမည်ဆိုပါက ဧည့်ကြိုဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က
ဆောင်သင့်ရှိနေတတ်သော်လည်း ဒီနေ့တော့ သူမကိုကြိုမည်သူ
မျှမရှိချေ။ တကယ်တော့ သူမ ဒီနေ့ရောက်လာခြင်းသည် ဆေး
ရုံနှင့်တွေ့ဖို့မဟုတ်သလို ရောဂါအကြောင်းဆွေးနွေးရန်လည်း
မဟုတ်ချေ။

“ရှင်လူနာကို ဆေးရုံကြီးရွှေတာ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်၊ အဲဒီမှာက စရိတ်လည်း သက်သာတယ်”

“သတိမှမရသေးတာ ဘယ်လိုရွှေမလဲဗျ။ ခင်ဗျားတို့တွေ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် ထားစမ်းပါ”

“အံ့မယ်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်”

“ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ကဲ! ဆေးဖိုးရှင်းရမယ်၊ ဒီဘက်ကိုကြပါ”

“ညနေမှ လာရှင်းမယ်ဗျာ”

ပေကပ်ကပ်နှင့်ပြောဆိုကာ အခန်းနံပါတ် (၇၀၆)ထဲကို ဝင်သွားသည်။

“အလကားလူ၊ သူ့အမျိုးနေမှာပေါ့။ ခုခေတ်ကြီးထဲမှာ မသိတဲ့သူကိုကူဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့၊ အလကား . . . မင်းဘူးလေးဘာလေးနဲ့ ထရိတ်လုပ်နေတာ။ အထင်မကြီးပေါင်”

ဝိုးတဝါးကြားနေရသော စကားကြောင့် သူမရင်ထဲမှာ မရိုးမရွှံ့ဖြစ်သွားသည်။ စိတ်တိုလာသည်။ မင်းတို့တွေက ကောင်မတွေမို့ သူ့ကို အဲဒီလိုဝေဖန်နေရတာလဲဟု ငေါက်သီးပြောဆိုပစ်ချင်သည်။ သို့သော် သိက္ခာဆိုတာမျိုးက အဆွေကန့်လန့်ခံနေသည်။

သူမစိတ်သဘောအမှန်ဆိုပါက ထိုဝန်ထမ်းမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ချွက်ချင်းအလုပ်ထုတ်ပစ်ချင်သည်။ တစ်ဖက်သားအိမ်စေတနာအမှန်ကို အရောင်ဆိုးချင်သောစိတ်ဓာတ်ကို မုန်းမိသည်။ ထိုစိတ်က ရီဆက်ရှင်ကိုပင် ခြေမလှမ်းနိုင်ပါတော့ချေ။ သူမဦးတည်နေသည်မှာ ဆေးရုံအုပ်၏ရုံးခန်းသို့ဖြစ်သည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဝင်လာပါ”

ယဉ်ကျေးမှုအရ တံခါးကိုနှစ်ချက်ဆင့် ထုလိုက်ရုံနှင့် အထဲမှတုံ့ပြန်သံကို သဲ့သဲ့ကြားနေရသည်။

သူမ တံခါးဘုကိုလှည့်ဖွင့်ပြီး ဝင်သည်။ ဦးကိုကိုထွေးက သူမကိုမြင်မြင်ချင်း အံ့သြသွားသည်။ မမျှော်လင့်ထား၍ဖြစ်သိမ့်မည်။

“ဟာ! ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၊ လာဗျာ . . . ထိုင်၊ အကြောင်းကြားဘာမကြားနဲ့”

“ဒီလိုပဲ လမ်းကြုံလို့ ဝင်လာတယ်ဆိုပါစို့”

ပြောရင်း နီညိုရောင်ဆိုဖာဆက်တီပေါ် ဝင်ထိုင်သည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏ဘဝတွင် တမင်တကာ မဖန်ဆင်းဘဲ လမ်းကြွယ်သံဆိုတာမျိုးက ယခုအချိန်ထိ မရှိခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။

“ဆိုပါဦး၊ လမ်းကြိုရတဲ့အကြောင်းရင်းလေး”

“မနောကတွေ့တဲ့လူနာ”

ထိုသို့ပြောရုံမျှဖြင့် ဦးကိုကိုထွေးအတွေးတွေက မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း၊ ထိုမြင်ကွင်းထဲမှ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကိုလည်း ထင်ထင်ရှားရှားမှတ်မိနေသည်။

“ကြယ် အားလုံးတာဝန်ယူမယ်၊ အကောင်းဆုံးအခန်းမှာထားပြီး အကောင်းဆုံးကုပေးပါ”

ဦးကိုကိုထွေး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။ ဒါသူသိသော ကြယ်ရောင်စုံမှဟုတ်ပါလေစ။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်လာခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံသည် ထက်မြက်သောမိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထက်မြက်သည်ထက် ပြတ်သားသည်ဟုဆိုလျှင် ပို၍မှန်ကန်ပေလိမ့်မည်။ မိမိကိစ္စမဟုတ်လျှင် အခြားလူအကြောင်းကို စဉ်းစားတတ်သူနှင့် မဟုတ်ပါ။ အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ သာကြောင်းမာကြောင်း မြန်းပြောဆိုတတ်သူမဟုတ်ချေ။

တိကျသည်။ ပြတ်သားသည်။ မာနကြီးပြီး ရဲရင့်ခြင်းတို့ တာ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏ထင်ရှားသောအရည်အသွေးများဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ အခြားသူကို စိတ်ဝင်စားနေ

လာ။ ပြီးတော့ စိတ်ဝင်စားမိသည့်အကြောင်းအရာက စီးပွားရေးနှင့် လားလားမျှမသက်ဆိုင်။ အကျိုးအမြတ်ဆို ဝေးရော။ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ လူမှုဆက်နွယ်မှု ရှိလို့လား။ ဒါက ပိုပြီးမဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံလို ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သူက ဒီလိုစုတ်ချာချာလူတန်းစားမျိုးနှင့် ဘယ်လိုမှဆက်စပ်လို့မရချေ။

“လူနာရှင်ကမေးရင် ကြယ့်နာမည်မပြောပါနဲ့၊ ဒီအတိုင်းအလှူရှင်ပေါ်လို့ပဲ ပြောပေးပါ”

ဦးကိုကိုထွေးမှာ အံ့သြလွန်း၍ စကားပင် ဆက်မဆိုနိုင်ပါချေ။

“အဲဒီအကြောင်းပြောဖို့ ဝင်လာတာ၊ ကြယ့်မှာ အချိန်နဲ့လို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

ယောင်နနနှင့် အထစ်ထစ်စကားလုံးများကြောင့် ငါ ဘာလုပ်နေတာလဲဟု မိမိကိုယ်မိမိ ဆင်ခြင်မိသွားသည်။ သို့သော် အင်းပြောင်းကုန်ပြီလေ။

လုပ်ချင်တာကို စိတ်ထဲမြဲမထားတတ်ဘဲ ဇွတ်လုပ်ပစ်တတ်သောအကျင့်က မင်းဖြစ်ရင်ဖြစ် မဖြစ်ရင် သေဆိုတာမျိုးလို့

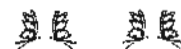
ဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏ဘဝတွင် အစွန်းနှစ်ဖက်ကိုသာ အမြဲ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ ဘဝကို လောင်းကြေးထပ်သည့်တိုက်ပွဲပေါင်း များစွာလည်း နှံ့လာခဲ့သည်မှာ မနည်းတော့။ အသက်ကိုလောင်း ကြေးထပ်တဲ့တိုက်ပွဲမျိုးနှင့်လည်း ကြုံခဲ့ရဖူးသည်။ အောင်မြင်မှု တစ်ခုကိုရဖို့ ရင်းနှီးပေးဆပ်မှုတွေ များစွာရှိသည်။ အချိန်ရယ်၊ ပျော်ရွှင်မှုရယ်၊ ဘဝရယ်၊ သိက္ခာရယ်၊ ကြိုးစားအားထုတ်မှုရယ် ဒါတွေ တစ်ခုမှမရင်းနှီးဘဲနှင့်တော့ အောင်မြင်မှုဆိုတာမျိုးက အိပ်မက်ထဲမှာတောင် တွေ့ရဖို့မလွယ်ကူပါချေ။

သူမ ဘာတွေပေးဆပ်ခဲ့ရသလဲ။ နည်းနည်းလေး ဖေး ဆပ်ရင် နည်းနည်းရပြီး များများပေးဆပ်လျှင် များများရတတ် သည့် လောကသဘာဝကလည်း ရှိနေသေးသည်။ အခုလို နှံ့ မှုကြီးဖို့အတွက် သူမဘဝက တစ်ခုမှမကျန်အောင် ပေးဆပ်ခဲ့ရ သည်။ အများကြီးပေးဆပ်ပြီးမှ ရလာတဲ့ ထိုအောင်မြင်မှုကို သူမ ကျေနပ်သည်။

သို့သော် အခုအချိန်မှာတော့ သူမ တစ်စုံတစ်ခုကို ငြိမ် လည်ရယူချင်သည်။ ထိုအရာကိုရဖို့ သူမ တစ်ခုခုကိုပေးဆပ်ရ ပေလိမ့်မည်။ တင်ခုလိုချင်လျှင် တစ်ခုပေးဆပ်ရမည်ဆိုသော်

သီအိုရီကို လက်ခံကျင့်သုံးထားသည့်သူမက ထိုအရာကိုရဖို့ တစ် ခုခုကိုပေးဆပ်ရန် အဆင်သင့်ရှိနေပါပြီ။ လိုချင်သောအရာက ပျော်ရွှင်မှုဖြစ်ပြီး သူမပေးဆပ်ရမှာက ဘာများဖြစ်လာမလဲ။

အခန်း (၁၀)

“ဟင်! ဆေးရုံမသွားဘူးလား။ မျက်နှာက ဘာဖြစ်လာ
တာလဲ”

စိတ်ပျက်ပျက်နှင့်ပင် ထမင်းလှော်ကြီး ဆေးနေသော
နော်မူနား ဝင်ထိုင်သည်။

“ဈေးရောင်းမထွက်သေးဘူးလား”

“စောသေးတယ်လေ၊ နှစ်နာရီမှသွားမယ်။ လမ်းပိတ်
မှာနဲ့ လမ်းလျှောက်မှာနဲ့ သုံးနာရီအရောက်ပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် စားအိုးစားခွက်များကို ဆေးကြော
သည်။

“ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“အင်း... စားပြီးပြီ၊ နှင် ဘာဟင်းနဲ့စားလဲ”

“ငါးပိရည်ငါးဆယ်ဖိုးနဲ့ ချဉ်ဖတ်ငါးဆယ်ဖိုး ဝယ်လာတယ်။ ကြက်ဥတစ်လုံး ကြော်ပြီးစားလိုက်တယ်”

“ဟင်းကို သေသေချာချာချက်စားပါ။ ဖြစ်သလိုကြီးမစားနဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ကြည့်ဦး၊ အရိုးပေါ်အရေတင်နေပြီ။ ရောဂါတစ်ခုခုဖြစ်လာရင် လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ အစာလည်း ဆေး၊ ဆေးလည်းအစာပဲ။ ကိုယ်ခန္ဓာအာဟာရပြည့်မှ ကျန်းမာမယ်”

“အမယ်လေးနော်၊ ဆေးရုံလေး သွားမိပါတယ်၊ ကျန်းမာရေးတရားတောင် ဟောစားလို့ရနေပြီ။ ကဲ! ပြောစမ်းပါဦး၊ လူနာ သတိရလာပြီလား”

“အင်း... သတိရလာပြီ၊ သူ့မိသားစုနဲ့တောင် တွေ့သွားပြီ။ ငါ့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောတယ်၊ စိုက်ထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေလည်း ပြန်ပေးခဲ့တယ်”

“ဒါနဲ့များဟယ်၊ ဝမ်းသာစရာပေါ့။ မျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ထူးဆန်းနေတာ”

“ထူးဆန်းတယ်”

“အင်း... အဲဒီငွေတွေကို တစ်ယောက်ယောက်က လှူသွားတယ်တဲ့”

“ဘာ! ဘယ်လို”

ဆေးကြောလက်စကိုပင် မေ့သွားသည်။ အဆက်အစပ်မရှိသောစကားမို့ ဘယ်ကဘယ်လိုကောက်ရမှန်းမသိတော့။ တာဝဲမျက်နှာကို အဖြေရှာသလိုစိုက်ကြည့်မိသည်။

“အလှူရှင်တဲ့၊ နာမည်တော့ မပြောဘူး”

“ဪ... အဲဒီလိုနေရာမျိုးမှာ အလှူရှင်ရှိသေးတယ်တဲ့လား”

“ဆင်းရဲသားတွေအတွက် သေရေးရှင်ရေးက သူဌေးတွေ ကားပြိုင်မောင်းတာလောက်တောင် မရှိပါဘူး။ ကောင်းသွားတာပေါ့၊ ဟိုကမိသားစုလည်း သိပ်အဆင်ပြေပုံမရပါဘူး။ ပိုက်ဆံတောင် အတင်းကြီးပြန်ပေးလို့ မလွဲသောမရှောင်သာ ယူလာတာ။ ပြီးတော့ နှင်က အတိုးနဲ့ချေးထားတာမဟုတ်လား”

“ဒါနဲ့များဟယ်၊ မျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“မသိဘူး၊ စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျကြီး၊ တစ်ခုခုလွဲနေသလိုပဲ”

“မထင်ထားတာတွေ ဖြစ်လာလို့ပါ၊ ဟိုကလည်း အဆင်

ပြောသွားပြီပဲ။ မေ့လိုက်ပေါ့။”

“နင် မနွေက နေမခကောင်းဘူးဆို”

“အင်း... ခေါင်းနည်းနည်းမူးရဲ့ပါ”

“ခုရော”

“ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး”

“သေချာလို့လား”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ့လက်ဖဝါးက နော်မူ၏နဖူးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ နော်မူ ရင်ခုန်သွားသည်။ နော်မူလိုပင် သူ့ ရင်တစ်ခုလုံးကလည်း ဗရမ်းဗတာ။

လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီးကာမှ အနေရအထိုင်ရခက်သွားသည်။ နော်မူကိုဘယ်လိုပြန်ကြည့်၍ ကြည့်ရမုန်းမသိတော့။ ထို့ကြောင့် ပင် ယောင်နဲ့ဖြင့် လက်ထဲမှပိုက်ဆံလိပ်ကို လှမ်းပေးမိသည်။

“ရော့! ဒီမှာ ပိုက်ဆံ”

သူကလည်း တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသလို လှမ်းယူ သည့်လက်မှာလည်း ဂဏှာမငြိမ်ချင်ပါ။

“နော်မူ”

“အင်း”

“ငါတို့ပွင့်လင်းကြရင် ကောင်းမယ်”

ပဲ။

ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ နော်မူ ရင်တွေခုန်လိုက်တာ အရမ်း

“ငါ့ရင်တွေလည်း ကွဲတော့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းကို တိတ်တိတ်လေး ချစ်နေရလို့ပေါ့ကွာ”

ပြောလည်းပြောပြီးမှ ရှက်လွန်း၍ နေရာမှ ထပြေးခဲ့လေ တော့သည်။

နော်မူရင်ထဲ ကျေနပ်သလို ဝမ်းသာသလို ခံစားရသည်။

“အရူး... မပြောလည်းမပြောလို့ ပြောမိပြန်ရင်လည်း ဟွန်း!”

ရင်ထဲ၌ မကျေနပ်လေး တွေးမိသည်။ စိတ်ပုပ်သော လူကြီးဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှက်ဖို့မပြောနှင့်၊ သူ ချည်း ရှက်သွား၍ နော်မူကပဲ သွားဆွဲရတော့မလို့။

ရင်ခုန်ချိန်ပင် အပြည့်အဝမပေးချင်တဲ့ ကပ်စေးအိုးလေး။

“နော်မူ နင့်ကိုငါချစ်တယ်” ဆိုပြီး လက်ကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုင်သွား ခဲ့ဦးလား။

နော်မူ ကျေနပ်နေပါမည်။ ခုတော့ ချစ်ကြောင်းကို လက် လွှတ်စပယ်ပြောပြီး လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်သွားတဲ့ယောက်ျားက

လောကတွင် တာဝန်ယူပေးတည်း ရှိမည်ထင်ပါရဲ့။

ဟွန်း! ဒီကလည်း မိန်းကလေးပါနော်။ မကျေမနပ်လေး နှုတ်ခမ်းချွန်ထားမိသည်။ သို့သော် ရင်ထဲကတော့ လှိုက်ခုန်နေ သည်။ ဒီနေ့တော့ နော်မူကမ္ဘာသည် ပန်းတွေ လှိုင်လှိုင်ပွင့်နေ တော့၏။

အခန်း (၁၁)

“နောက်ကားပါလာတယ်၊ ကျော်... ဆရာ၊ ဖြတ်! မောင်း”

တာဝန်အသံက ခပ်အုပ်အုပ်ထွက်ပေါ်လာသည်။ တာဝန် တို့ကားလေးသည် သာမန်မောင်းနေရာလမ်းကြောင်းမှ မြွေသွား သွားနေသည်။ လမ်းကြောင်းသုံးကြောင်းရှိသည့်အနက် လမ်း ကြောင်းနှစ်ကြောင်းရှိကားများကို ကွေ့ကောက်လိမ်ဖယ်ပြီး ကျော် ထက်နေသည်။ မသိလျှင် အမေရိကန်အက်ရှင်ကား ရိုက်နေသည့် အောင်။

“ရှေ့မှာ မျောက်ဖြူတွေရှိတယ်”

ထိုသို့ တာဝန်က သတိပေးတော့ ကားလေးသည် လမ်း

ကြောင်းမှန်သွားပြန်သည်။ သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာအတွက် အသက်
စွန့်ဆံ့ဖျား ကြိုးစားရုန်းကန်နေကြသည်။ ဒရိုင်ဘာက ခပ်ကြမ်း
ကြမ်း၊ စပယ်ယာက သွက်သွက်အကြားတွင် ခရီးသည်များသည်
အသက်ကို ဖက်နှင့်ထုပ်ထားကြရတော့သည်။

“မောင်း! ဆရာ၊ အနောက်မှာ ခေါင်းစိမ်း လိုက်လာ
တယ်”

ခေါင်းစိမ်းဆိုသည်မှာ သူတို့နှင့်အပြိုင် အခြားယာဉ်လိုင်း
မှဖြစ်သည်။ တာဝဲက ခြောက်၊ ဒရိုင်ဘာက ခြောက်နှင့် ကား
လေးမှာ ဖားတစ်ကောင်အလား၊ ဘရိတ်အုပ်လိုက် လီဇာနှင့်
လိုက်နှင့်။

“ဗျင်း... ဗျင်း... ဗျင်း...”

အိပ်ဇောဖွင့်ထား၍ ကားသံက ဟတ်စကီးသံအလား
ညံ့ပွက်နေသည်။

“မောင်းဆရာ၊ နီးတော့မယ်”

ခရီးသည်များထံမှ ငွေကောက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ရာ... ငါးဆယ်၊ တစ်ရာငါးဆယ်... သုံးရာ”

နှုတ်မှလည်း ရေတွက်နေသေးရာ ဘေးဘိဝံယာကို
သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် အားသွန်မောင်းနေသောကားသည်

ဘုံခန့်ရပ်သွား၏။ ပွိုင့်က ရုတ်တရက်နီသွားခဲ့ပြီလေ။ တာဝဲ ကိုယ်
နီနီကိုမထိန်းနိုင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ကား
နောက်သို့ ကျွမ်းပြန်ကျသွားသည်။

“ဟယ်! လုပ်ကြပါဦး၊ စပယ်ယာ ကျသွားပြီ”

ခရီးသည်များအသံဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကားခေါင်း
နံရံထဲမှဒရိုင်ဘာသည် ကားပေါ်မှ ကမူးရှူးထိုးဆင်းလာသည်။
ခရီးသည်များ ရင်ထိတ်သွားကြသည်။ ဒရိုင်ဘာ၏ပုံစံက စပယ်
သစ်အခက်အခဲကို ကူညီမည့်ပုံမျိုး လားလားမျှမတွေ့ရပါ။

“သေချင်နေပြီလား၊ သေချင်ရင်လည်း လွတ်လွတ်
ကျွတ်ကျွတ်အဆိပ်သောက်သေ။ ငါ့ကိုအမှုလာမပတ်နဲ့”

တာဝဲမှာ မှင်တက်စွာ ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

“နမောနမဲ့နဲ့... အခုချိန်ကစပြီး ငါ့ကားနောက် လိုက်
မလိုဘူး၊ အလကား... ဆန်ကုန်မြေလေးကောင်”

ပြောနေရင်းပင် မီးပွိုင့်က ဝါလာသည်။ လဲကျနေသော
တာဝဲကို မထူပေးသည့်အပြင် ဆဲရေးကာ ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး

ဗျင်းမောင်းထွက်သွားသည်။

တာဝဲရင်ထဲ ဝမ်းနည်းမိသည်။ ဖင်ထိုင်လျက်သားပြုတ်
ချွတ်တရက် မတ်တပ်မရနိုင်သေးချေ။

“ဟိ! ဟိ!”

ကားတန်းရှည်ကြီးမှ ဟွန်းတီးသံများ ဆူညံလာသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုလျှင် မကြာခင် ယာဉ်ထိန်းရဲများ ရောက်လာကြလိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် အပ်နှင့်ထွင်းရမည့်ကိစ္စက ပေါက်ဆိန်နှင့် ပေါက်ရနိုင်သည်မို့ လဲကျနေရာမှ အားတင်းပြီး ထသည်။ သို့သော် ခြေတစ်ဖက်က မျက်ခနဲနာသွားရ၍ ပြန်တိုင်ကျသွားသည်။

“တို့လက်ကိုကိုင်ပြီး ထရပ်ပါ”

ပထမဆုံးတွေ့လိုက်ရသည်က သွယ်လျဖြူဖွေးနေသော ခြေချောင်းလှလှများ။ ထိုခြေချောင်းလေးများသည် အနီရောင်ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ထက်၌ အလှချင်းပြိုင်နေကြသည်။ ဒုတိယသင်္ကန်းမိလိုက်သည်က သွယ်လျဖောင်းပြည့်သောလက်ချောင်းများ။

“ထပါ”

တတိယအကြိမ်မှာတော့ ချိုသာသောအသံ၊ နောက်ဆုံးအကြိမ်၌ ကရုဏာလွှမ်းနေတဲ့မျက်နှာချိုချို။ အို! လှလိုက်တဲ့အမျိုးသမီးပဲ။

ထိုအမျိုးသမီးက သူ့ထံ လက်ကမ်းလာသည်။ နာကျင်နေသောဝေဒနာပင် ဘယ်ပျောက်လို့ပျောက်သွားမှန်းမသိအောင် မှုတ်တက်သွားသည်။ အိပ်မက်လား... တကယ်လား။

တစ်ဖက်က လက်ကမ်းလာ၍ သူက ထိုလက်ကိုအားပြုပြီး ထလိုက်ရုံပင်။ သို့သော် ထိုလက်ချောင်းများကိုကိုင်ရန် အားနာမိသည်။ သူ့လက်က ကြမ်းရှုပြီး မည်းတူးနေသည်။

“ထလိုက်ပါ။ အနောက်မှာ ကားတွေဆူညံနေပြီ”

အမိန့်သံဆန်ဆန် ညှို့ဝင်နေသည်။ သူ့ထံတွင် ငြင်းဆန်ရန်အချိန်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ထိုလက်များကို အားနာပါးနာပင် ဆွဲယူပြီး ထရပ်သည်။

ထိုသို့ပူးတွဲရပ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သင်းပျံသော နှုတ်တစ်ခုက သူ့အား လှောင်ရယ်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့အားနာသွားသည်။ ပြီးနောက် မဝံ့မရဲဖြစ်ရသည်။ မိမိကိုယ်က နှုတ်တို့ဖြင့် ထုံမွန်းနေခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

“လာပါ... ကားပေါ်တက်၊ ဆေးခန်းသွားရအောင်”

“ဟို... ရ... ရပါတယ်”

“တက်ပါ။ တို့ကိုအားမနာပါနဲ့။ မင်းတစ်ယောက်တည်း မင်းလျှောက်နိုင်တာမှမဟုတ်တာ”

“ဟုတ်... အဲ... ကျေးဇူး”

ယောင်နုနုဖြင့်ပင် ထိုကားပေါ်တက်လိုက်ရပြန်သည်။ အသံဆို၍ လိုင်းကားကြီးနှင့်တကွစီသာ စီးဖူးသောသူအတွက်

ထိုကားက အဆန်းတကြယ်ဖြစ်နေသည်။ အေးနေသည်။ မွေး
နေသည်။ ဆိုဖာတွေက အိမ်ကပ်ညက်ညောနေသည်။ ထိုခမ်းနား
တဲ့အပြင်အဆင်တွေကြောင့် မိမိကိုယ်မိမိ ပိုပြီးသိမ်ငယ်သွားမိ
သည်။

“ဒီယာဉ်ကြောမှာ လုပ်တာကြာပြီလား”

“အင်း... ငါးလလောက်ရှိပြီ”

“ဘယ်လောက်ရသလဲ”

ထိုမေးခွန်းကြောင့် မဝံ့မရဲဖြစ်နေသောသူက စိတ်တို
ချင်လာသည်။ ဘယ်လိုမိန်းမလဲ။ ဘာကြောင့် ဘာလိုင်းကြီး ကယ်
ပြီး ဘာလိုင်းကြီး လာစွက်ဖက်နေရတာလဲ။ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ။
ထိုသို့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် တွေးပစ်မိသော်လည်း အားနာသွားမိသည်။
သူ့လိုပုံစံ၊ သူ့လိုအဆင့်မျိုးနှင့် ထိုသို့တွေးလို့မဖြစ်နိုင်ပါ။ ခို
ရောင် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော သူမရဲ့ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးနှင့်ပင် အနှံ့
အဝါကို ထိတ်လန့်လှပါပြီ။ သူ့မိသားစုပိုင်လယ်မြေတွေအားလုံး
ရောင်းလျှင်ပင် သူမစီးထားသောကားကို ဝယ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်
ပါချေ။

“အိမ်ကိုပဲမောင်းပါ”

ထိုအမျိုးသမီးက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ဒရိုင်ဘာကို အ

ပေးသဖြင့် သူအံ့သြသွားသည်။ ဘာလဲ... သူပြန်ပေးဆွဲခံလိုက်
ရပြီလား။ ဖြစ်နိုင်လို့လား ဒီပုံနဲ့ဒီပုံ။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကို တခြား
နိုင်ငံတွင် သွားရောင်းစားမှာလား။

သူ သံသယဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဘာ
လို့လဲဆိုတော့ ထိုအမျိုးသမီးမျက်နှာပေါ်တွင် သူ့အပေါ်ကောက်
ကျစ်လိုစိတ် အလျဉ်းမရှိ။

“တို့ရဲ့မိသားစုဆရာဝန်ရှိတယ်၊ ဆေးခန်းပြတော့ မင်း
ပိုက်ဆံကုန်မှာပေါ့”

သူ အိပ်မက်များ မက်နေလေရောသလား။ အိပ်မက်
မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ သူ ဘယ်ကမ္ဘာကိုများ
ရောက်နေတာလဲ။ မသိမသာပင် ပေါင်ကိုဆွဲလိမ့်လိုက်သည်။
နာသည်။ သေချာပါသည်။ ဒါလုံးဝအိပ်မက်မဟုတ်ပါ။ နေက
ခင်းသားကို မေခလာနတ်သမီးက ကယ်သည်တဲ့။ သူကလည်း
မဟာနေကလို လုံ့လမရှိပါ။ ထိုအမျိုးသမီးကလည်း မေခလာ
နတ်သမီးတော့ဟုတ်ပုံမပေါ်ပါ။ ဒါဆိုဘာလဲ၊ ရိုးမှရိုးရဲ့လား။

“အရမ်းအတွေးမများပါနဲ့၊ မင်းကို တို့ရောင်းမစားပါ
ဘူး။ မင်းက ရောင်းစားလို့ရတဲ့အရွယ်လည်း မဟုတ်တော့ဘူး
လေ”

“ဒါဆို ဘာကြောင့်ခေါ်လာတာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ချင်း မသိဖူးကြဘူးလေ”

“မင်းက တို့ကိုမသိပေမယ့် တို့ကတော့ မင်းကိုသိနေတယ်”

“ဗျာ!”

အံ့ဩရမလား။ ဘဝင်မြင့်ရမလား ဝေခွဲမရတော့။ သူလိုလူကို ဒီလိုပြီးပြည့်စုံတဲ့လူက သိနေတယ်ဆိုတော့ ကျေတော့ ကျေနပ်စရာပင်။ ဘယ်အချိန်တုန်းက သိခဲ့တာလဲ။ ဘယ်နေရာမှာလဲ။ အမှိုက်ပစ်သမားဘဝတုန်းကလား။

“ကဲ! အိမ်ရောက်ပြီ၊ ရာဇာ... သူ့ကိုတွဲထူပေးပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကားပေါ်မှဆင်းသွားသည်။ ကားဒရိုင်ဘာက သူ့ဘက်မှတံခါးကိုဖွင့်ပြီး သူ့ကိုကားပေါ်မှ တွဲချလာသည်။

သူ့ခြေထောက် မြေပေါ်ကျလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အံ့အားသင့်စရာမြင်ကွင်းက သူ့ကို ခမ်းခမ်းနားနားသီးကြုံနေလေသည်။

ဝမ်းဖန့်သော မြက်ခင်း၊ သွယ်တန်းသောပန်းရံများ၊ လှုပ်ယူဖန်တီးထားသော ရေတံခွန်တစ်ခု၊ ဘုရား! ဘုရား! နိုင်ငံခြား

များ ရောက်လာလေရောသလား။

ကာကီရောင်အိမ်ကြီးကို ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် တွေ့လိုက်ရသည်။ လက်ဖျားခါချင်လာသည်။ သေချာပေါက် ဒီလိုနေရာမျိုးကို ရောက်ဖူးလိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးပင်မယဉ်ခဲ့ဖူးချေ။ သမ္မတအိမ်တော်များလား။

“အစ်ကို အထဲဝင်ရအောင်”

တွဲထူပေးသောရာဇာကပင် သတိပေးရလောက်အောင် ခြေလှမ်းများက မြေပြင်နှင့်ကပ်ငြိနေသည်။ ရာဇာနှင့်သူ အိမ်ထဲဝင်လာသည်။ အပြင်ကလည်း အံ့ဩဖို့ကောင်းလောက်အောင် ခမ်းနားသလို၊ အတွင်းကလည်း နင်းဖို့မတန်လောက်အောင်ပင် ချင်သန့်နေသည်။

ရာဇာက သူ့အားတွဲပြီး အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာသည်။ သူလန့်နေမိ၏။ သူကြားဖူးသည့်သတင်းတစ်ခုကို အမှတ်မမှား သတိရလိုက်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကလီစာတွေ ထုတ်တင်ပြီး စီးပွားရှာခြင်းက အနောက်နိုင်ငံတွင် ခေတ်စားနေသည်။ သူလန့်သွားသည်။ လိုက်တဲ့အချိန်က လိုက်လာခဲ့ပြီးမှ အခုတော့ နောင်တတွေ တစ်သီကြီးရနေသည်။ ခြေထောက်က နာတော့ ထွက်ပြေးလို့လည်းမရနိုင်ပါချေ။ အော်ပြီး အကူအညီ

တောင်းမယ်ဆိုလည်း ဒီလိုပတ်ဝန်းကျင်ကြီးမှာ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိနေသည်။

“ငါ့ကိုကယ်ပါဦး နော်မူရယ်၊ ငါသေရတော့မယ်ထင်တယ်”

ရင်ထဲ၌ ကြိတ်ပြီး နော်မူကို တမ်းတမိသောအခါ အေးချေးများ ပြန်တက်လာသည်။ အရမ်းချမ်းသာပါတယ်ဆိုပြီး အထက်ကြီးချင်နေသည့်စိတ်များ တစ်ခဏအတွင်း ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်ဖြစ်သွားသည်။ လွတ်လမ်းကို စဉ်းစားနေမိ၏။ သို့သော် မျှော်လင့်ချက်က ကင်းမဲ့လွန်းလှသည်။ ဒီလောက်ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းနေတဲ့အိမ်ထဲ ထွက်ပေါက်နှင့်ဝင်ပေါက်ရှာရန်ပင် ခက်လိမ့်မည်။ သူ့ဘယ်ကိုပြေးမှာလဲ။ ပြီးတော့ များပြားတဲ့အိမ်ထဲထဲများ၊ ဒါ့အပြင် အဝင်ဝ၌ လျှာတစ်လစ်ထွက်နေသော အိမ်ထဲများ၊ ဇေးရှင်းခွေးနှစ်ကောင်၊ သူရူးချင်သွားပါပြီ။ ဘာဆေးတွေ မိမိများ ခုလိုလိုက်လာခဲ့မိပါလိမ့်။

“ဆရာရောက်ပါပြီ”

ထိုအသံက သာသာယာယာလေးဆိုပေမယ့် သူ့ထက် ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားသည်။ အူတွေလည်း ခုတ်လာသည်။ ကျောက်ကပ်လာ။ နှလုံးလာ။ မျက်လုံးလာ။

ခုခုအဖြုတ်ခံရတော့မည်ကိုသိ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ကျင်ထုံသွားသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဘေး၌တစ်ချိန်လုံး ရှိနေသောရာဇာဆိုသူကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူ့အား အလွတ်မပေးစတမ်း ကြည့်နေသည်။

မမတ်ကျပါတယ်ဆိုသော ထိုသူ့ကိုပင် သူ့မျက်လုံးထဲ၌ ငရဲသားတစ်ဦးဟုမြင်သွားသည်။ ထိုလူ့လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး လှဲအိပ်နေရာမှ ထသည်။ ပြီးနောက် ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘေးသို့တိုက်သွင်းသည်။

ရာဇာ လဲကျသွားသည်။ မထောက်နိုင်ထောက်နိုင်နှင့် ခြေထောက်အရွတ်ဆွဲပြေးနေသော တာဝံကို အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေသည်။

တာဝံက အခန်းထဲမှပြေးထွက်လာသည်။ အခန်းပြင်ရောက်တော့ မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်။ သူဝင်လာခဲ့သော အပေါက်ကိုရှာမတွေ့တော့ပါချေ။ ဟိုဟိုဒီဒီရှာဖွေပါသော်လည်း မမှတ်မိချေ။ တံခါးပေါက်သုံးပေါက်ရှိနေသည်။ ထိုတံခါးပေါက်များသည် အားလုံးဆင်တူရိုးမှားချည်းဖြစ်နေသည်။ တံခါးပေါက်သေး၌ ဂမန်းစိမ်းအိုးတစ်အိုးစီ ရှိနေတာချင်းပေါ့၊ ကျားပုံစံ ကနဦး

ခွေဖော်ထားတာချင်းရော အားလုံးအတူတူဖြစ်နေ၏။

သူ့မှာ စဉ်းစားချိန်မရှိပါချေ။ သူ့သားစဉ်းစားနေပါက မှင်တက်မိနေသောရာဇာက နီးလာပြီး သူ့လည်ကုတ်ကို ဇတ်ခနဲရိုက်ပါက ခန္ဓာထဲမှ ကလီစာတွေ ထုတ်ချင်သလောက်ထုတ်၊ သူသိတော့မှာမဟုတ်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ တွေ့ရာတံခါးပေါက်ထဲ ပြေးဝင်သည်။ ရေချိုးခန်းဖြစ်နေသည်။

ရေချိုးကန်ကြီးရှိသည်။ ရေကူးကန်ကြီးရှိသည်။ ကြီးမားသောမှန်ချပ်ကြီးများလည်းရှိသည်။ အပမ်းဖြေသည့်ထိုင်ခုံများလည်းရှိသည်။ သူ့ချက်ချင်းရိပ်မိလိုက်ပါပြီ။ ဒါ ဝင်ပေါက်ရော ထွက်ပေါက်ရောမဖြစ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် လာရာအတိုင်း ပြန်ထွက်ပြီးနောက် တံခါးတစ်ချပ်ကိုဖွင့်သည်။ လမ်းကြောင်းလေးတစ်ခုကိုတွေ့ရ၍ မထူးတော့ဘူးဟုသဘောပိုက်ကာ ဝင်လိုက်သည်။ ကတ္တီပါအနီရောင်ခင်းထားသော ထိုလမ်းကြောင်းအတိုင်း ဝင်ခဲ့သည်ကွင် တဖြည်းဖြည်း သစ်ခွခြံထဲ ရောက်လာခဲ့သည်။

သူအံ့သြသွားသည်။ အရောင်အသွေးစုံလင်သော သစ်ခွများသည် မျက်စိတစ်ဆုံးရှိနေသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

ပြေးရမည့်လမ်းကြောင်းပင် မေ့လျော့သွားသည်။ သစ်ခွ

ပင်များကို သူလိုက်ငေးနေ၏။ အစိမ်းရောင်၊ အဝါရောင်၊ အနီရောင်၊ အညိုရောင်၊ အပြာရောင်၊ ခရမ်းရောင်၊ နီနီရောင်အို... စုံလို့ပါပဲ။

စိမ်းဝါရောင်နွှာနေသည့် သစ်ခွလေးတစ်ပွင့်ကို သူကိုင်လိုက်မိသည်။ ထိုအချိန်တွင် မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်သော အမေ့ကိုသတိရသွားသည်။ အမေသည် ပန်းကြိုက်သောအမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ ပိတောက်ပန်းပေါ်ချိန်ဆိုလျှင် အပင်ပေါ်မှခူးဆွတ်ပြီး တစ်ခေါင်းလုံးဝေအောင် ပန်တတ်သည်။

နင်းဆီပွင့်လေးတွေလျှင်လည်း ခေါင်း၌ထိုးထားတတ်သည်။ သို့သော် အမေက ပန်းထဲတွင် သစ်ခွကိုသာအကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည်။ သစ်ခွ၏အလှက ကျက်သရေရှိသည်။ တင့်တယ်သည်။ ခန့်ငြားသည်တဲ့။ ဒါ အမေပြောနေကျစကားဖြစ်သည်။ သစ်ခွဆိုသိပ်ကြိုက်သောအမေ့ကို သူက သစ်ခွပန်းခူးပေးလေ့ရှိသည်။

တစ်ခါကဆို တောထဲသို့ ထင်းခုတ်သွားရင်း တောထဲ၌ အလေ့ကျပေါက်သော သစ်ခွညှို့များကို ခူးပေးခဲ့သည်တွင် အမေ ခြီးနှင်းသောအပြုံးကို သူမမေ့နိုင်ခဲ့။ ထိုသစ်ခွကလေးကို အမေက ဆိုက်ရလောက် ညှိုးသည်အထိ ပန်ခဲ့ဖူးသည်။

အခုတော့ အမေ ဘာလုပ်နေလဲ။ ပန်းတွေပန်ပြီး သနပ်

ခါးအဖွေးသားဖြင့် ငါးသား နိုင်ငံခြားက ငွေပို့ခဲ့တယ်ဆိုပြီး အရပ်
တကာလှည့် ကြွားနေပြီလား။

“မင်းက သစ်ခွပန်းကြိုက်လို့လား”

ညင်သာမှုမှ ထိတ်လန့်ခြောက်ခြားခြင်းပစ္စုပ္ပန်ဆီသို့ ရုတ်
ချည်းကူးပြောင်းသွားသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကိုင်ထားသောသစ်ခွ
ပန်းတစ်ပွင့်ကို ဆွဲနှုတ်ပြီးဖြစ်သွားသည်။

သူ့ထံသို့ ခပ်သန့်သန့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနှင့်အတူ ထိုအချိန်
သမီးက တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လှမ်းလာသည်။ သူ့ထိတ်လန့်
သွားသည်။ သူ့နှလုံးသားနှင့်ကျောက်ကပ် အသည်းများကို နှမြော
လှသည်။ ထိုအရာတွေက ရာသက်ပန်အတူရှိခဲ့သည်မို့ သူမခွဲနိုင်
ပါချေ။

“ရှေ့မတိုးနဲ့”

ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် နောက်ဆုတ်နေသော တာဝံ
ကြောင့် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံရော ဒေါက်တာသက်ထွန်းပါ ကြောင်
နုဖြစ်သွားသည်။ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။

“ခင်ဗျားတို့ ရှေ့မတိုးနဲ့နော်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပန်းအိုးတစ်လုံးကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူ
သည်။ သူ့အနေအထားက အန္တရာယ်ရှိနေ၍ ခုခံရန်အလင်သင့်

ဖြစ်နေပုံ။

အဝါရောင်သစ်ခွအိုးလေးဖြစ်သည်။ ပွင့်လန်းနေသော
သစ်ခွလေးသည်လည်း သူ့လက်ထဲမှ လူးလွန်ချင်နေသည်။

“ရှေ့မတိုးလွှာနဲ့နော်၊ ခင်ဗျားတို့က ဘာလဲ၊ ခရဲလား
မှာ မကြောက်ဘူးလား။ သူများတွေရဲ့ကလီစာကို ထုတ်ရောင်း
ပြီးရတဲ့ငွေနဲ့ တည်ထားတဲ့ဒီတိုက်က ဘယ်လောက်ခံမှာလဲ”

“ဘာ၊ မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ရှေ့တိုးမလာနဲ့နော်၊ ခြေထောက်နာနေတယ်ဆိုပြီး
အခွင့်အရေးမယူနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့တောင် မျှင်ပြေးလို့ရသေးတယ်”

တာဝံ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲဆိုတာ
ကို ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံရော ဒေါက်တာသက်ထွန်းပါ မသိချေ။

“ရှေ့တိုးမလာနဲ့နော်၊ အသက်ချင်းလဲပစ်မယ်။ အပြင်
ရောက်တာနဲ့ ခင်ဗျားတို့တစ်ယောက်မှ ချမ်းသာရာရမယ်မထင်
နဲ့၊ ရဲတိုင်ပစ်မယ်။ ဘာမှတ်သလဲ။ သမ္မတထိရောက်အောင် တိုင်
ပစ်မယ်”

“ဘာ၊ ”

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ အံ့သြနေသည်။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။
မသွားပြီလား။ နာတာက ခြေထောက်ဖြစ်ပြီး ခေါင်းများ တိဘူး

တာလာ။

“ဆက်တိုးမလာခဲ့နော်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် စိမ်းနုရောင်သစ်ခွအိုးကို ဆွဲယမ်း
လိုက်ပြန်သည်။ ရှေ့မှလာသူနှစ်ဦး၏အရှိက်ကို ရိုက်ရန်ချင့်ချိန်
နေသည်။ ဘယ်နေရာကိုရိုက်လိုက်လျှင်ဖြင့် လဲကျသွားနိုင်သည်
ဆိုတာမျိုးကို ရွေးချယ်နေခိုက်တွင်...

“ဒုတ်!”

ဇော်စိုးတစ်ခုလုံး ထုံခနဲဖြစ်သွားပြီး အာရုံထဲ အပြာရောင်
များ ကြီးစိုးသွားသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ သူဌေး၊ ဒီလိုလုပ်မှ ရတော့မှာမို့ပါ”

ဥယျာဉ်မှူး ဦးလူဝ၏လက်ချက်ဖြင့် တာဝဲမှာ ခွေခနဲ
မြေပြင်ပေါ် ယိုင်ကျသွားသည်။

“သူ့ကိုသယ်လာခဲ့ပါ၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်နော်။ သူ့ခြေ
ထောက်နာနေတယ်”

သခင်မ၏အထူးဧည့်သည်မို့ ကြမ်းတမ်းသော ဦးလူဝ
သည်ပင် ထိုခဏ၌ နူးညံ့သိမ်မွေ့သွားတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၂)

ပထမဆုံးသတိပြုမိသည်က နူးညံ့သောအထိအတွေ့
တစ်ခုဖြစ်သည်။ ပျော့ပြောင်းပြီး အိထွေးနေသည့် ပန်းမွေ့ရာ
ငိုသားပြင်ထက်၌ အိပ်ရသည့်ပမာ ငြိမ်းညောင်းနေသည်။ ဒုတိယ
သတိပြုမိသည်က သင်းထုံသောရနံ့တစ်ခု။ နှင်းဆီရနံ့ပမာ အနံ့
က ခပ်ထိုင်းထိုင်း။

သူ ဘယ်နေရာကိုရောက်နေတာလဲ။ ဒါ ခါတိုင်း အိပ်
နေကျနေရာမဟုတ်မှန်းတော့ သေချာလှသည်။ ချက်ချင်းပင် မျက်
လုံးပြူးသွားအောင် ဖွင့်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် မရဖူးသည့်
အထိအတွေ့မို့ ဆုံးရှုံးမှာကြောက်မိသည်။ သိစိတ်က ထချင်သော်
လည်း မသိစိတ်ကတော့ သာယာနေမိ၍လားမသိ၊ တစ်တောင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လောက်ထူသော မွေ့ရာထက်၌ မိန်းမောနေမိသေးသည်။

“သတိရလာပြီလား”

ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြစ်နေသောမျက်ခွံနှစ်ခုကြောင့် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံက ကြင်နာစွာမေးသည်။

သူလန့်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးကို ဆတ်ခနဲဖွင့်သည်။ သူပထမဆုံးမြင်လိုက်ရတာက အစိမ်းရောင်လဲ့နေသော မီးဆိုင်းကြီးဖြစ်သည်။ ပြီးနောက် မျက်နှာလှလှလေးတစ်ခု။

သူ အိပ်ရာထက်မှ ငေါက်ခနဲထထိုင်သည်။

“နီးလာပြီလား”

သူလန့်သွားသည်။ နေနေကျ အသားကျပြီးသားကမ္ဘာမဟုတ်ဘဲ အခြားအခြားသောကမ္ဘာကို လွင့်စင်လာသူနယ် ထိတ်လန့်နေ၏။ မြင်ကွင်းကလည်း အသစ်အဆန်းချည်းဖြစ်သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့၊ တို့ မင်းကိုဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ဒေါက်တာသက်လွင်က မင်းကိုဆေးကုပေးထားတယ်။ မင်းရဲ့ခြေထောက်ထောက်ကြည့်လိုက်ဦး”

ယောင်နနပင် ကုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ ရပ်လိုက်သည်။ သူအံ့သြသွားသည်။ ဒီလိုသာ ခြေထောက်မျက်သွားလျှင် ငါးရက်မျှခံရဦးမယ်လို့ထင်ထားခဲ့တာပါ။ ခုတော့ ငါးနာရီတောင် မကြာ

လိုက်ပါလား။ ဒါ ငွေရဲ့တန်ခိုးတွေပေါ့။

“ထိုင်ပါ၊ သက်တောင့်သက်သာထိုင်ပါ”

အမိန့်ပေးသံဆန်နေသော်လည်း လိုက်နာဖြစ်သွား၏။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဝင်လာပါ”

ထိုသို့အသံပြုပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အခန်းထဲ အစားအစာတင်သည့်လှည်းက ဝင်လာသည်။

သူအံ့သြသွားသည်။ ဘာတွေလဲ။ ဒါမြန်မာပြည်ရော ဟုတ်သေးရဲ့လား။

“ငါးနာရီလောက် အိပ်လိုက်တော့ ဆာနေရောပေါ့။ စားဒါ”

“ဗျာ . . . ငါးနာရီဟုတ်လား”

အဲဒီလောက်ထိ အချိန်ကြာသွားလိမ့်မယ်ဟု မထင်တာမရှိပါ။ မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်ဦးကြည့်မိသည်။ အံ့သြသွားသည်။

ဒါ တစ်သက်လုံး သူတစ်ခါမှမဝတ်ဖူးသည့်ဝတ်စုံပါ။ ပုဆိုးကို မင်းမြီးခြုံကာ ဖြစ်သလိုကွေးအိပ်တတ်သောသူ့ကိုယ်ပေါ်၌ ပိုးသေအိပ်ဝတ် ဝမ်းဆက်တစ်စုံ။

ပိုးသား၏အထိအတွေ့သည် နူးညံ့အိတ်ပြီး သက်တောင့်

သက်သာဖြင့် နေထိုင်ရကောင်းသည်။ သူနစ်သက်သည်။ လောက
တွင် အကောင်းမကြိုက်သူမှမရှိတာဘဲ။ သို့သော် နှစ်သက်နေရာ
မှ ရှက်စိတ်တို့ တိုးဝင်လာသည်။

“ဒါတွေက ခင်ဗျား...”

“တို့ မင်းပစ္စည်းတွေ တစ်ခုမှမမြင်ပါဘူး။ မင်းအိပ်နေ
တာကိုပဲ ကြည့်နေတာ။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပဲ။ မင်းသိပ်ပင်ပန်းခဲ့
တယ်ထင်တယ်”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုမိန်းမလဲ”

“တို့လည်း အဲဒီအဖြေကိုပဲသိချင်နေတာ။ ကဲ! လာခါ
စားပါ”

ထိုသို့ပြောသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဝမ်းတွင်းမှ ကလူကသူ
မြည်လာသည်။ စားပွဲပေါ်မှ ကြက်ပေါင်းနှင့်ထမင်းဖြူဖြူက သူ
အား စိန်ခေါ်သလိုကြည့်လာသည်။

“ကဲ! မစိန်၊ သူ့ကိုထမင်းထည့်ပေးပါ။ ပြီးရင် သွား
ရပြီ”

“ဟာ! မသွားပါနဲ့၊ ဒီအခန်းထဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်
နှစ်ယောက်တည်း မသင့်တော်ပါဘူး”

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ လှစ်မနဲပြုံးမိသွားသည်။ ကားနောက်

လိုက်လုပ်နေ၍ လည်လှပြီထင်နေတာ၊ ခုလိုရိုးသားမှန်းသိရ၍
သူ့စိတ်လေးကို ပို၍လေးစားမိသည်။ မစိန်က ထမင်းထည့်ပေး
ခါ ပြီးနောက် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏မျက်နှာကွက်ကိုဖတ်ကာ အပြင်
ကိုပြန်ထွက်သွားသည်။

“စားပါ။ အဲဒါ မင်းကိုယ်ထဲက ကလီစာတွေ တစ်ခုမှ
ထည့်ချက်မထားဘူး”

ခုလိုပြောပြန်တော့ သူက အားနာရပြန်သည်။ ကြိုက်
မှုက် ငိုက်မရှက် ငတ်မရှက်ဆိုတာလည်း ရှိခဲ့သည်မို့ ယခု သူ
ငိုက်ဆာပါပြီ။ ပိုးပေါင်းတစ်သောင်း၏တောင်းဆိုမှုကြောင့် အား
နာပါးမနာပင် ကြက်ကောင်လုံးပေါင်းကို တစ်ခုချင်းဖဲ့ကာ စား
သောက်ပစ်တော့သည်။

အရသာရှိလှသည်။ ချိုပြီးမွှေးနေသည်။ နူးအိနေသည်။
သူ့တစ်သက်မှာ ဒီလိုအရသာရှိတဲ့ဟင်းမျိုး မစားဖူးခဲ့တာအမှန်
အလင်းဘေးမှာသာ ကြွတ်ကြွတ်အိတ်နှင့်ဖြစ်သလိုစားသည်။
ထမင်းဘေးထမင်းဆိုင်မှာသာ ဆီလည်ရေလည်ဈေးပေါပေါဆီနှင့်
ချက်ပြုတ်ထားသမျှကို မသေရုံတမယ် စားခဲ့သည်မှာ ကာလကြာ
ပြည်လှပါပြီ။

ကြက်ပေါင်တစ်ချောင်းကို ချိုးဖဲ့ပြီးစားသည်။ ထိုကြက်

ပေါင်က နှုတ်ခမ်းဖျားတွင် ရပ်သွားသည်။ အကြောင်းမှာ နော်မူ
ကိုသတ်ရသွား၍ဖြစ်သည်။ ငါးပိရည်၊ ချဉ်ဖတ်တို့စရာဖြင့်သာ
ထမင်းကိုဖြစ်သလိုစားရသောနော်မူသည်လည်း ဒီလိုအရသာနဲ့
တာမျိုး စားချင်ရှာမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ကြက်စွပ်ပြုတ်လေးဆို သိပ်
နှစ်သက်တတ်သောအမေ။ အမေ့ကိုလည်း ကျွေးချင်လိုက်တာ။

“စားလေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော့်အမေလည်း ဒါမျိုးဆိုကြိုက်မှာဗျ”

“ဟုတ်လား၊ မိသားစုနဲ့အတူနေတာလား”

“ဟင့်အင်း! တစ်ယောက်တည်းပါ။ မိသားစုက ကဆုန်
ပြည်နယ်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်”

ဒါတွေအားလုံး သိပြီးသားဆိုသော်ငြား ဒီကောင်လေး
နှင့်စကားပြောရတာကို ကျေနပ်မိ၍ ဆက်မေးသည်။

“နာမည်က”

“တာဝဲပါ”

“တို့နာမည်လည်း မှတ်ထားပေါ့၊ ကြယ်ရောင်စုံတဲ့”

“ခင်ဗျားက နာမည်နဲ့လိုက်တယ်”

မထိတရဲလေး ခပ်ဟဟပြောလိုက်သောစကားရယ်။
သို့သော် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံရဲ့ရင်ထဲ ဆီမီးတစ်ထောင်မက ဆီ

ထိန်ပြီး နွေးထွေးသွားသည်။ ထူးဆန်းလိုက်ပါဘိ။

“အသက်ကရော”

“ခင်ဗျားက ချမ်းသာပေမယ့် ယဉ်ကျေးမှုမရှိဘူးနော်”

“ဟမ်... ဘာဖြစ်လို့”

“လူယဉ်ကျေးတွေက အသက်မမေးရဘူးဗျ။ ထားပါ။

နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်။ မကြာသေးခင်ကမှ ပြည့်ခဲ့တာ”

“နေတော့”

“အင်းစိန်မှာ အခန်းငှားနေတယ်”

“အလုပ်ရော”

“ခင်ဗျားစပ်စုလှချည်လားဗျ။ ခင်ဗျားကျွေးတာ စားပြီး
ခင်ဗျားအိမ်မှာ အိပ်ထားမိလို့ ဒီလောက်သည်းခံနေတာ။ ဒါက
ဇာလည်း ကျွန်တော်အိပ်ချင်လို့အိပ်တာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့က
ကျွန်တော့်ကို”

“မင်းရဲ့စိတ်ထဲ တို့ကိုဘာတွေတွေးနေတာလဲ။ ကေန္တ
လီစာတွေ ရောင်းစားတယ်ထင်နေတာလား”

“သိဘူးလေဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဒီလောက်ချမ်းသာတာ။
ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မဆီမဆိုင် ခုတွေ ခုအိမ်ခေါ်၊ ပြီး
လာခဲ့တာက ဆရာဝန်နဲ့ အိမ်ထဲမှာလည်း ချုပ်နှောင်။

အဲ... အများကြီးပဲဗျာ”

သူမ ထပ်ပြီးပြီးမိသွားပြန်သည်။ သူမကိုမကျေမနပ်လေးပြောနေတဲ့တာဝံပုံက ကလေးငယ်တစ်ဦးနှင့်တူသည်။ နေလောင်ခံထားရသောအသားနီစပ်စပ်မှာ မီးရောင်အောက်၌ ဝင်းပြောင်နေသည်။ မီးရောင်အောက်တွင် ခပ်ဖွေးဖွေးပေါ်နေသော သွားများက ညီညာပြီး လှပနေသည်။

“မင်းက ကွမ်းမစားဘူးထင်တယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“တို့တွေဖူးတဲ့ကားနောက်လိုက်တွေက ကွမ်းကို မိန်းမထက် ပိုခင်တွယ်တယ်”

“တစ်ခါတစ်ရံတော့ စားပါတယ်၊ တံငါနားနီးတံငါ၊ မုဆိုးနားနီး မုဆိုးဗျ”

“မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ပုံနဲ့ပက်နဲ့ ပြောနိုင်သားပဲ။ အတန်းပညာရှိတယ်ထင်တယ်”

သိနှင့်ပြီးသားဖြစ်သော်လည်း မေးမြန်းမိပြန်သည်။

“ပထဝီနဲ့ ဘွဲ့ရထားတယ်”

“ဘုရားရေ! ဘွဲ့ရပညာတတ်ကြီးက ကားနောက်လိုက်လုပ်နေတာပါလား။ မကြားဖူးတာတွေ”

“အဲဒါမလုပ်လို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲဗျ။ အလုပ်အကိုင် ရွှေလိုရှားနေတဲ့ခေတ်မှာ ဒီမဖြစ်စလောက် ဘွဲ့ရရုံနဲ့ ဘယ်နေရာမှ ဆန်ပေးချင်ကြဘူး။ ခန့်ပြန်တော့လည်း... အောက်ဝန်ထမ်း၊ အထက်ဝန်ထမ်းတောင်းတစ်လကို သူဌေးတွေ ရေတစ်ခါချိုးစာလောက်ရတာ။ ဆားရောင်းတဲ့အဘွားအိုလိုဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဆားရောင်းတဲ့အဘွားအိုဟုတ်လား၊ အဆန်းပါလား၊ တို့ကိုလည်းရှင်းပြပါဦး”

“အဘွားအိုတစ်ယောက် ဟိုဘက်ရွာက ဆားကို ငါးမူးနဲ့ဝယ်ပြီး ဒီဘက်ရွာမှာ ငါးမူးနဲ့ပြန်လာရောင်းတယ်တဲ့။ အဲဒါနဲ့ ဆားဈေးကိုသိတဲ့လူတစ်ယောက်က မေးတယ်။ အဘွားဝယ်တာလည်း ငါးမူး၊ ရောင်းတာလည်း ငါးမူး၊ အဘွားဘယ်မှာ အမြတ်နဲ့သလဲလို့မေးတော့ အေး... ငါ့တူရယ်၊ လမ်းမှာ လျက်ရတာ အမြတ်ပေါ့တဲ့”

နှုတ်ခမ်းလေးချွန်ကာ ပြောနေသောသူ့ကိုကြည့်ပြီး သူမ အစ်ခပ်ရယ်မိသည်။ ထိုခဏအတွင်းတွင် သူမသည် အသက် ၁၀ ဆယ်ကျော်မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်တော့သလို နုပျိုသွားလေသည်။

“ကဲ! ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒီဇာတ်လမ်းနဲ့ အဝန်ထမ်းနဲ့ ဘယ်

လိုဆက်စပ်မလဲ”

“လစာက ရှစ်သောင်းရမယ်ထားပါတော့၊ အဆောင်ခက တစ်သောင်းခွဲ၊ ထမင်းခက မနက်တစ်ထောင် ညတစ်ထောင်၊ တစ်လကိုခြောက်သောင်း။ ကားခက တစ်ရက်ကို လေးရာ၊ ဆယ်ရက်ကို လေးထောင်၊ တစ်လကို တစ်သောင်းနှစ်ထောင်။ ကံ! လိုတဲ့ခုနှစ်ထောင် ဘယ်နားရှာမလဲ။ အဘွားအိုထက် ဆိုးမနေဘူးလား”

သူက ထိုသို့ရှင်းပြလိုက်သောအခါ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ စိတ်တွေ ထွေပြားသွားသည်။ သူမကုမ္ပဏီမှ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းများကိုချိုးနှိမ်ကာ တစ်လရှစ်သောင်းခွဲတည်း ပေးခဲ့သည်လေ။ သူတို့အိမ်စရိတ် လောက်ငှပျံ့မလားဟု သူမ တစ်ကြိမ်မှ တွေးမကြည့်ခဲ့ပါ။

“အဲဒီတော့ ဝန်ထမ်းမလုပ်ဘဲ လက်လုပ်လက်စားလုပ်ရတော့တာပေါ့။ ဂုဏ်ငယ်ပေမယ့် ပင်ပန်းပေမယ့်လည်း ငွေက လောက်ငှသေးတယ်။ တစ်ရက်တလေ အခြေအနေကောင်းရင် စုနိုင်သေးတယ်”

သူမရင်ထဲ ထိရှသွားသည်။ ဟုတ်ပေးသားပဲ။ သူမတို့အတွက် ဒီထောင်ငွေ သောင်းငွေဆိုတာ ဘာမှမဟုတ်ပေ။

ဒီလိုလူတွေအတွက် ရာငွေတောင် ဘယ်လောက်ထိ တန်ဖိုးရှိမှန်း သူမသိသည်။ ကြည့်စမ်း! မေ့နေလိုက်တာ။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးခဲ့သောဘဝကို စိတ်နာနာနှင့် ရုန်းကန်ရင်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုကို မေ့နေလိုက်တာ။ ကြည့်စမ်း!

သူမကိုယ်သူမ ဆင်ခြင်မိသွားသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာလည်း ဦးနှောက်ကိုအချက်ပေးမိ၏။ ဝန်ထမ်းတွေကို လစာတိုးပေးရမည်။ ဝန်ထမ်းတွေအများစု၏ ကိုယ်ပေါ်၌ တိုက်တည်ထားသော သူမဘဝအခြေခိုင်ရန် ဝန်ထမ်းတည်းဟူသောအုတ်မြစ်ကို နိုင်နိုင်မာမာဆောက်ရမည်ဟု မှတ်ယူမိသည်။

“မင်းကို ခုချိန် တစ်လတစ်သိန်းခွဲနဲ့ စရိတ်ငြိမ်းအလုပ် ခေါ်မယ်ဆိုပါစို့။ မင်းလုပ်မှာလား”

“မေးနေဖို့တောင် မလိုဘူး။ တစ်သိန်းကို အမေ့ဆီပို့ပြီး ငါးသောင်းကို နော်မူ့ကိုပေးမယ်”

“နော်မူ့ဆိုတာ”

“အဟဲ! ကျွန်တော့် . . . အဟဲ! ရည်းစား”

ပြုံးပြုံးနှင့် ရှက်ဝဲဝဲလေးပြောခြင်းဖြစ်သော်ငြား ရင်ထဲသော ခန့်မြှုပ်သွားသည်။

“မင်းသုံးဖို့ရော”

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ စရိတ်ငြိမ်းပဲ။ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ စုရမယ်ဗျာ။ အမေက ကျွန်တော့်ကို နိုင်ငံခြားမှာလို့သိထားတာ။ အိမ်က ထွက်လာတာ နှစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်။ နှစ်သိန်းပဲပို့နိုင်သေးတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် အိမ်ကို တစ်လတစ်သိန်းပို့ချင်တယ်။ ကျွန်တော့်ကြောင့် လယ်ငါးကေ ရောင်းလိုက်ရတာဗျာ”

ဒါတွေ သူမ မသိသေးတာအမှန်ပါ။ သူ့ဘဝကို သူမ ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ဆက်မေးချင်သည်။ သို့သော် မသင့်တော်တော့မှန်းသိသည်။ ဆက်မေးနေလျှင် သူ့သံသယဝင်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် လိုရင်းကိုသာ ဆွဲရလိမ့်မည်။

“ဒါဆို မင်းကို တို့အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီ”

“ဗျာ!”

အံ့ဩသွားသည်။ ဆိုင်းမဆင့်ပဲမပါကြီးမို့ မှင်တက်သွားသည်။ ဟုတ်ရဲ့လား။ ဘာတွေလဲ။ ဘာကြောင့်လဲ။

“မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်း ဒီကိုပြောင်းလာတော့”

“ဟာ... ဘာကြီးလဲ”

“မင်းအရည်အချင်းနဲ့ဆို ရတယ်။ တို့လည်း လူရှာနေတာအတော်ပဲ။ တို့ရဲ့ကိုယ်ရံတော်အဖြစ်နေရမယ်”

“ကျွန်တော့်အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ။ ဘာ”

လည်းမဟုတ်သေးဘဲ မမေးမမြန်း။ ဟာ! ခင်ဗျားဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော်က လူလိမ်လူကောက်ဖြစ်...”

“အဲဒီလိုပြောနေတာတည်းက မင်းဟာ လူရိုးတစ်ယောက်ဆိုတာ သက်သေခံနေပြီ။ ကဲပါ... မင်းအလုပ် လက်ခံလား”

“ဟာ! ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့”

“တို့မှာ အချိန်မရှိဘူး”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားဦးမယ်”

“စဉ်းစားမယ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခုခုလိုနေသလို ခံစားရတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ စဉ်းစားပေါ့”

ထိုသို့သာပြောလိုက်ရသော်လည်း ရင်ထဲကတော့ မတင်မကျရယ်ပါ။ ဒီကောင်လေးက စိတ်တစ်မျိုးချွန်တွေးပြီး မိမိ၏ စာမ်းလှမ်းချက်ကို ပယ်ချလိုက်မှာစိုးရိမ်မိသည်။

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်က ခုမှသိတာ။ သိသိချင်း ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုကူညီပြီးတော့ ဆေးကုပေး၊ စားစရာကျွေး၊ အိမ်ကိုခေါ်၊ ဒီလိုပုံမျိုး ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်လုပ်ပေးပြီးတော့

အလုပ်ပေး၊ အားတော့နာပေမယ့် ခင်ဗျားက မရိုးသားဘူးလို့
စိတ်ထဲခံစားနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်လိုအဆင့်မျိုးနဲ့ ခင်
ဗျားကို ဒီလိုပြောတာ လွန်ပါတယ်။ အစောကတော့ ကျွန်တော့်
ကလီစာတွေရချင်လို့ ခေါ်တယ်ထင်နေတာ။ အခုတော့”

“အခုတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“မသိဘူးဗျား၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တစ်ခုခုလိုပဲ”

“အရမ်းလည်း အတွေးမခေါင်ပါနဲ့၊ မင်းက တို့ရဲ့ရည်း
စားဦးနဲ့တူလို့ပါ”

“ဗျာ!”

“အဲဒါကြောင့်လည်းပါတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ဖြူစင်တဲ့
စိတ်ကြောင့်လည်းပါတယ်။ တို့အတွက်လည်း ကိုယ်ရံတော်လို
နေတာ အမှန်ပဲမို့ပါ။ အရမ်းလည်း အတွေးမခေါင်ပါနဲ့”

“အဲဒီရည်းစားဦးကရော”

“မရှိတော့ဘူး၊ သူ ဒီလောကကြီးထဲက အပြီးအပိုင်
ထွက်သွားပြီ”

သူမအသံကလေးပင် ထိုင်းမှိုင်းသွားသည်။ မရည်ရွယ်
ထားပါဘဲ မျက်ရည်တစ်ပေါက် မြေခသွားသည်။

သူမအာရုံထဲမှာတော့ ချစ်သူလေး၏ပုံရိပ်များက တစ်

ရိပ်ပြေးလွှားနေသည်။ ပြီးနောက် ကလေးငိုသံတစ်ခု။ သူမ၏
အသည်းတွေ မီးမြှိုက်ခံရသလို ပူလောင်သွားသည်။

“ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ”

ထိုအသံကိုသာ နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရပြီး လောကကြီး
နှင့် ခေတ္တအဆက်ပြတ်ခဲ့ရပါပြီ။

အခန်း (၁၃)

မိုးသည် ဘာအငြိုးမှန်းမသိ။ ဒဲသဲမဲမဲရွာချနေသည်။
နေခင်းကြောင်တောင်ဖြစ်သော်ငြား ပတ်ဝန်းကျင်သည် မှောင်
မှိုက်နေသည်။

“ဟယ်! တာဝဲ၊ နင်ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံအိမ်၌ တစ်ညအိပ်ပြီး ပြန်လာသော
တာဝဲသည် ကားမှတ်တိုင်၌ အေးရင်တို့အဖွဲ့နှင့်ဆုံသည်။

“ဪ... အေးရင်တို့ပါလား။ ဈေးရောင်းသွားမလို့
ထား”

“အေး”

“အဲ! နော်ပူက သွားနှင့်ပြီလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘယ်ကလာ သွားရမှာလဲ မနက်က ဈေးဝယ်တောင် မထွက်နိုင်ဘူး”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခန်းထဲမှာ ဖျားနေတယ်”

“ဘယ်လို”

“မနေ့က နင် ကားပေါ်ကလိမ့်ကျတယ်ဆို၊ အဲဒါလည်း နော်မူကြားရော၊ နင့်ကိုလိုက်ရှာလိုက်တာဟယ်၊ မိုးကလည်း ရွာနဲ့၊ ညကလည်း မအိပ်ဘူးထင်ပါရဲ့၊ ခုတော့ ဖျားနေပြီ”

“အဲဒါဆိုရင် ငါသွားလိုက်ဦးမယ်”

မပြေးရုံတမယ်ပင် ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် လှမ်းခဲ့တော့သည်။ အေးရင်နှင့်စာနဲ့တို့ မေးငေါ့နေကြမည်ကိုလည်း မစိုးရိမ်ပါ။ သူ စိုးရိမ်နေတာက နော်မူဖြစ်သည်။ မိဘဆွေမျိုးလည်းရှိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဖျားနေတယ်ဆိုတော့၊ နော်မူ ဘယ်လောက်တောင်များ အားငယ်နေလိမ့်မလဲ။ သူတောင် ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့နဲ့ မကောင်းဖြစ်လျှင် အားငယ်ရသေးတယ်မဟုတ်လား။

ပြီးတော့ နော်မူ ခုလိုနေမကောင်းဖြစ်တာ သူ့ကြောင့်ဟု မစွပ်စွဲရုံတမယ် ပြောသွားသည့်အေးရင်စကားကြောင့် ရင်ပူနေသည်။

ညတုန်းက မိုးသည်းလို့ သည်းမှန်းပင်မသိ။ သူကတော့ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွင် အိပ်ရာကောင်းကောင်းဖြင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နိမ့်ရုံရုံအိပ်ခဲ့ရသည်။ သူက အရသာရှိရှိအိပ်မောကျနေချိန်တွင် နော်မူက မိုးရေထဲ သူ့ကိုပြေးလွှားရှာဖွေနေပေလိမ့်မည်။ သူ တရားပါရဲ့လား။ နော်မူအပေါ် သူတရားရဲ့လား။ သူတော့ မိစားဖူးတဲ့အစားအစာတွေ စားသောက်၊ အဆီရစ်နေချိန်၌ နော်မူကတော့ မစားနိုင်မသောက်နိုင်ပင် သူ့ကိုရှာမတွေ့၍ စိတ်ပူပြီး ဝမ်းနည်းနေလိမ့်မည်။ သူဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ။ အိမ်ကိုယ်မိမိ ဆင်ခြင်မိပြီး ရှက်မိသည်။ နော်မူအပေါ် အားနာမိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ခြေလှမ်းတွေက မြန်နေရာမှ ပြေးတဲ့အဆင့်သို့ရောက်ခဲ့သည်။

နော်မူ တော်တော်များ ဖျားနေပြီလား။ ဆေးသောက်ပြီးပြီလား။

“နော်မူ”

မိုးခြိမ်းသံနှင့်အတူ သူ့အသံက နှော့၍ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။

“နော်မူ”

အခန်းတံခါးပိတ်ထား၍ ထုလိုက်သည်။

၁၄၆ မှီ မယ်ခိုင်

“နော်မူ၊ ငါပါ...တာဝဲပါ။ တံခါးဖွင့်ပါ”

“အင်း”

ညည်းညူသံက မိုးရေထဲ မသဲမကွဲကြားရသည်။ သူ
စိတ်ပူလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဟိခါးကိုဆက်ထုမည်ကြံခိုက် တံခါး
မှာ ကျွဲခနဲဖွင့်သွားသည်။

“နော်မူ”

နော်မူမျက်နှာလေးမှာ ဖြူရော်ပြီး အင်အားကုန်ခမ်း
သည်။

“တာဝဲ... နင်ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

နော်မူအသံက အင်အားကုန်ပြီး ခွဲနေ၏။ သူ့အသံ
ကို အပ်နဲ့ထိုးသလို နာသွားသည်။ ဖြူဖတ်ဖြူရော်နှင့် နော်မူ
သူ့ကိုဘာဖြစ်သွားသေးလဲတဲလေ။ နော်မူရယ်...

နော်မူပခုံးလေးကိုဆွဲယူကာ ရင်ခွင်ထဲထည့်ထားမိသည်။

“ဆောရီး... နော်မူ၊ ငါ နင့်ကိုခဏလေး မေ့ထား
ခဲ့တယ်။ နင်စိတ်ပူနေမှာကို ငါထည့်မတွက်ခဲ့မိဘူး”

“ဟယ်! တာဝဲ လွှတ်ပါ။ သူများတွေမြင်ကုန်မယ်”

နော်မူက ရင်ခွင်ထဲမှရုန်းထွက်သဖြင့် သူက နော်မူ
လေးကို လွှတ်လိုက်သည်။ ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး နွေးထွေးသွား

အချစ်က သူ့ကိုအင်အားပြင်းစွာ ညှို့ဝင်သွားသည်။

“တစ်ကိုယ်လုံးလည်း စိမ့်နေတာပဲ။ ထီးလေးဘာလေး

မဆောင်းဘူး။ နေမကောင်းဖြစ်လာမှပြန်”

“ဆေးထိုးပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း... ဆေးသောက်ထားတယ်”

“သက်သာရဲ့လား”

နဖူးကို ကြင်နာစွာ စမ်းပြီးမေးသည်။

“အင်း... သက်သာပါတယ်။ ခေါင်းနည်းနည်းမူးလို့။

ပြီးတော့ ဘာမှရောင်းစရာမရှိတာနဲ့ အိပ်နေတာ။ လာလေ၊ အထဲ
ဝင်။ အပြင်မှာ မိုးရွာနေတယ်”

နော်မူက ပြောတော့မှ သူက အိမ်ခန်းထဲဝင်လာသည်။

“ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“အေးရင်က ဆန်ပြုတ်ဝယ်ပေးလို့ သောက်ထားတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် တဘက်တစ်ထည်ကို တာဝဲထံပေး

၏။

“အင်္ကျီကိုချွတ်လိုက်၊ ပြီးရင် ခြုံထား။ ဖျားလိမ့်မယ်။

နီးတိတ်မှ ပြန်သွားနော်”

“ဟင်... နင်ကရော”

“နင်ဖက်လိုက်လို့ အကျိုးရှိသွားပြီလေ။ လဲရဦးမယ်”

“ဪ... အင်း... ငါက နင့်ကို စိုး... စိုးရိမ်”

“အံ့မယ်! မျက်နှာကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ရော့၊ ဒီမှာတဘက်၊ ယူလေ”

နော်မူလက်ထဲမှတဘက်တစ်ထည်ကို တာဝဲ ယူလိုက်သည်။

“မနေ့က ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ငါ့ကိုစိတ်ပူလို့ ရှာနေတာဆို”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“အေးရင်တို့နဲ့ မှတ်တိုင်မှာတွေ့လိုက်တာ”

“ဟွန်း! အဲဒီမိန်းမတွေကတော့ ဘိဘိစိထက်မြန်တယ်”

“နော်မူ”

နော်မူလက်ကိုဆွဲပြီး သူ့ဘေးတွင် ထိုင်စေလိုက်သည်။

“နော်မူ”

“အင်း... ပြော”

“ငါတို့လက်ထပ်ရအောင်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ဗြုန်းစားကြီး”

“ငါဝင်ငွေပုံမှန်ရတော့မှာမို့ ငါတို့လက်ထပ်ရအောင်”

“အင်းလေ၊ ငါလည်း နင့်ကိုလက်ထပ်ချင်တာမယ်”

“အရမ်းချစ်တယ် နော်မူရယ်၊ မင်းက ငါ့... ချစ်ပထမ ဆုံးနဲ့နောက်ဆုံးချစ်သူပါ”

“ဆရာကြီး အပြောမကြီးနဲ့နော်”

“မယုံဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

နော်မူက ကျီစယ်သယောင်ဆို၍ သူ့အသည်းယားသွားပြီး နော်မူပါးလေးကို မွှေးလိုက်မိသည်။

“ဟယ်! ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ခါတိုင်း အဲလိုမဟုတ်ပါ... မူးလာတာလား”

“အချစ်မူးတာပဲဖြစ်မယ်၊ ငါ့ကြောင့် နင်ဖျားရတယ်ဆို သိတော့ ငါ့ရင်ထဲ ဘာဖြစ်ကုန်မှန်းမသိဘူး”

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်လို့လဲ”

“အရမ်းကိုချစ်ကုန်တာ”

“တာဝဲနော်၊ လူတွေမြင်ကုန်ရင် ပြောစရာဖြစ်နေမယ်”

“ဘာဖြစ်လဲဟာ၊ ငါတို့က လက်ထပ်မှာပဲ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့”

“ဂျိမ်း! ဂျိမ်း!”

၀၅၀ အမယ်လေး

“အမယ်လေး!”

မိုးရေကို လေက ကျီစယ်လေသောအခါ ဖွင့်ထားသော တံခါးသည် ပိတ်လိုက်ပွင့်လိုက်။ တံခါး၏ရိုက်ခတ်သံကြောင့် နော် မူ့ကိုယ်လေးမှာ တာဝဲရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်သည်ထက် ပိုတိုးသွားသည်။

ပူပူနွေးနွေးချစ်သူနှစ်ဦး၏ ရင်ခုန်သံတွေက စည်းချက် မမှန်ချင်တော့ပါ။ မိုးသည် သည်းထန်စွာ တဝေါဝေါရွာနေသည်။ အခန်းသည် မှောင်ကျနေသည်။

“နော်မူ၊ ငါ ရင်တွေအရမ်းခုန်နေပြီ။ ငါ့ရင်ခုန်သံကို နင်ကြားရဲ့လား?”

“အင်း”

ဖြေသံမှာ ခပ်အက်အက်ဖြစ်သည်။ နှစ်ဦးစလုံးသည် လက်ဖျားများ တုန်ယင်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းများ ပြာနှမ်းနေသည်။ အတွေးတို့က ဆောက်တည်ရာမဲ့ လွင့်မျောနေသည်။

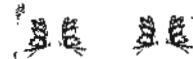
“နော်မူ၊ နင့်ကိုငါအရမ်းချစ်တာပဲ”

“အင်း... နော်မူရောပဲ”

“နော်မူ”

ရင်ခွင်ထဲရှိမျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့လိုက်သည်။

မိုးသံလေသံသည် တဝေါဝေါနှင့်မို့ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ငြိမ်သက်နေသည်။ သို့သော် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ကမ္ဘာသည် နွေးထွေးခြင်း သာယာခြင်းဆီသို့။

အခန်း(၁၄)

အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းပြင်ရှေ့ သွားလိုက်၊ နောက်ဆုတ်လိုက်၊
တောင်လျှောက်လိုက်၊ မြောက်လျှောက်လိုက်နှင့် ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်
နေသည်။

ဒီနေ့ရောဆိုလျှင် နှစ်ရက်မြောက်ပါပြီ။ တာဝဲက ငြိမ်
သွားပြီးတာနဲ့ အရိပ်အခြည်မမြင်ရတော့ချေ။

“နှစ်ရက်အချိန်ပေးမယ်၊ မင်းမလုပ်ရင် တို့လူရှာမို့
မယ်”

ဟု သူပြန်စဉ်က ပြောခဲ့မိသည့်စကားကို နောင်တချိန်
သည်။ နှစ်ရက်ဆိုတဲ့အချိန်က နည်းသွားပြီလား၊ မတတ်နိုင်သေး
သူ့ကို သူမအနားမှာ ရှိစေချင်သည်လေ။

ရည်းစားဦးနှင့်တူလို့ဟု ပြောလိုက်မိခြင်းကြောင့် ကိုဦး
အပေါ် အားနာမိသည်။ သူ့က ကိုဦးနှင့်လားလားမျှမတူပါချေ။
ကိုဦးက အရပ်မြင့်ပြီး အသားဖြူသည်။ သူ့က အနေတော်အရပ်
နှင့် အသားနီသည်။ သူ့ထံတွင် ကိုဦးနှင့်တူတာဆိုလို့ သနားကြင်
နာပြီး ကူညီတတ်တဲ့စိတ်လေးဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အကြည့်
လေးများကို သဘောကျသည်။ သူ့အကြည့်လေးများသည် ကိုဦး
အကြည့်လေးများကဲ့သို့ နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်။

တကယ်တော့ သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားမိခြင်းသည် ကိုဦး၏
လောင်းရိပ်များ တစေ့တစေ့စောင်းပင် မပါပါချေ။ တာဝဲဆိုသည့်
အိမ်သန့်လူပုဂ္ဂိုလ်ကို သဘောကျခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူမ၏ပတ်
ဝန်းကျင်မှလူအားလုံးက သူမအလိုကျ သူမပေးကမ်းသမျှအပေါ်
အသိသယမရှိ သာယာနေသော်လည်း သူကတော့ သူမကို ကလီ
စာရောင်းစားသူ လူဆိုးမဟုတ်လိုမြင်၊ သူမ၏စေတနာကို သံ
သယဖြစ်လိုဖြစ်။

သို့သော် သူမ ကျေနပ်သည်။ အချို့ချည်း စားဖူးစားလေ့
ရှိသူက တစ်ခါတစ်ရံ အချဉ်အစပ်အရသာလေးက ထူးဆန်း
အတတ်သည့်လူ့သဘောသဘာဝကြောင့်လားမသိ။ တာဝဲနှင့်
အခြားဆိုရတာ ကြိုက်သည်။ ရင်ထဲနွေးထွေးသည်ဟုခံစားရသည်။

ဟန်ဆောင်မှုမရှိသည့်တာဝန်မျက်လုံးများက သူမ၏စိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်ဆုံးအစိတ်အပိုင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပေါ်မိသောစိတ်ကိုလည်း အံ့သြမိသည်။ သူ့ဘာဝကိုမှန်းခဲ့သောသူမက အသက်ငါးဆယ်ကျော်မှ သုညလေးကို နှစ်သက်နေမိပြန်သည်တဲ့လေ။

ဒါ အပြောင်းအလဲမြန်တဲ့စိတ်ကြောင့်လား။

“သူဌေး... အိမ်ရှေ့မှာ ဟိုအစ်ကိုလေး ဘဲလံတီးနေတယ်”

လှိုက်ခနဲပျော်သွားသည်မှာ ဟန်ဆောင်ကောင်းသော နဂိုမျက်နှာတွင် ပေါ်လွင်သွားသည်။ ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်းဆိုပါလျှင် မိမိကိုယ်တိုင်ထွက်ကြိုချင်သော်လည်း ဟန်လုပ်ရပြန်သည်။

“အင်း... ဖွင့်ပေးလိုက်၊ အိမ်ထဲမှာ နေရာချပေးထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမပြီးလိုက်သည်။ ထိုအပြီးက အလိုပြည့်ခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်းတို့ နှောယှက်ပျော်ဝင်နေသည်။

ဣန္ဒြေရရပင် အိမ်ထဲဝင်လာပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲဆိုးသည်။ ပြီးနောက် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုနည်းနာမျှ မှန်ထဲတွင် ပုံရိပ်ကိုပြန်ကြည့်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အမြင်တွင် သူမကို အသက်ကြီးနေပြီဟု မမြင်စေချင်တာပေါ့နဲ့။

ရေဌေးကိုလည်း ပြန်ဆွတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေသောမျက်လုံးများကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားသည်။ သူမ၏စိတ်တွေ ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိပါ။ မြီးကောင်ပေါက်လေးလို ပေါ့ပါးလန်းဆီန်းနေသည်။

သူမ၏ခြေလှမ်းများက နှေးနှေးမှန်မှန်လျှောက်လာ၏။ သူမ ဧည့်ခန်းသို့ရောက်တော့ သူ့ကို ဆိုဗာထက်၌ နှိမ်းပါးစွာ ဆွေ့ရပြန်သည်။ သူမရင်ထဲ မကောင်းပါ။ သူမ၏သွင်ပြင်မှာ ခမ်းနားသလောက် သူ့သွင်ပြင်က စုတ်ချာလွန်းလှသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ခုချက်ချင်းဆွဲကာ နတ်ရေကန်ထဲပစ်ချလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူက သံသယအိုးလေးမဟုတ်ပါလား။ ပြီးတော့ ရိုးစင်းတဲ့သူမျက်လုံးထဲတွင် မာနအရိပ်အငွေ့များက နှောယှက် ပျော်စင်နေ၍ သူမစိတ်ရှိတိုင်း ဖွတ်မလုပ်ဝံ့ပါချေ။

သူမလျှောက်လာသည်ကိုမြင်တော့ သူထရပ်သည်။

“ထိုင်ပါ။ ဘယ်လိုလဲ... စဉ်းစားလာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တို့ကမ်းလှမ်းချက်ကို သဘောတူသလား”

သဘောတူလို့ရောက်လာတာပဲဟု ယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့် မေးခွန်းကိုပေါ့ပေါ့လေးပြောမိသည်။

“အမေ့အိမ်ကို တစ်သိန်း၊ ချစ်သူကို ငါးသောင်း၊ ပြီး
တော့ သုံးလည်းသုံးချင်သေးတယ်။ လောဘတက်တယ်လို့ပြော
လည်းရပါတယ်။ ကျွန်တော်က တတ်တာမရှိပေမယ့် ကြိုးတော့
ကြိုးစားမှာပါ။ ဒါကြောင့် နှစ်သိန်းရချင်တယ်။ နှစ်သိန်းနဲ့တန်
အောင်လည်း အလုပ်လုပ်ပါမယ်”

သူမထင်မထားသောစကားကို ပြောလာခြင်းဖြစ်သော်
ငြား ထိုပွင့်လင်းမှုကို ရင်ထဲက အသိအမှတ်ပြုမိသည်။ အခြား
သူကိုဆို ‘ရင်ထဲတယ်လို့ဖြစ်မှန်းမသိသော်ငြား တာဝန်တော့ သူမ
လိုက်လျောချင်မိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်...

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်း ဒီနေ့ပဲအလုပ်စဆင်းတော့”

“ဟာ! မဖြစ်သေးဘူးဗျ၊ ကျွန်တော့်ကောင်မလေး ငါ
လာတယ်။ ခုခြံဝမှာတောင် ကျန်နေရစ်တာ”

သူမရင်ထဲ ထောင်းခနဲဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ငါ့ကိုများ
စော်ကားမော်ကားပြောခဲ့လှချည်လားဟုလည်း ရင်ထုမနာခံစား
ရသည်။ သို့သော် ထိုဒေါသက ဘောင်မဝင်မှန်းလည်းသိသည်။

“အလုပ်ဝင်ရင်တော့ အပိုကိစ္စတွေ ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး”

“အလုပ်ချိန်ကို သိချင်ပါတယ်”

သူ့ဘက်ကလည်း ခပ်မာမာ။ ဒီအလုပ်က သူ့အတွက်

အရေးမကြီးပါဘူးဆိုသောအဓိပ္ပာယ်မျိုးကို သူ့နှုတ်ဖျားတွင်တွေ့
ရ၍ သူမ တင်းမာလို့မရမှန်း ခိုမိသည်။

“မနက်ခုနစ်နာရီက ညခုနစ်နာရီထိ။ ဆယ်နှစ်နာရီ”

“နားရက်ရော”

“မရှိဘူး”

“ရပါတယ်။ ယူတာများတော့ ပေးတာလည်း များရ
မှာ ထုံးစံပဲ။ သဘောတူပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကြောင့်
အလုပ်ကို မထိစေရပါဘူး။ ကျွန်တော် မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်
ဝင်ပါမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် လူထရပ်လိုက်သည်။

“စရံငွေ ယူဦးမလား”

“အလုပ်သဘောအရပဲပေးပါ။ ခုတော့ ကျွန်တော့်ကို
ခွင့်ပြုပါဦး”

တာဝန်ပုံက ပြတ်သားလှသည်။ မာနက နှုတ်ခမ်းတွင်
ထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆို ထင်သလောက်
အသွယ်မှန်း ခိုမိလာသည်။ လွယ်တဲ့အရာကိုဆို တန်ဖိုးမထား
ချင်တဲ့လူသဘာဝကြောင့် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံလည်း ခက်ခဲမှုကို
မခံနိုင်တော့မိသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် တာဝဲထွက်သွားရာ လမ်းကြောင်းကို ပြတင်းမှန်မှတစ်ဆင့် ငေးနေမိသည်။ တာဝဲနှင့်အတူ တစ်ခါတုန်းက တွေ့ခဲ့ဖူးသောမိန်းကလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဦးသိန်း”

သူမ၏အသံက အမိန့်ဆန်လှသည်။

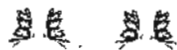
“ဗျာ! သူဌေး၊ လာပါပြီ”

“သူတို့နောက်ကို လိုက်ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ကြတယ်ဆိုတာ သတင်းပို့ပါ”

“ဟုတ်”

သူမ၏နှုတ်ခမ်းတွေက တင်းမာနေသည်။ မျက်လုံးတွေက ရက်စက်မည့်အရောင်များ ဖျတ်ဖျတ်လက်နေသည်။ ဘာမဟုတ်သည့်ကိစ္စဆိုသော်ငြား နှလုံးအောင့်သည်ထိ ခံစားလာရ၍ မိမိကိုယ်မိမိပင် အံ့အားသင့်မိသည်။

ကေန္တ သူမ...

အခန်း (၁၅)

“တာဝဲရယ်၊ နော်မူစိတ်ထဲ ကပ်မျိုးပဲ”

“အင်း... ငါ့စိတ်ထဲရောပဲ၊ ဒီလိုနေရာမျိုး ငါတို့မလာဖူးလို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ရင်ထဲ အဲလောက်ကြီးမထားပါနဲ့”

“နင်ပြောလိုက်တော့ ဘာပြန်ပြောလဲ”

“မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်ဆင်းရမယ်”

“အံ့တော့အံ့သြစရာပဲ၊ ဒီအလုပ်ကိုမလုပ်ပါနဲ့လို့ တားပစ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲလိုတားနိုင်တဲ့အခြေအနေမရှိဘူး။ အဲဒီအတွက် ပိုပြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်တယ်။ အစကတော့ နင်နဲ့ဝေးသေးနေရမှာမို့ ခွင့်မပြုချင်ပေမယ့်... ခုတော့”

“အရမ်းလည်း အဝေးကြီးမတွေးပါနဲ့ နော်မူရယ်၊ ငွေ

၁၆၀ ဦး ငယ်နိုင်

လေးနည်းနည်းစုမိရင် ငါတို့လက်ထပ်ကြတာပေါ့။

နော်မူ သက်ပြင်းချပစ်လိုက်မိသည်။

“အမေတို့ကို တစ်လတစ်သိန်းနဲ့ တစ်နှစ် ဆယ်နှစ်သိန်း ပို့မယ်။ ပြီးရင် နင်နဲ့ငါလက်ထပ်မယ်။ လက်ထပ်ပြီးရင် အမေတို့ ကို တစ်လငါးသောင်းပဲ ပို့တော့မယ်။ ငါတို့သားသမီးတွေအတွက် ငွေစုရဦးမယ်။ ငါ နင့်ကို တစ်လငါးသောင်းပေးမယ်။ နင်စုထား နော်။ လက်ထပ်ပြီးရင် ဒီနားမှာပဲ တိုက်ခန်းငှားပြီးနေနိုင်အောင် ငါပိုက်ဆံစုထားမယ်”

“ဒါဆို နင်က ဒီကြားထဲ ဘာနဲ့သုံးမလဲ”

“မလိုပါဘူး။ ငါ့အတွက်က နင်ရှိရင်ပြီးပြီ။ နင့်ကို သတို့ သမီးဝတ်စုံလှလှလေး ဝတ်စေချင်တယ်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာကောင်း ကောင်းမှာလည်း အိပ်စေချင်တယ်”

နော်မူရင်ထဲ လှိုက်ခန့်မှုတစ်မျိုးကို ခံစားရသည်။ ထို့ ကြောင့် သူ့မျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ အဆီပြန်နေသောသူ့ မျက်နှာက နော်မူမျက်လုံးထဲ ချောနေသည်။ နော်မူစိတ်ထဲ သူ့ ကိုချစ်နေသည်။ ဘာနဲ့မှမတူအောင်ကို သူ့အပေါ်ယုံကြည်အား ကိုးမိသည်။

“နော်မူ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အင်း... ပြောလေ”

“ဟိုနေ့ကကိစ္စအတွက် နင့်ကိုငါတောင်းပန်ပါတယ်။

ငါစိတ်လွတ်သွားတယ်။ အမှန်က ငါ အဲဒီလိုမျိုးတစ်ခါမှမတွေ့ ခဲ့ဘူး။ နင့်ကို ငါက သန့်သန့်စင်စင်လေးချစ်ချင်တာ”

“ခု နော်မူက နင့်ကိုအပြစ်တင်နေလို့လား”

“အဲဒီအပြစ်မတင်တာကြီးကို ငါကပိုခံစားရတာ။ ငါ့ကို ချစ်တဲ့နင့်အချစ်တွေအပေါ် ငါအခွင့်အရေးယူသလိုဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်စိတ်ချပါ။ နင့်ကို ငါလက်ထပ်မှာပါ။ အဲဒီအမှားကြောင့် တောက်သဲနဲ့ နင့်ကိုချစ်လို့လက်ထပ်မှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တာဝဲ။ အဲဒီလိုသိတတ်ပေးတဲ့ အတွက် နင့်ကိုတကယ်ချစ်ပါတယ်။ နင် နော်မူကိုလက်မထပ် ဘူးဆိုရင်တောင် အဲဒီအမှားအတွက် နော်မူဘယ်တော့မှ နောင်တ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီကိစ္စနဲ့လည်း နော်မူရဲ့ချစ်သူကို နော်မူ ချစ်နှောင်ပါဘူး”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ နော်မူရယ်”

“တာဝဲကို နော်မူယုံပါတယ်။ လောကကြီးထက်ပိုပြီး ခြေတယ်။ ဒါကြောင့် နော်မူဘဝပေးရဲခဲ့တာပေါ့”

“နော်မူရယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

နော်မူလက်ဖျားလေးများကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ နော်မူရင်ထဲ သေချာနေမှုကြောင့်လားမသိ၊ နော်မူလက်ဖျားလေးများက အေးစက်ခြင်းအလျဉ်းမရှိ၊ နွေးထွေးနေခဲ့သည်။

“နော်မူ၊ ဒီနေ့ဈေးမရောင်းနဲ့တော့။ ငါတို့လျှောက်လှည့်ကြရအောင်နော်”

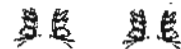
“အင်း... နင့်သဘောပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုမင်း ချစ်သူနှစ်ဦးက တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ဆိုင်ဆိုင်တွဲပြီး လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ အစိမ်းရင့်ရင့်စစ်လက်ကျန်ကားကြီးပေါ် တက်ရာတွင် နော်မူအား ကြင်ကြင်နာနာလက်ဆွဲခေါ်မိသည်။ အခြားသောချစ်သူနဲ့တွဲများလိုပင် နော်မူပုခုံးလေးကို ကြင်နာစွာဖက်ထားသည်။ လိုင်းကားက ကြပ်ညှပ်နေချိန်၌ ချစ်သူလေးကို အများတွေမထိစေရန် သူ့ကိုယ်လုံးကာကွယ်ပေးထားသည်။

အရင်ဆုံးအနေနှင့် ရွှေတိဂုံဘုရားကိုဖူးမျှော်ပြီး အခြားဆုံးနီးရမို့ ဆုတောင်းသည်။ ပြီးနောက် ငါးသက်စေ့လွှတ်ပြီး ငှက်တစ်ကောင်လွှတ်ကြ၏။ ပြီးနောက် လမ်းဘေးအထမ်းသည်တွင် တို့ဟူးသုတ်နှင့် ရှောက်သီးသုတ်စားသည်။ ကြင်ကြင်နာနာပင် နော်မူနှုတ်ခမ်းတွင် ပေကျံမှုကို လက်မဖြင့်သုတ်ပေးခဲ့သည်။

ရွှေတိဂုံဘုရားမှပြန်လာသောအခါ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ကို ခြတ်ပြီး ကန်တော်ကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အချို့ချစ်သူစုံတွဲများသည် ချစ်ခြင်းတို့နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျစ်လျူရှုထားကြသည်။

ထို့ကြောင့် သူနှင့်နော်မူသည်လည်း အားကျမခံပင် အများနည်းတူချစ်ခဲ့ကြသည်။ နော်မူနှုတ်ခမ်း၊ နော်မူပါးနှင့် နော်မူလည်တိုင်တို့တွင် သူ့အနမ်းများ ပြည့်သိပ်သွားခဲ့သည်။ သူပျော်သည်။ သူ့လိုပင် နော်မူလည်း ပျော်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။ ဆိုယုံကြည်မှုများသည်...

အခန်း (၁၆)

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် အရာမသွင်းနိုင်လောက်အောင် ချစ်
ကြသောစုံတွဲဓာတ်ပုံများကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံရင်ထဲ
ဆွဲဆန့်ခံစားနေရသည်။ လက်ဖျားများ တုန်ယင်ပြီး ရင်ထဲ၌
လှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသည်။

“သူဌေး... တာဝဲရောက်ပါပြီ”

ဦးသိန်း၏အသံကို အခန်းအပြင်ဘက်ဆီမှ ကြားနေရ
သည်။

“လွှတ်လိုက်ပါ”

သူပအသံက အေးစက်စက်ဖြစ်သည်။ ကိုင်လက်စ ကွန်
တာကီးဘုတ်ကို လက်နှင့်ခွာလိုက်သည်။ နိုင်ငံတကာတွင် ဖြစ်

ပျက်နေမှုများကို ကြည့်နေခြင်းဖြစ်၏။

မျက်လုံးတွေကသာ ကွန်ပျူတာစခရင်ကို ကြည့်နေခဲ့ပေမယ့် နားကတော့ ခြေသံတရုပ်ရှုပ်ကို အာရုံရောက်နေသည်။ တာဝဲကိုစိတ်ဆိုးသည်။ သို့သော် ဒေါသထွက်၍မရပါချေ။

“ကျွန်တော်ရောက်ပါပြီ သူဌေး”

အသံက ပျော့ပြောင်းမှုမရှိ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ စိတ်ဆိုးချင်နေ၍ တာဝဲကိုမကြည့်ဘဲ ကွန်ပျူတာစာလုံးများကိုသာ ကြည့်နေမိသည်။

“ဦးသိန်းက မင်းကိုနေရာချပေးလိမ့်မယ်။ တစ်ခါတည်း ဂျူတီဝင်ဖို့ပြင်ပါ။ နာရီဝက်အတွင်း အပြင်သွားမယ်”

သူမအသံက အနိမ့်အမြင့်အတက်အကျမရှိ၊ ခပ်တောင့်တောင့်ပင်။

“ဦးသိန်း၊ သူ့ကိုစီစဉ်ထားတာတွေ ပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး”

ဆံပင်ဖြူဖြူ ဗိုက်ပူပူနှင့်လူက သူ့အား မျက်နှာခိုင်မာစွာ နှာကဲပြကာခေါ်၍ သူလိုက်လာသည်။ ဝပ်ပေါက်မှ အနောက်ဘက်သို့ဖြစ်သည်။ ခမ်းနားကြီးကျယ်သောတံခါးပေါက်များစွာကိုကော်လွန်ပြီးချိန်၌ နောက်ဆုံးတံခါးတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်သည်။ ပြီးနောက်

ဦးသိန်းက တံခါးလက်တံကိုဆွဲလှည့်သည်။

တံခါးချပ်မှာ အသံမပြည်ဘဲ အသံတိတ်ပွင့်သွားသည်။ ထိုအခန်းထဲ ဦးသိန်းက ခေါင်းဆောင်ဝင်လာသဖြင့် သူလည်း အကြောက်မရှိလိုက်ဝင်သည်။

“ဒါ မင်းနေရမယ့်အခန်းပဲ”

ထစ်တောင်လောက်ရှိသောစပရိန်မွေရာရှိ၏။ ပြီးနောက် ဆိပ်ရာခင်း၊ ခေါင်းအုံး၊ ဆင်တူအဖုံးနှင့် အခန်းမှာ နေချင့်စဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ ကုတင်ဘေး၌ စာရေးစားပွဲရှိသည်။ ပြီးနောက် ခီဆီတစ်လုံး။

“ဒီအထဲမှာ မင်းဝတ်ရမယ့်ဝတ်စုံရှိတယ်။ ယူနီဖောင်း၊ ခပ်တောင့်တောင့်၊ စပတ်ကျကျနေမယ်။ သူဌေးက ဘိုသီဘတ်သီမျိုးမကြိုက်ဘူး။ မနက်ခြောက်နာရီခွဲရင် မနက်စာစားရမယ်။ ခုနစ်နာရီဆို နင် ရယ်ဒီဖြစ်နေရမယ်”

“ကျွန်တော် ဒီမှာမနေလို့မရဘူးလား”

အိမ်ကြီးက ခမ်းနားသော်လည်း သူမနေချင်ရိုးအမှန်ပါ။ အိမ်ကအကြောင်းရင်းကတော့ တစ်ခုတည်းဖြစ်သည်။ နော်မူနှင့် မနေရလို့ပါပဲ။

“မရဘူး”

ဦးသိန်း၏အခြေစကားမှာ ခပ်ပြတ်ပြတ်။ ထိုမျှသာဖြေပြီး သူ့ကိုတစ်ချက်မျှပင် လှည့်ကြည့်မသွားတော့ဘဲ ထွက်သွားသည်။

သူ့ယောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားသည်။ ကိုင်ထားသော ဘေးကြားအိတ်လေးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ဖြစ်သလိုချိုး အိတ်ကသော အိတ်ရာပေါ် ပစ်လွှဲချသည်။ မျက်နှာကျက်တွင် ပင့်ကူမျှင်အလျဉ်းမရှိ။ သန့်စင်နေသည်။ အိတ်ရာပေါ် နှစ်ပတ်မျှလှိမ့်လိုက်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာသည် အိတ်ရာထဲနှစ်ဝင်နေ၍ သူ့ကျေနပ်သွား၏။ သို့သော် ကျေနပ်နေ၍မဖြစ်ချေ။ အလုပ်ဝင်ရလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ခြေလက်သန့်စင်ရန် ရေချိုးခန်းထဲဝင်လာပြန်၏။

သူ့နှစ်သက်သွားသည်။ ရေချိုးခန်းက သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်နေသည်။ ပြီးတော့ ဘာအမျိုးအစားမှန်းမသိသောဆပ်ပြာများ တန်းစီနေသည်။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးတွင်နေရမည်ဟု အိတ်မက်ထဲတောင် မမျှော်လင့်မိခဲ့ပါချေ။

မလုံတလုံ ထရုံရတံနှင့်ကာထားသောအိမ်သာထက်စာလျှင် ထိုပြောင်လက်နေသော ဘိုထိုင်အိမ်သာက ဖိမ့်ရှိလှသည်။ သူ့ရင်ထဲ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံကို ကျေးဇူးတင်မိသွားသည်။ သူ့အပေါ် ဘာကြောင့် ဒီလောက်ကောင်းနေရတာလဲဆိုသည့် သိ

သယံပင်မထားချင်တော့လောက်အောင် ပြည့်စုံမှုတွေကြား သာယာချင်လာသည်။

ခြေလက်သန့်စင်ပြီးချိန်၌ ဗိုလ်တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ပြန်၏။ အံ့သြလွန်း၍ မှင်တက်နေမိသည်။ ဒီလိုအနောက်တိုင်းပုံစံကုတ်နှင့် နက်ခိုက်နှင့် စတုရန်းပုံနှင့် ပြီးတော့ ဒီလိုရှူးဖိနပ်နှင့်။ သူ့မျက်လုံးများကိုသူပင် မယုံကြည်ချင်တော့ပါ။

လမ်းဘေးတွင် ဖြစ်သလိုအိပ်ပြီးနေရစဉ်က ဒီလိုဝတ်စုံမျိုးကို သူ့တစ်သက်တွင်မဝတ်ရတော့ဘူးလို့ ထင်ထားခဲ့တာပါ။ နေတာ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ ရက်ပိုင်းအတွင်းကို သူ့ဘဝကြီးက ပြောင်းလဲသွားတာပါလား။

ဒါဟာ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံဆိုတဲ့ နတ်သမီးရဲ့တန်ခိုးတွေကြောင့်ပဲပေါ့။

အလုပ်ရှင်က စနစ်ကျစွာ စီစဉ်ထားသောထိုဝတ်စုံကို သူက အားမနာတမ်း ဝတ်ပစ်လိုက်သည်။ မဝတ်ဖူးသည့်ဝတ်စုံခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် အချိုးမကျလှချေ။ ပြောင်ချောချော အိပ်သွားသည့် အနေရအထိုင်ရခက်သလိုပင်။ ဟိုနားက ယားသလို ဒီနားက သားသလိုဖြစ်ရ၏။ အကျိုးနှင့်ဘောင်းဘီဝတ်ရတာ သိပ်ပြီး မဆင်နွှဲသောရသလိုလည်း နက်ခိုက်မှာတော့ ပြဿနာဖြစ်နေ၏။

ဒီရည်မျောမျောကြီးကို အထုံးဖြစ်အောင် ဘယ်လိုချည်ရမှန်း သူ မသိချေ။ ဒီကြိုးတစ်ချောင်းနှင့်ပင် လူက ချွေးပျံ့ချင်လာသည်။

နာရီကိုကြည့်တော့ နာရီဝက်ပြည့်ရန် ငါးမိနစ်သာ လို တော့သည်။ မဖြစ်တော့ချေ။ နောက်ဆုံးတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု သဘောပိုက်ကာ ဖြစ်သလိုကြက်ခြေခတ်ချည်ပြီး သွတ်ဖိနပ်စီး ကာ ထွက်လာခဲ့၏။

သွတ်ဖိနပ်ဆိုသောအရာသည်လည်း စီးလေစီးထမရှိ၍ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း မလွတ်မလပ်ဖြစ်နေသည်။ ထိုဝတ်စုံသည် သူ့အား တုပ်နှောင်ထားသလိုခံစားရ၏။

သူက ဝင်လာရာလမ်းကြောင်းအတိုင်း ပြန်ထွက်သော အခါ တံခါးမသို့ရောက်သွားသည်။ တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ထွက်လိုက် သည်နှင့် ပထမဆုံး ဦးရာဇာကိုတွေ့ရသည်။ ရာဇာသည်လည်း သူ့နည်းတူပင် ဝတ်စုံပြည့်နှင့်ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့တော့ ခါတိုင်းစီးနေကျကားအမြင့်အစိမ်းရင့်ရောင် မဟုတ်ဘဲ အနက်ရောင်မာစီးဒီးဘန်ဖြစ်သည်။ ရာဇာက သူ့ကို မြင်တော့ ပြုံးစိစိဖြစ်နေသည်။ ထိုအပြုံးကြောင့် သူ့ကိုယ်သူလည်း မလုံမလဲဖြစ်ရသည်။ သူ့ပုံက အချိုးမကျ၍ ရာဇာက ပြုံးခြင်းဖြင့် မည်ကိုသဘောပေါက်၍ ရာဇာ၏အပြုံးကို မကျေမနပ် ဖြစ်ပေချေ။

မလုံမလဲစိတ်ကြောင့် မိမိကိုယ်ကိုသာ ငဲ့ကြည့်မိသည်။ ရာဇာရယ်ရင်လည်း ရယ်စရာပင်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်၌ ဘာတစ်ခုမှ သေသေသပ်သပ်မဖြစ်ချေ။ သို့သော် ရာဇာ၏လှောင်ပြုံးလေးများ က ရုတ်ချည်းရပ်တန့်သွားသည်။ မျက်လွှာကိုချပြီး အပြေးအလွှား ယင် ကားတံခါးချပ်ကိုဆွဲဖွင့်၍ သူကလှည့်ကြည့်သည်။

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံသည် ဆုံးစံအတိုင်း စုံပြည့်သောအရောင်နှင့် တောက်ပနေသည်။ ဒီနေ့ တော့ အစိမ်းရင့်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်ဖြစ်သည်။ ဝတ်စုံအစိမ်းရောင်ထက် တွင် ထူးခြားပေါ်လွင်စေရန် နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲကို နှုတ်ခမ်းပေါ် စိုလှဲ နေအောင် အရောင်တင်ထားသည်။

ကြွကြွရွရွခြေလှမ်းတွေက သူ့အနားတွင် ရပ်တန့်သွား သည်။ မျက်မှန်ကို ဟန်ပါပါတပ်ထားသော ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံက သူ့အား ခြေစခေါင်းဆုံးကြည့်သည်။ သူမလုံမလဲဖြစ်ရ၏။

ဟိုနားက ယားသလို ဒီနားက ယားသလိုနှင့် ခေါင်းငုံ့ ထားမိသည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံက ကိုင်ထားသောလက်ကိုင်အိတ် ကို ရာဇာထံပေးသည်။ ပြီးနောက် ကြက်ခြေခတ်ချည်ထားသော သူ့လည်ပင်းမှ နက်နီတိုင်ကိုဆွဲဖြုတ်သည်။

သူလန့်သွားသည်။ အလုပ်ဝင်ဝင်ချင်းနေမှာ ပြုတ်စော်

တော့ နံနေပါပြီ။ ဒီအလုပ်ကပြုတ်၍မဖြစ်ပါ။ ပုံမှန်ရမည့်လစာ
ငွေနှင့် သူ့အတွေးကမ္ဘာထဲ နန်းတော်ကြီးဆောက်ပြီးနေပါပြီ။

“လောလောဆယ်တော့ ဒါကို မင်းမသုံးတတ်ရင် မသုံး
နဲ့ဦး။ ရာဇာက သူ့ကိုဝတ်စားဆင်ယင်မှု သင်ပြပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး”

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံက သူ့ကိုဖြတ်ကျော်ကာ ကားပေါ်သို့
တက်သွားသည်။ ထိုအခါမှ အောင့်ထားသည့်လေသည် သူ့နှာ
ခေါင်းထဲ အလှအယက်ဝင်လာကုန်၏။ ဒီပုံအတိုင်းဆို သူ့အသက်
တိုမည်ထင်ပါရဲ့။

“တက်လေ”

ရာဇာက ဆိုသဖြင့် သူက ရာဇာဘေးတွင် ဝင်ထိုင်၏။
ရာဇာက ကားကို ငြိမ်ခနဲမောင်းထွက်သည်။ စကားတစ်လုံးမှ
မပြောပါ။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံကို နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ခိုး
ကြည့်လိုက်တော့ မျက်စိကိုပိတ်ထားသည်။

ဘယ်သွားမှာလဲဆိုတာ သူ့ရင်ထဲ အတိုင်းအဆမဲ့ သိ
ချင်နေသော်လည်း မမေးဝံ့ပါချေ။ ရာဇာကရာ မမေးမြန်းဘဲနှင့်
ဘယ်မောင်းနေမှန်းမသိ။ လမ်းချိုးမှတစ်ဆင့် လမ်းမကြီးပေါ်ကို
မောင်းလာသောအခါ လိုင်းကားများအော်ဟစ်ပြေးဆွဲနေသည်ကို

မြင်ရ၍ အပေါင်းအသင်းရောင်းရင်းများကို သတိရမိသည်။ မီးပွိုင့်
တွင် ဂျာနယ်နှင့်ပန်းများရောင်းနေသူများကို မြင်တွေ့ရ၍ နော်မူ
ကိုသတိရမိသည်။ နော်မူ ဒီအချိန်မှာ ဘာလုပ်နေမလဲ။ ဈေးရော
ရောင်းကောင်းရဲ့လား။ နေရာကောင်းရဲ့လား။

ရှေ့ဆက်လာခဲ့သောအခါ အုတ်ခဲကျိုးအရောင်ဝတ် စည်
ပင်လုပ်သားအချို့ကို လမ်းပေါ်တွင် အမှိုက်လှဲနေသည်ကို တွေ့
ရ၏။ ထိုအခါ အမှိုက်ပစ်သမားဘဝနှင့် ကျင်လည်ခဲ့ရမှုများကို
သတိရမိပြန်သည်။ ထိုအချိန်တုန်းက ဒီလိုကားမျိုးကို စီးရလိမ့်
မည်ဟု အိပ်မက်ပင် မမက်ခဲ့ဖူးပါချေ။

ကားသည် လမ်းအသွယ်သွယ် မီးပွိုင့်အလီလီတို့ကို
ဖြတ်ပြီး ခမ်းနားကြီးကျယ်သည့်အဆောက်အဦးတစ်ခုရှေ့တွင်
ရပ်လိုက်သည်။ ထိုအဆောက်အဦးသည် ဆယ်ထပ်မျှရှိမည်ဟု
အကြမ်းဖျဉ်းခန့်မှန်းမိသည်။

ရာဇာက ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်၍ သူပါကားပေါ်မှ ဆင်း
သည်။ ပြီးနောက် အရိပ်အခြည်ကြည့်ကာ ဇာတ်ကားတွေထဲမှာ
မြင်ခဲ့ဖူးသလို ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးသည်။ လှပသော ဒေါ်ကြယ်
ရောင်စုံ၏ခြေထောက်ဖွေးဖွေးလေးများ မြေပြင်ပေါ်ကျလာသည်။

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံက ဦးဆောင်ကာ ထိုအဆောက်အဦး

ထဲ ဝင်သွားသည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏နောက်မှ သူနှင့်ရာဇာတို့ လိုက်ပါလာကြသည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ ဝင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံထံ လူနှစ်ယောက်ပြေးလာပြီး စကားတီးတိုးပြောသည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံက ခြေလှမ်းမရပ်ပါချေ။ သွားမြဲသွားနေ၏။ ထိုလူနှစ်ယောက်ပါ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံနံဘေး၌ ယှဉ်လျှောက်ရင်း စကားပြောသွားကြသည်။

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံဦးဆောင်သော သူတို့အဖွဲ့သည် ဓာတ်လှေကားမှတစ်ဆင့် ငါးထပ်သို့တက်လာခဲ့သည်။ ပြီးနောက် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံက ကျွန်းကနုတ်တံခါးချပ်နှင့်အလှဆင်ထားသော အခန်းထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သူကတော့ ရာဇာနည်းတူပင် အပေါက်ဝ၌ ရပ်ကျန်နေရစ်သည်။ သူ့အသက်ရှူမှားချင်လာသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်က အိပ်မက်လိုလို စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲမှာလိုလို မတင်မကျခံစားရသည်။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အစည်းအဝေးလေး၊ ရှယ်ယာရှင်အစည်းအဝေး။ မနက် ဖြန်လည်းရှိတယ်”

“ဪ”

မိမိယိုထဲမှာသာ ကြည့်ကောင်းအောင်ရိုက်ကြသည်ဟု

ထင်ခဲ့တာပါ။ အပြင်မှာ တကယ်ရှိတယ်ဟု မတွေးခဲ့ဖူးပါ။ သို့သော် ထိုတကယ့်လောကထဲ မိမိဆိုယ်တိုင်ပါဝင်ဆင်နွှဲနေရသော အခါ သဘောကျသလို ကျေနပ်သလိုနှင့် ဘဝင်မြင့်ချင်လာသည်။

“ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“တစ်နာရီဝန်းကျင်ပေါ့”

“တစ်နာရီလုံး ဒီလိုပဲရပ်စောင့်နေရမှာလား”

“အင်း”

“ပြီးရင်ရော၊ ဘယ်သွားမှာလဲ”

“နေ့လယ်စာစားဖို့ ချိန်းထားတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ထရိတ်ဒါးမှာ”

သူမျက်လုံးပြူးသွားပြန်သည်။ ထရိတ်ဒါးတဲ့။ ထရိတ်ဒါးဆိုပါလား။ တစ်သက်ရောက်ဖူးလိမ့်မယ်ဟု မထင်ထားသော နေရာဖြစ်သည်။

“သူက ထားပါတော့၊ ကျွန်တော်တို့ကရော”

“အဲဒီမှာပဲပေါ့”

“ဘယ်လို၊ အဲဒီမှာ စားရမှာဟုတ်လား”

“အင်းလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

၁၇၆ ဒို့ ထိန်

တံတွေးပင် သီးချင်သွားသည်။ လခက နှစ်သိန်းပေး
သည့်အပြင် အဲဒီလိုနေရာမျိုးတွေမှာ ထမင်းစားရမည်။ ပြီးတော့
ဒီလိုဝတ်စုံကောင်းကောင်းတွေ၊ ဟုတ်ရောဟုတ်သေးရဲ့လားနော်။
ကောင်းလိုက်တဲ့ငါ့ကံပါလားဟုပင် ကျေနပ်နေမိသည်။

“ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံက သဘောကောင်းသားပဲ”

“ခင်ဗျားကိုတော့ အံ့ဩတယ် ကိုတာဝဲ”

“ဟမ်... ဟာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံဆိုတာ ပါတနာတွေခေါ်တဲ့သင်္ကေတ
ဗျ။ အားလုံးက သူဌေးလို့ခေါ်တယ်။ ဒီအဆောက်အဦးက ဘာ
လဲ... သိလား”

“ချမ်းသာကုမ္ပဏီရဲ့ရုံးချုပ်ပဲ။ ဒီအထဲမှာ ဌာနမျိုးတို့
တယ်။ သူဌေးက ဒီလုပ်ငန်းစုကြီးရဲ့ဥက္ကဋ္ဌဗျ”

“ဘယ်လို”

“သူဌေးက သဘောကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါ
တစ်ရံတော့ ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ အဲဒါကြောင့် သတိထား
ပြီးနေပါ။ အထူးသဖြင့် သူဌေးက မျက်နှာသာပေးတဲ့ခင်ဗျား
ပိုသတိရှိရမယ်။ ဒါစေတနာနဲ့ပြောတာပါ”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ထပ်မမေးနဲ့၊ ကျွန်တော်ထပ်ပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်
လကို နှစ်သိန်း၊ နေရာနှစ်စားစရာပေးတယ်။ ဒီအလုပ်မျိုးက ဒီ
ခေတ်မှာ မလွယ်ဘူး။ ကျွန်တော်အလုပ်မပြုတ်ချင်ဘူး”

ရာဇာဓိစကားများကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ပဟေဠိဖြစ်သွား
သည်။ ပြီးတော့ ပိုပြီးနားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်
သျှိုဝှက်မှုတွေနဲ့ပြည့်သိပ်နေသော ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏ဘဝကို
စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ဒီလိုသဘောမနောနှင့်ပြည့်စုံသူ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံက
ဆယ်လိုမျိုးကြောက်ဖို့ကောင်းတာလဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၇)

“အင်း... မနက်ဖြန် ခွင့်တစ်ရက်တိုင်ပြီး ထွက်ခဲ့မယ်”
ထိုစကားကို နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။
အံ့ကြောင့် ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားသည်။ ဒါ တာဝဲအသံဆို
အသံသည်။ ပိုပြီးသိနေတာက ဒါမှန်းပြောနေသံဆိုတာပါပဲ။
ဘယ်သူနဲ့ပြောနေတာလဲ။ သူမဆက်၍နားစွင့်မိသည်။
အံ့သော် အသံက တိတ်ဆိတ်နေသည်။
“အင်းပါ အေးရင်ရယ်၊ သူ့ကို နင်တို့လက်ထဲအပ်ပါ
အယ်။ နင်တို့ကျေးဇူးကိုမမေ့ပါဘူး။ မနက်ဖြန် ငါလာရင် ငါးဖယ်
အသွတ် ဝယ်လာခဲ့မယ်”
ဘယ်သွားမှာလဲ။ ဘယ်သူ့ခွင့်ပြုချက်နဲ့ အပြင်ထွက်မှာ

“အင်း... ဒါဆိုဒါပဲနော်”

အိမ်ရှိဝန်ထမ်းများအားလုံးကို သာရေးနာရေးဖုန်းဖြင့် ခွင့်မပိတ်ပင်ထားသော်လည်း တာဝဲကိုတော့ ပိတ်ပင်ချင်လား။ ဒီလောက်အကောင်းဆုံးနေရာမှာ ထားပါရဲ့နဲ့ ဘယ်နေရာစုတ်တံမ်းစာနေရတာလဲဟုလည်း ဒေါသထွက်မိသည်။

ခြေလှမ်းကိုဆက်လက်၍ ဆင်းလာခဲ့သည်တွင် ဖုန်းဖြင့် ပြီး ထွက်သွားသောတာဝဲ၏ကျောပြင်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“မစိန်”

အိမ်တော်စိုးမစိန်ကို အသံဖြင့်ခေါ်တော့ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပေါ်လာသည်။ မစိန်သည် သူမ၏လှုပ် ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်ကတော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့သည်။

“အင်း... ဘာပြောမလို့လဲ ကြယ်ကြယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

ဖုန်းခွက်ကို မေးငေါ့ပြော၍ အကင်းပါးသော မစိန်လည်း သဘောပေါက်သည်။

“အေးရင်တဲ့၊ သူငယ်ချင်းဆိုလားပဲ။ သုံးခါရှိပြီဆိုတာ။ တစ်ယောက်ယောက်နေမကောင်းဖြစ်နေပုံပဲ”

ထိုသို့ဆိုတော့ အသာချည်ညို။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သည်။ နာမည်က နော်မူ။ ပညာရေးက ဝိဇ္ဇာဘွဲ့တစ်ခုရရုံ။ အလုပ်အကိုင်က လမ်းဘေးဈေးသည်။ ခပ်ရည်က ရွက်ကြမ်းရှေ့ကျို။ အသားအရေက အညိုအမည်းနွဲ့နေသည်။

သူမရင်ထဲ မခံချိမခံသာဖြစ်နေ၏။ တာဝဲလို ရုပ်ရည်သန်ပြန်သူက အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့မလိုက်ဖက်ဘူးဟုထင်သည်။ ယာဉ်နောက်လိုက်ဘဝတုန်းက ညစ်ထေးထေး မပြောင်မယောင်နှင့် ခွဲ ရုပ်ချောတာက မသိသာသော်လည်း ခုလိုစမတ်ကျကျဝတ်စားပြီး သန်သန်ပြန်ပြန်နေလိုက်တော့ တစ်ချိန်က ယာဉ်နောက်လိုက် ဝါဆိုတာ ဘုရားစူးကျိန်ရမလိုဖြစ်နေသည်။

နဂိုကတည်းက တာဝဲ၏စိတ်ဓာတ်လေးကို သဘောကျနှင့်ပြီးသားမို့ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် တာဝဲက မိမိမျက်စိတ် အဆင်ပြေနေသည်။ တာဝဲက မိမိစိတ်ထဲ အဆင်ပြေနေလို့လားမသိ၊ တာဝဲ၏ချစ်သူဖြစ်သောနော်မူဆိုသည့် မိန်းကလေးကို စိတ်ထဲ သဘောမတွေ့နိုင်ပါ။ တာဝဲနှင့်မလိုက်ဖက်ဘူးဟုလည်းထင်သည်။ ထိုစိတ်ကြောင့်လားမသိ၊ ထိုမိန်းကလေးဆီသွားမည့် တာဝဲ၏ ခြေလှမ်းတွေကို ခွင့်မပြုချင်ပါ။ တာဝဲကို ထိုမိန်းကလေးနှင့် ငြိ

တွယ်သွားမှာမျိုးလည်း မလိုလားပါ။

သူမအတွေးတွေက ဘောင်ဘင်ခတ်နေသည်။ ထိုမိန်းကလေးဆီမသွားနိုင်ရန် ဘာလုပ်ရမလဲဟု အကြံထုတ်နေသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

နားနေခန်းထဲ၌ လူးလာခေါက်တို့ လျှောက်နေစဉ်တွင် တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရသည်။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေးစရာမလိုပါ။ ဒါ တာဝဲကလွဲရင် အခြားဘယ်သူဖြစ်နိုင်မှာလဲ။

“ဝင်လာပါ”

တံခါးပွင့်သွားပြီး တာဝဲက ခပ်ကုပ်ကုပ် ဝင်လာသည်။ အမှန်ပြောရလျှင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံထက် ဒီလိုပုဆိုးနှင့် ရှပ်အင်္ကျီက တာဝဲနှင့်ပိုလိုက်ဖက်သည်ဟုထင်သည်။

“ထိုင်ပါ”

ခပ်မာမာပင်ပြောပြီး တာဝဲနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်သည်။

“ဘာကိစ္စ”

အချိန်အားဖြင့် ညရှစ်နာရီထိုးပြီမို့ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ညရှစ်နာရီခွဲလျှင် ခြံထဲမှခြံပြင်ထွက်ခွင့်မရှိဆိုသော သူမ၏အမိကြောင့် တာဝဲမှာ အကျဉ်းချခံ ယုန်ဖြူလေးတစ်ကောင်နယ်ထိ

ငြိမ်ကုပ်နေရရှာသည်ထင်ရဲ့။ မျက်နှာက မသာမယာရှိလှသည်။

“မနက်ဖြန် ခွင့်တစ်ရက်လိုချင်လို့”

“မင်း အလုပ်ဝင်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ပါ”

“အဲဒီလောက်ရက်နဲ့ ဒီလိုမတောင်းဆိုသင့်မှန်း မင်းသိသင့်တယ်”

“တစ်ရက်တည်းပါ။ အရေးကြီးလို့ပါ”

“မနက်ဖြန် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မနက်ဖြန် ဟိုင်းဝေးရှိတယ်။

သူ့သွားရမယ်၊ မြေသွားကြည့်မယ်၊ အဲဒါ မင်းပြင်ဆင်ထားပါ”

“ဗျာ!”

“အခန့်မသင့်ရင် နေပြည်တော်ထိရောက်မယ်”

“ညအိပ်ကြီးပေါ့”

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ မင်းတို့ အိုဗာတိုင်ကြေးရမှာပါ”

“ဘယ်နှရက်လဲ”

“ခရီးသွားတာ ကြာမြင့်ချိန်မေးတာမျိုး တို့မကြိုက်ဘူး။

မင်းသွားနိုင်ပြီ။ ဒါတို့ရဲ့အနားယူချိန်ပဲ”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် နှင်ထုတ်လိုက်သည်။

အမှန်ပြောရလျှင် သူမ တာဝဲနှင့်စကားပြောချင်သေး

သည်။ တာဝဲအိမ်အကြောင်းကို တာဝဲပြောသမျှ နားထောင်
ချင်သေးသည်။ ပြီးတော့ သူမတာဝဲအိမ်အကျိုးများကိုလည်း
တာဝဲအား ပြောပြချင်သေးသည်။ သို့သော် အခြေအနေက သူမ
ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်မလာခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် သူမကလည်း လုပ်ချင်ရာ
ကိုသာ လုပ်ရပေလိမ့်မည်။

“ဒါဆို ဒီတစ်ညတော့ ကျွန်တော်အပြင်ထွက်ချင်တယ်”
သူမရင်ထဲ ထိတ်သွားရသည်။ သူ့အသံက ခပ်ပြတ်ပြတ်
ဖြစ်သည်။ ထွက်ခွင့်ပေးပါဟုပြောလျှင်တောင် သူမထံတွင် ငြင်း
နိုင်ခွင့်ရှိသေးသည်။ ခုတော့ ထွက်ချင်တယ်တဲ့လား။

“မနက်ဖြန်မနက် အလုပ်ချိန်နောက်မကျစေရပါဘူး ဒါ
ကြောင့် ဒီညတော့ ကျွန်တော်အပြင်မှာပဲ အိပ်ပါမယ်”

‘ခွင့်မပြုဘူး မင်းအဲဒီလိုမိန်းမနားသွားမှာမျိုး ငါခွင့်မပြု
ဘူး’ဟု ပြတ်ပြတ်သားသားပြောပစ်ချင်သည်။ သို့သော် ထိုသို့
ပြော၍မဖြစ်မှန်းသိသည်။ သူ့အသံက တင်းမာနေသည်။ ပြတ်
သားနေသည်။ သူမတက်ကသာ တင်းလိုက်မည်ဆိုပါက သူ
ကျိန်းသေပေါက် အလုပ်မှထွက်သွားလိမ့်မည်။ ထိုသို့အဖြစ်
နိုင်တဲ့သူမကပဲ စိတ်ကိုဖြေသိမ့်နိုင်ရတော့မည်လေ။

သူမက နွားတစ်ကောင်ကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်လေ။

ပြီးမှ အသေရိုက်ပြီး အမဲသားကို ကျပ်တင်ပြီး တဖြည်းဖြည်းဝါး
စားမယ့်မိန်းမမျိုးဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအစား မင်း တို့ကိုတစ်
ခု ပြန်လုပ်ပေးရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ”

“အခုတော့ မရှိသေးဘူး။ တို့စိတ်ထဲ မှတ်ထားလိုက်
မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

ဝင်လာသောခြေလှမ်းနှင့် ထွက်သွားသောခြေလှမ်းက
ခြားနားလွန်းလှသည်။

အဲဒီလောက်ထိတောင် သွားချင်နေတာလား တာဝဲရယ်၊
မင်းကို အဲဒီမိန်းမက အဲဒီလောက်ထိပဲ ဆွဲဆောင်နိုင်တာလား။
မင်းက ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးမို့လဲ။ ကျားမှန်ရင် အသားကောင်း
ဆတ်ဆတ်သောအသားကိုကြိုက်တာချည်းပါ။ မင်းက ဘာမို့လဲ။
ဆာင့်ကြည့်လိုက်ပါ။ မကြာခင် အဲဒီမကောင်းတဲ့အသားကို မင်း
သူသွားစေရမယ်။ မင်းက လူထဲကလူပဲ။ ချမ်းသာမှုကို မက်မော
မယ်၊ ပြည့်စုံမှုကို သာယာလာမယ်။ အဲဒီအခါကျမှ လတ်ဆတ်
အသားနဲ့ကပ်လာရင် အဲဒီကျားကို ငါက တစ်ချက်တည်းအသေ

၁၈၆. အိမ်ထောင်

ရိုက်သတ်ပစ်မှာပါ။

ယောက်ျားတွေ၊ လောကမှာရှိတဲ့ယောက်ျားတွေကို ငါ အထင်မကြီးဘူး။ မင်းကိုတော့ ငါအထင်ကြီးဦးမလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းက ငါ့ရင်ကိုနာအောင်လုပ်တယ်။ ငါ့စိတ်ကို ဂဏှာမငြိမ်အောင် လုပ်တယ်။ လောကမှာ ငါက ဘာအမုန်းဆုံးလဲဆိုတာ မင်းသိ လား။ ငါ့ကိုနာကျင်အောင်လုပ်သူပဲ။ အဲဒီအထဲမှာ မင်းရော ဟို ကောင်မလေးပါ ပါသွားပြီ။ မင်း ငါ့မာနကိုထိုးဆွလာပြီ။ လူတကာ သည်းသည်းလှုပ်အရေးပေးနေကြတဲ့ငါ့ကို မင်းလိုမလောက်လေး မလောက်စားက ဥပက္ခာပြုနေပြီ။

အဲဒီအကျိုး မင်း တစ်နေ့ခံစားရတော့မယ်။ သူမရင်ထဲ နာနာကျင်ကျင် ကြိုးဝါးနေမိသည်။ သူမနှုတ်ခမ်းတွေက တင်း ထန်နေသည်။ မျက်ဝန်းတွေက စူးရှနေသည်။

အခန်း (၁၈)

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် မိုန်းခနဲပျော်သွားရာမှ လန့်နိုး နိုးသည်။ ညဆယ်နာရီတောင် ထိုးနေပြီ။ ဘယ်သူမှန်းလဲမသိ။ နာမှောင်နေပြီ။ အခန်းတံခါးကိုလည်း ဇွတ်မဖွင့်ပေးရဲပါ။ တော် တော် လူဆိုးများသာဆိုလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်၌ သူမမျက်နှာ ဖော်တဲ့ အာမည်မဟုတ်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဘယ်သူလဲ”

အရေးဟဲ့ဆိုလျှင် အေးရင်ကိုလှမ်းအော်လို့ဖြစ်သည်မို့ ချစ်ချစ် အသံပြုလိုက်သည်။

“ငါပါ... တာဝဲ”

သူမ အိပ်ရာထက်မှ ငေါက်ခနဲထထိုင်လိုက်၏။ အခြားသူဆိုလျှင် အကူအညီတောင်းရန် အော်ခေါ်ဖို့စိတ်ကူးထားသော်လည်း တာဝဲကတော့ ခြွင်းချက်ဖြစ်သည်။ တာဝဲက ခုလိုညကြီးအချိန်မတော် ရောက်လာတာကိုပင် အေးရင်တို့ သိသွားမှာစိုးသည်။ ထို့ကြောင့် အေးရင်တို့အိမ်ပေါ် နားစွင့်လိုက်သည်။ ကိုမိုးယားဇာတ်လမ်းတွဲကြည့်နေသည်ထင်ပါရဲ့။ အသံစိုးတဝါးမှလွဲ၍ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ဂလောက်!”

တံခါးချက်ကို အသံမမြည်အောင် ဖွင့်လိုက်သည်။

“တာဝဲ”

“နော်မူ”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မြင်လိုက်ရသောတစ်ခဏအတွင်း အချစ်၌ ရစ်မှူးသွားမိသည်။ မရည်ရွယ်ထားပါဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်တွယ်မိသွားသည်။ ပြီးနောက် မှုတ်နှာတွေကို စေ့စေ့ကြည့်ဖြစ်သည်။

“မင်းအရမ်းပိန်သွားတယ် နော်မူရယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ချစ်သူအား ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်

ပြန်သည်။ နော်မူနဖူး၌ ချွေးများပြန်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုချွေးများကို လက်ဖဝါးဖြင့် ကြင်နာစွာ သုတ်ပေးသည်။

“ဆေးခန်းသွားသေးလား”

“မသွားဘူး။ ခေါင်းမူးရုံပါ။ နေထိုင်မကောင်းလို့”

“အဖျားရော ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

“ဖျားတော့မဖျားဘူး။ စားချင်သောက်ချင်စိတ်မရှိတာပဲရှိတယ်”

“ငါ မင်းအတွက် ကြက်သားပလာတာဝယ်လာတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် လက်ထဲက ထုပ်ပိုးထားသောကြက်သားပလာတာကို ထောင်ပြသည်။

“အွတ်!”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီမဆလာအနံ့တွေ မခံနိုင်ဘူး”

“ဟောလစ်လေး၊ နွားနို့လေး သောက်ပါလား”

“ရပါတယ်ဟာ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ကေန္တ ငါ့ကိုလွမ်းလို့များလား”

“အင်း... ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့၊ နင်က နည်းနည်းတော့လွန်တယ်။ ဒီရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လုံး အရိပ်တောင် လာမ

ဘူး။ နော်မူဖြင့် နှင့် ကြောရရှိကြသွားပြီထင်နေတာ”

“အဲလိုပြောတော့ ငါတကယ်စိတ်မကောင်းဘူး။ ငါ့ဘဝမှာ နှင့်က ပထမဆုံးပါနော်မူရယ်။ တက္ကသိုလ်တုန်းကတောင် ရည်းစားရှိခဲ့ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ နှင့်တစ်ယောက်တည်းသာပါ”

“တကယ်လား”

“ငါလိမ်နေတယ်ထင်လို့လား”

ဟင်အင်း... တကယ်တော့ နော်မူ တာဝဲကိုယုံပြီးသားပါ။ တာဝဲကိုချစ်ပါတယ်။ အကယ်၍ တာဝဲက နော်မူကို ထားခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် နော်မူက တာဝဲအပေါ် ချုပ်နှောင်မှာမဟုတ်ဘူး။ တာဝဲစိတ်ညစ်မှာစိုးလို့လေ။ အဲဒါ နော်မူရဲ့အချစ်ပဲ”

“နော်မူရယ်”

ချစ်ရသူလေးကို ရင်ခွင်ထဲတွင် သွင်းလိုက်မိပြန်သည်။

“ဟိုမှာသာ လုပ်နေရပေမယ့် မင်းဆီကို စိတ်က အမြဲရောက်ပါတယ်”

“အလုပ်ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်။ နေထိုင်စားသောက်ရတာ အကုန်ကောင်းတယ်။ အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲရောက်ရသလိုပဲ။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံကလည်း မျက်နှာထားသာ တင်းတာ၊ သဘောကတော့ ကောင်း

ပါတယ်”

“အသက်ကြီးပြီလားဟင်”

“အင်း... ကြီးပြီထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငွေခွဲပုံးထားတော့ ကြီးတယ်မထင်ရဘူး”

“နှင်ပြောင်းလဲလာတယ်နော်၊ သန့်လာတယ်”

“ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံရဲ့ကျေးဇူးတွေလေ”

“အဲဒီမှာနေရတာ သဘောကျရဲ့လား”

“အင်း... ကျတယ်၊ ငွေရတယ်။ ကောင်းကောင်းအိပ်ပြီး ကောင်းကောင်းစားရတယ်။ ဒါကိုမှသဘောမကျဘူးပြောရင် ငါလိမ်တာပေါ့”

“သူက အပျိုကြီးလားဟင်”

“ဘာလဲ၊ နှင့်က ငါ့ကိုစိတ်ပူလို့လား။ မပူပါနဲ့ဟာ။ အဲလိုမတွေးကောင်းပါဘူး။ သေသေချာချာတွက်ကြည့်ရင် ငါက သူ့သားအရွယ်ပဲရှိတာပါ”

“ဒါပေမဲ့ သူက အသားလွတ်ကြီး နှင့်ကိုခေါ်သွားတော့ နော်မူစိတ်ထဲ တစ်မျိုးပဲ”

“ဘယ်လိုမှခံစားမနေနဲ့ တစ်ရာမှာ တစ်ယောက်၊ တစ်ထောင်မှာတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်တတ်တာပဲ။ အဲဒီတစ်ယောက်

က ငါဖြစ်နေလို့နေမှာပေါ့။ လူတစ်ယောက်အတွက် တစ်သက်
မှာ အခွင့်အရေးက တစ်ကြိမ်ရတတ်တယ်တဲ့။ ဒါ ငါတို့အတွက်
အခွင့်အရေးလည်းဖြစ်နေနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အရမ်းအတွေး
မခေါင်ပါနဲ့။ ငါတို့အမြန်ဆုံးနီးစပ်ဖို့ ငါအလုပ်လုပ်မှာဖြစ်မယ်လေး
ငါ နင်နဲ့အမြန်ဆုံးနီးချင်လှပြီ”

“အံ့မယ်! သူပဲအပြောကောင်း”

“အကောင်းပြောတာပေါ့၊ မယုံဘူးလား”

“တာဝံနော်”

“မနော်နဲ့၊ ငါ ဒီည ဒီမှာပဲအိပ်သွားမှာ”

“ဟယ်! နင်ကလည်း”

“ဟေ့! ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ။ ဒီကရိုးရိုးပဲပြောတာ
ကို။ ဟိုက ညရှစ်နာရီဆိုရင် ခြံတံခါးပိတ်ပြီ။ အိပ်စရာမရှိတော့
အိပ်မှာ”

“အဲဒါကြောင့် နင် နော်မို့ကိုအကြာကြီးပစ်ထားခဲ့တာ
လား”

“အခုလိုချစ်သူလေး ပိန်နေတာကိုတွေ့တာနဲ့တင် နော်
တရလှပါပြီ။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ နောက်ဆို ငါ ခြံထဲကခိုးထွက်လာ
မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါအိပ်ဖို့နေရာတော့ ပေးရမယ်နော်”

“တာဝံနော်”

“ဟာ... ဘာပြောလို့လဲ”

“သွား... ဘာကြီးမှန်းမသိဘူး”

အခန်းလေးမှာ ဂျှင်းသော်ငြား သာယာဖွယ်ကောင်းလှ
သည်။ အချစ်သည် ပြုံးနေချိန်၌ သဘာဝကြီးက လှပနေ၏။
အချစ်ငိုသောအခါ...

အခန်း (၁၉)

“သူဌေး နည်းနည်းများသွားပြီ၊ သွားတဲ့လိုက်ပါ တာဝဲ”
ရာဇာက သူ့ထက် စိနီယာကျသည်။ ထို့ကြောင့် ရာဇာ
စကားကိုနားထောင်ပြီး သောက်စားနေသော ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ
ခေါ်နောက်နား၌ အသင့်အနေအထားရပ်နေလိုက်သည်။

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံသည် ဝိုင်ဖြူကို အင်မတန်နှစ်သက်
သောမိန်းမတစ်ယောက်မှန်း ဒီနေ့မှသိခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်နေ
့က ပဲခူး၌ မြေနေရာတွေကြည့်ပြီး ညနေခင်းတွင် နေပြည်တော်
သို့ အရောက်လာခဲ့ရသည်။

လုပ်ငန်းရှင်များရဲ့ညစာစားပိုင်းတဲ့၊ အကောင်းစားအရက်
တန်းစီနေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဗိုလ်မှူးဟောင်းနှင့် အခြားလူကြီးလူကောင်းများစွာတို့ ပါသော စားသောက်ပွဲငါးဖြစ်သည်။ သူနေရင်းနှင့်သိလာခဲ့ရသည် က ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏အာဏာများဖြစ်သည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ က ဖြစ်ချင်သောဆန္ဒကို လုပ်ယူဖန်တီးတတ်သည်။

နေ့လယ်ကပဲကြည့်ခဲ့သောမြေကွက်ကို ဒီစားပိုင်းနဲ့ အောင်ဖန်တီးသည်။ လက်ညှိုးညွှန်ရာရေဖြစ်သော ဒေါ်ကြယ် ရောင်စုံ၏ပါဝါကို သူလန့်သွားသည်။ ပြီးတော့ အားကျမိသည်။ သို့သော် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏အလုပ်ကိုတော့ မလုပ်လိုပေ။ ဆင်း ရဲသား လက်လုပ်လက်စားများ၏ဘဝကို အပိုင်းပိုင်းချိုးသော လက်မို့ဖြစ်သည်။

အများ၏မျက်စည်များကို ဝိုင်ဖြူနှင့်ရောနှောသောထိ သည်မှာ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံဖြစ်သည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏လှုပ် ရပ်ကို မနှစ်သက်သော်လည်း ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏အစွမ်းအစကို တော့ မချိုးကျူးဘဲ မနေနိုင်ပါ။

မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သော်ငြား ထက်မြက်သည်။ ခွဲ လယ်တင့်သည်။ ဒီလိုအနေအထားမျိုးရောက်အောင် ဘယ်ထိ များ ကြိုးစားခဲ့တာလဲ။ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ချမ်းသာခဲ့တာလား။

“ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့် . . . ဆရာဝန်

မသောက်ဖို့ပြောထားတာ။ အမယ်လေး! ဒီလူတွေနဲ့တွေ့တော့ ရေတော့ဘူး။ ကြယ် နည်းနည်းများနေပြီ။ ပြန်တော့မှဖြစ်မယ်။ တဲ! ခုတော့ ကြယ်ကိုခွင့်ပြုပါဦး။ မူးရင် မှားတတ်တယ်တဲ့။ မမှား ခင် ပြန်တော့မှဖြစ်မယ်။ နောက်မှဆက်သွယ်လိုက်မယ်နော်။ အားလုံး ဂွတ်နိုက်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထရပ်သောအခါ ဟန်ချက်မမျက် သွားစေရန် သူက ကိုယ်လေးကိုအသာအယာထိန်းထားပေးသည်။

“သူက ဘော်ဒီဂတ်အသစ်လား။ အချောလေးပဲ”

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏ပါတနာဖြစ်ပုံရသော ခပ်ချောချော အမျိုးသမီးက သူ့အားဆိုလာ၍ သူက မချီသွားပြီလုပ်ပြရပါသေး သည်။

“ဟိတ်! ကြယ်ပစ္စည်းလေ”

“သိပါရှင် . . . သိပါ”

ဘာတွေလဲဆိုတာ သူမသိပါ။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံကိုသာ ထားဆီခေါ်လာခဲ့၏။ ဒါက သူ့တာဝန်မဟုတ်လား။

“တာဝဲ . . . မင်း သူဌေးနဲ့အတူ နောက်မှာထိုင်လိုက်ပါ”

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ ကားပေါ်ရောက်ချိန်၌ ခေါင်းမထောင် နိုင်တော့ချေ။ ရာဇာ ဘာကိုဆိုလိုမှန်းသိနေ၍ သူက အလိုက်သင့်

ပင်ထိုင်ပြီး ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏ခေါင်းကို မိမိပန်းပေါ်၌ တင်ပေးသည်။

နေပြည်တော်မြို့သည် မြေအနေအထားကျယ်၏။ တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာသည် အလှမ်းကွာလှသည်။ ညက ဆယ့်တစ်နာရီကျော်ပြီမို့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာကားများ ကျဲပါးလှသည်။ ထိုစဉ် မြင်ကွင်းထဲ ကားသုံးစီး ဝင်လာသည်။ ထိုကားများသည် သားနားမှုမရှိသည့် ဗလက်ချိုင့်ကားများဖြစ်သည်။

ရာဇာက နင်းဆီနီအိုင်ကြီးကို ကွေ့ချလိုက်သည်တွင် ထိုကားများက မီးမှိတ်လိုက်ပြီး ကွေ့ဝင်လာသည်။ သူလန့်သွားသည်။ ဒါတစ်ခုခုပဲဆိုတာ ရိပ်မိသည်။ ရာဇာကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရာဇာက ကယောင်ခြောက်ခြားဖြစ်နေသည်။

“ရာဇာ... ဒါဘာလဲ”

“သူဌေးကို ဂရုစိုက်လိုက်တော့ တာဝဲ။ ငါမောင်းပြီ”

“ဟိုမှာ ကားရပ်ဖို့ပြောနေတယ်”

“လိုက်နာလို့မဖြစ်ဘူး၊ ငါတို့အားလုံး သေပန်းပွင့်သွားကုန်မယ်”

“ဒါဆို”

သူ့စကားပင် မဆုံးလိုက်သေးခင်မှာ ရာဇာက အရှိန်

မြှင့်လိုက်၍ သူပင်လန့်သွားရသည်။ သူက ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏ ကိုယ်လေးကို ဖေးမပေးထားသည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံကတော့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ အိပ်ပျော်နေသည်။ ထိုပုံကိုကြည့်ရသည်မှာ မာန်များနဲ့ထောင်လွှားနေသော ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံမဟုတ်သလို ခံစားရသည်။

“ကျွန်း... ဗွန်း!”

ဘရိတ်နင်းသံနှင့်အတူ လီဇာနင်းသံပါ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူလန့်သွားသည်။ ကိုယ်ဟန်လည်း ပျက်သွား၏။ ထိတ်လန့်တကြားပင် လှည့်ကြည့်သောအခါ ထိုကားသုံးစီးသည် သူတို့ကားဘေးမှခြံရံပြီး ပြိုင်မောင်းနေသည်။

ကားတစ်စီးသည် သူတို့ကားရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ ရာဇာကလည်း အလျှော့မပေးစတမ်း ကားကို ကွေ့ပတ်လိမ့်မယ်ကာ မောင်းနေသည်။ ရာဇာက လက်စွမ်းပြနေ၍ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏ကိုယ်လေးမှာ ဆန်ကောထဲ ဆီးဖြူသီးထည့်လိုမှီသလို ဟိုမှဒီသို့ လူးလွန့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မထူးဆော့ပါဟုသဘောပိုက်ကာ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏ကိုယ်လေးကိုသာ ဆွဲပွေ့ထားတော့၏။

ရာဇာက မည်သို့မည်ပုံမောင်းနေမှန်းမသိ၊ လမ်းတွေ

ကို သူမမှတ်မိတော့ချေ။ ဘယ်ရောက်လို့ရောက်နေမှန်းလည်း မသိတော့။ မြင်ကွင်းတွေက ထပ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့် တော့ ရှင်းလင်းတိတ်ဆိတ်နေသည်။ ရာဇာက ကားကိုဂရုစိုက် ပြီး မောင်းဆဲဖြစ်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့သဘောပေါက်လာ သည်။ ရာဇာက လူရှိသောလမ်းကိုမောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ် တိစွဲရှိရာနေရာကို ဦးတည်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုကားသုံးစီးကလည်း လည်ပါသည်။ သူတို့ကား ဓမ္မ ဆက်မတက်နိုင်ရန် တားဆီးနေသည်။ သို့သော် ရာဇာက ကျွမ်း ကျင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ လူများရာ စိတ် တိစွဲရှိရာနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကားသုံးစီး က ဘယ်ရောက်လို့ရောက်သွားမှန်းမသိ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားတော့သည်။

ထိုအခါမှ သူသက်ပြင်းချလိုက်နိုင်တော့သည်။ လိုင်း ကားနောက် လိုက်လုပ်ခဲ့စဉ်ကတောင် ဒီလိုအသက်အန္တရာယ် မများလှချေ။ အခုတော့ သူ့အသက်က သံကွန်ခြာနှင့်အုပ်ထား ရင်တောင် လုံခြုံပါတော့မလား။

ထိုအတွေးကြောင့် အိပ်ပျော်နေသော ဒေါ်ကြယ်ရောင် စုံကို အားနာသွားမိသည်။ ဒီလိုလှပသောမိန်းမတစ်ယောက်ကို

အန္တရာယ်တွေ ဝိုင်းရံထားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူက ယုံမှာတဲ့လဲ။

“တာဝဲ... သူဌေးအဆင်ပြေရဲ့လား”

“အင်း”

သူ့အသံ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသည်။ ယခုခံစားချက် က နေ့လယ်ပိုင်းက ခံစားချက်နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည်။ ပဲခူး မှာတုန်းက ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံကိုမုန်းမိသည်။ ကွင်းပြင်ထီးထီး၌ ခြစ်သလိုဆောက်ထားသောတဲအိမ်များကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဒီ အကွက်မှတ်၊ ဒီအကွက်မှတ်ဟု ပြောစဉ်က သူ့ရင်ထဲ ခါးသက် အောင် နာကျင်ခဲ့သည်။

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ငေးနေခဲ့ကြ သော ဆင်းရဲသားများကို သနားခဲ့သည်။ ထိုသနားစိတ်က ဒေါ် ကြယ်ရောင်စုံအပေါ် မုန်းတီးစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရသည်။ သို့သော် အခုတော့ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံကို သနားမိပြန်သည်။

“သူဌေး... ဟိုတယ်ရောက်ပါပြီ”

ရွှေရောင်ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော နန်းတော်တမျှ ဟို တယ်ကြီးရှေ့ရောက်သောအခါ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏ပခုံးကိုကိုင် ကာ လှုပ်နှိုးသည်။

“နေပါစေ ရာဇာ၊ ငါပဲပွေ့ချီခဲ့မယ်။ အိပ်နေပြီ”

၂၀၂ စစ်ခိုင်း

ထိုသို့ပြောပြီး ကားပေါ်မှဆင်းကာ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ
၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုပွေ့လိုက်သည်။ ထိုခဏအတွင်း သူ့ရင်တွေ ဘာ
ဖြစ်ကုန်မှန်းမသိပါ။

“ရလား တာဝဲ”

“အင်း...ရ...ရတယ်”

သူ့ဖြေဆိုသံက ခပ်အစ်အစ်ဖြစ်သည်။ ဘယ်တုန်းကမှ
မတွေ့ခဲ့ဖူးတာတွေကို အိပ်မက်ဆန်ဆန်လုပ်နေရသည်။ အဖြစ်
အပျက်တော်တော်များများကလည်း စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းနေ
သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ရပ်တည်နေရတဲ့အခြေအနေကိုပင် နား
မလည်နိုင်တော့ပါ။ သူ့ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။ ဘယ်သူ့အနား
ရောက်နေတာလဲ။ အိပ်မက်လား၊ တကယ်လားဆိုတာ မတွေ့
တတ်တော့ပါ။ အိပ်မက်ဆိုလည်း ထိုအိပ်မက်တွေကို သယ်ဆောင်
လာသူမှာ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံဆိုသော သူဌေးမကြီးသာ ဖြစ်တော့
၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၀)

“ရော!”

ပေးသူရှိ၍ သူကြည့်လိုက်သောအခါ ဖုန်းတစ်လုံး ဖြစ်
သည်။

“အဲဒါ မင်းအတွက်”

“ဗျာ! ကျွန်တော့်အတွက်”

ဒီအိမ်မှာ လာနေသောတစ်လပြည့်သောနေ့၌ သူထံ
ဘုန်းဖုန်းတစ်လုံးပေးလာ၍ သူအံ့သြသွားသည်။ သူကြားဖူးသမျှ
ဆရာ အလုပ်သမားများအပေါ် အလုပ်ရှင်က ခုလိုလိုက်လျောလေ့
မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် အင်မတန်ကိုင်းဖူးချင်ခဲ့သော ဟုန်းဖုန်းကို
သင့်တော်စွာတစ်ကောင်နယ် ပြုကြည့်နေမိသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ထောင့်ငါးရာပါ...ဟန်းဆက်က အလွန်ဆုံးရှိလှ ငါးသောင်းပေါ့”

တစ်အိမ်လုံးတွင် ဝန်ထမ်းဆယ်ယောက်ရှိသည်။ သူရယ်၊ ရာဇာရယ်က နောက်လိုက်။ ဦးသိန်းက လူယု၊ ဒေါ်စိန်က အိမ်တော်စိုး၊ ပြီးတော့ ခြံသန့်ရှင်းရေးလူနှစ်ယောက်၊ အဝတ်လျှော် မီးပူတိုက် မိန်းကလေး၊ ထမင်းချက်တစ်ယောက်၊ ခွေးထိန်းတစ်ယောက်၊ ကျန်းမာရေးနာရီတစ်ယောက်က တစ်ခါတစ်ရံ လာတတ်သေးသည်။ သို့သော် ဟန်းဖုန်းပေးပါတယ်ဟုတော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ပြောသံမကြားဖူးခဲ့ချေ။

“ပြီးတော့ မင်းနဲ့ရာဇာ ညနေတိုင်း အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်ရမယ်”

“ဗျာ!”

အံ့သြလွန်း၍ သူ့ဘာမှမပြောနိုင်တော့ချေ။

“နောက်သုံးလနေရင် တို့ အမေရိကား ခဏသွားမယ် အဲဒါ မင်းတို့ပါ လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“ဗျာ!”

နားကြားများ လွှဲရောသလား။

“အဲဒီအတွက် မင်းတို့ရဲ့လစာကို တို့ တစ်ပြားမှမဖြတ်

ဘူး။ လိုအပ်တဲ့ဝတ်စုံနဲ့အိတ်ကို ဦးသိန်း ပေးလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ မင်း ကားမောင်းလေ့လာထားပါ”

အနီရောင်နှုတ်ခမ်းက ရွှေဝါရောင်စီးကရက်တစ်လိပ် ကို မှိုက်ဖွာလိုက်သည်။

“နေပြည်တော်ကကိစ္စအတွက် မင်းတို့ကိုကျေးဇူးတင်တယ်။ ဒီဖုန်းကိုယူသွားပါ။ ဆုချတဲ့သဘောပေါ့။ အမေရိကားက ပြန်လာရင် မင်းနဲ့ရာဇာ ညပိုင်း စာရင်းအင်းပညာဆက်သင်ရမယ်။ မင်းတို့အရည်အချင်းကိုကြည့်ပြီး မြှောက်စားမှာမို့ ကြိုးစားပါ။ ကဲ! ဘာမေးစရာရှိသေးလဲ။ မေးစရာမရှိရင် သွားတော့။ တို့နားချင်ပြီ”

ပြတ်သားလွန်းလှပါသည်။ သို့သော် ထိုပြတ်သားမှုက သူ့အား အသက်ရှူချောင်စေတာတော့ အမှန်ပါ။ အမိန့်ဆန်ဆန် ဆိုသော်ငြား ထိုစကားထဲတွင် စေတနာတို့စွတ်စိုနေ၍ လွန်ဆန်ရန်မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် မသိလိုက်မသိဖာသာပင် စားပွဲပေါ်မှဖုန်းတို့ အကျီအိတ်ထောင်ထဲ ကောက်ထည့်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲရောက်သောအခါ ကုတင်ပေါ်၌ ငုတ်တုပ်ထိုင်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ ဘာတွေလဲ။ ဘာကြောင့်လဲ။

ထိုသို့ကောင်းရခြင်းသည် အကြောင်းရင်းရှိရမည်ဆိုတာ သိသော်လည်း ဖော်ပြချက်များမတွေ့နိုင်ချေ။ အိတ်ကပ်ထဲမှ ဖုန်းကိုထုတ်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

ဖုန်းရှိလျှင် နော်မူထံ အချိန်မရွေးဖုန်းပြောနိုင်မည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ယခုတော့ မပျော်နိုင်ပါ။ ဒီဖုန်းထဲတွင် လျှို့ဝှက်မှုရှိနေလိမ့်မည်ဟုထင်သည်။

“များများယူရင် များများပေးရပြီး နည်းနည်းယူရင်တော့ နည်းနည်းပဲ ပြန်ပေးရတယ်”

ဆိုသော ဆယ်တန်းတုန်းက အတန်းပိုင်ဆရာမ၏သြဝါဒကိုကြားယောင်မိသောအခါ ကြက်သီးမွေးညင်းပင် ထချင်လာသည်။ အာရုံထဲ၌လည်း မျက်နှာကြောတင်းသည့်ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏ပုံရိပ်က နေရာယူနေသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဝင်လာပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် လက်ထဲမှဖုန်းကို အိပ်ရာအောက်သို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“ဪ... ရာဇာ၊ လာလေ၊ ထိုင်”

အနေကြာလာသည်နှင့်အမျှ ရာဇာနှင့်သူက ရင်းနှီးလာ

ကြ၍ တစ်ယောက်အခန်းတစ်ယောက် ဝင်ထွက်လာကြသည်။

“မင်း ဒီနေ့ ဖုန်းတစ်လုံးရလာတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း... မင်းရောလား”

“အင်း... နိုင်ငံခြားခရီးစဉ် သိပြီးပြီမဟုတ်လား”

“ကိုယ့်နားကိုယ်တောင် မယုံနိုင်ဘူး”

“အသက်ရမ်းခဲ့ရတဲ့ရလဒ်တစ်ခုပေါ့”

ရာဇာက ထိုသို့အေးစက်စက်ပြောသောအခါ နေပြည်တော်ညမြင်ကွင်းက ကြီးစိုးသွားပြန်သည်။

“ဟူး... ထိတ်လန့်လိုက်တာကွာ၊ ကြုံကိုမကြုံဖူးဘူး”

“ဒါက အသေးအမွှားပါ”

“အသေးအမွှား... မဟုတ်လား”

“အင်း... တစ်ခါကဆိုရင် ဟိုင်းဝေးလမ်းမမှာဖြစ်တာ၊ ဇင်းရဲ့နေရာမှာ ဝတုတ်ဆိုတဲ့လူပေါ့။ ကားကိုဆီးပြီးချတာ၊ သူဌေးက ဉာဏ်ပြေးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါမသေတာ”

“ဘယ်လို! ဉာဏ်ပြေးတယ်ဟုတ်လား”

“အခြေအနေမကောင်းတာနဲ့ ဖုန်းနဲ့လှမ်းအချက်ပြလိုက်တာလေ။ ကြက်သေသေတယ်ဆိုတာ သူဌေးဘဝမှာမရှိဘူး။ ဟိုနေ့က မူးနေလို့ စိတ်ညစ်စရာကိစ္စရှိတယ်ထင်တယ်။ သူဌေးက

အဲဒီလောက်မှူးအောင် ဘယ်တုန်းကမှမသောက်ဖူးဘူး”

“ကိုရာဇာ ဒီမှာအလုပ်လုပ်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ငါးနှစ်. . . ငါက အရင်တုန်းက မင်းလိုပဲ ယာဉ်နောက်လိုက်လုပ်တယ်။ မင်းလိုတော့ ဘွဲ့မရဘူး။ ဆယ်တန်းအောင်ရုံတင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူဌေးရဲ့ကျေးဇူးနဲ့ အဝေးသင်ကို တက်နိုင်ခဲ့တယ်”

“အခုရော”

“ကျောင်းပြီးတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ”

“မိဘတွေရော”

“နယ်မှာပါ။ ငါက ပုသိမ်ကလေး”

“ဪ”

“ငါ့မိဘတွေက ဆင်းရဲတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ တိုက်ပုလေးနဲ့ဖြစ်သွားပြီ”

သူပြုံးလိုက်သည်။ ကြားတတ်ရန်ကောဆိုသည်အပြစ်မရှိပါ။

“နစ်နာကြေးရတာလေ”

“နစ်နာကြေး”

“အဲဒီရန်ပွဲမှာ ကိုဝတုတ် ဆုံးသွားတယ်”

“ဘာ!”

သူလန့်သွားသည်။ မမျှော်လင့်ထားသော စကားဖြစ်၏။

“ငါက တစ်လီကျော် ဆေးရုံမှာနေခဲ့ရတယ်။ သူဌေးတို့ကာကွယ်ရင်းနဲ့ ဓားထိုးခံလိုက်ရတာ။ တော်သေးရဲ့၊ မသေလို့တံ့ကောင်း”

“ဒီလောက်အန္တရာယ်များတဲ့အလုပ်ကို ခင်ဗျား စိတ်ကောင်းသေးဘူးလား”

“သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပါကွာ။ သူဌေးလိုမိန်းမသားတစ်ယောက်တောင် သတ္တိမွေးပြီး အန္တရာယ်ကြားနေနိုင်သေးတာ။ ငါတို့က ယောက်ျားတွေပါ။ ပေးတာနဲ့အညီ ငါပြန်ရလိုက်တယ်။ ငါတို့ရဲ့နေထိုင်အိမ်က တိုက်ပုလေးဖြစ်သွားတယ်။ အမေ့ကို ငါဆွဲကြိုးငါးကျပ်သားပေးတယ်။ ပြီးတော့ နှမလေးကို အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ပေးတယ်။ ခုတော့ ငါ့ရဲ့မိသားစုက စားဝတ်နေရေးအတွက် မပူပင်ရတော့ဘူး။ သူဌေးမှာ အဲဒီလိုအားသာချက်မျိုးမရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မင်း သူဌေးကိုမုန်းပါနဲ့”

“မုန်းတယ်လို့ ငါမပြောဖူးပါဘူး”

“ပဲခူးမှာတုန်းက သူဌေးကိုကြည့်နေတဲ့ မင်းရဲ့မျက်လုံး”

တွေကို ငါသိတယ်။ ငါလည်း တစ်ချိန်က အဲဒီလိုကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။

“ကိုဝတုတ်ဆိုသူရော”

“မနစ်နာစေရပါဘူး။ သူ့မိသားစုကို အိမ်တစ်လုံးပေးတယ်။ အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ပေးတဲ့အပြင် သားက ငါးတန်တစ်လတစ်သိန်း ကျောင်းစရိတ်ထောက်ပံ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ မပေးတော့ဘူး။ ကိုဝတုတ်ရဲ့မိန်းမက နောက်ယောက်ျားယူလိုက်ပြီလေ”

“နေပါဦး၊ အဲဒီလိုအန္တရာယ်တွေက ဘာလို့ရှိနေတာလဲ”

“စီးပွားရေးလောကက သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်ဆိုတာတွေ ပုံနေတာပဲ။ ပြီးတော့ သူတို့က သဘောကောင်းတဲ့အခါသာ ကောင်းတာ၊ ပဲခူးမှာ မင်းတို့တဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ရန်ငြိုးဖွဲ့သူလည်းရှိမှာပေါ့”

“တရားခံ မမိဘူးလား”

“မမိဘူး၊ မမိချင်တာလည်းပါတယ်။ သူ့ဌေးအကြီးက နေကျစကားရှိတယ်။ အိပ်နေတဲ့ကျားကို မနှိုးချင်ဘူးတဲ့။ လည်းကျားပေါ့၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဒူးကိုယ်လှန်သလိုလည်း”

မှာစိုးပုံပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ငါတို့က သူ့နောက်လိုက်တွေလုပ်နေရတာပေါ့”

အခုမှ ဇာတ်ရည်လည်လာသည်။

“ရေမျောက်မီးတင် လျှောက်နေမှာထက်စာရင် ဒီမှာ နေရတာက မျှော်လင့်ချက်ရှိတယ်လေ။ ခုပဲကြည့်ပါလား၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ လိပ်ပြာမသန့်ဘူး”

“ဘာလို့မသန့်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်လုပ်အားခနဲ့ကိုယ်ပဲ”

“လုပ်အားခတော့ လုပ်အားခပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အကျဉ်းချခံထားရတဲ့အိမ်ရှေ့စံလိုပေါ့”

“ဘာလဲကွ၊ မင်းစကားကလည်း”

“ဘဝရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဘဝက ပျောက်နေတယ်”

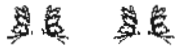
“ရှုပ်ကုန်ပြီ”

“တစ်နေ့တော့ မင်းနားလည်လာမှာပါကွာ၊ ကဲ! ညလည်းနက်ပြီ၊ အိပ်တော့လေ။ ငါလည်း သွားတော့မယ်”

ရုတ်တရက်ပင် စကားဖြတ်ချပြီး ထွက်သွားသောရာဇာကို သူငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ ရာဇာက ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ခြောင့်ပြီး စမတ်ကျသည်။ သည်အချိန်ထဲမှာချည်း နေရ၍လားသေ၊ မျက်နှာသည် ရှင်းပြီးသန့်နေသည်။

ရာဇာကိုတွေ့စက မျက်နှာကြောတင်း၍ ကြည့်မရခဲ့ဘဲ
ခုတော့လည်း ရာဇာက ခင်ဖို့ကောင်းတယ်ဟုမြင်လာသည်။

ရာဇာကို သူခင်သည်။ သို့သော် ရာဇာ ပေးသွားသည့်
ပဟေဠိများကိုတော့ မခင်မင်မိပါ။ ဘာလဲဆိုသည့်ခေါင်းလောင်း
သံက ရင်ထဲ သံစုံမြည်နေသည်။

အခန်း (၂၁)

“ဒါ ငါ့ဖုန်းနံပါတ်၊ နင်အချိန်ရရင် ဖုန်းဆက်ပါ။ ငါ
ဆို အားပြီ”

နော်မူ့ထံဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားထား၍ ညစဉ်
ဆိုင်း သူဖုန်းမျှော်တတ်လာသည်။

နော်မူ့တို့လမ်းထိပ်၌ မုန့်ဆိုင်နှင့်တွဲလျက် ဖုန်းဆိုင်လေး
နော်မူ့ကိုခေါ်ပေးရန် ခေယယပြောပြီး အကူအညီတောင်း
နော်မူ့အသံလေး ကြားခွင့်ရခဲ့သည်။

နော်မူ့အသံက တက်ကြွလန်းဆန်းမှုမရှိချေ။ နေများ
ကောင်းဘူးလားဟုမေးသောအခါ ကောင်းပါတယ်ဟုသာ ခပ်
သေသေပြောခဲ့သော်ငြား သူ့စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျနိုင်ပါ။ သူ့စိတ်ထဲ

၂၀၄ ဦး ဇယ်ခိုင်

ရှိသည့်အတိုင်းဆို ချက်ချင်းပင် နော်မူထံပြေးသွားလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူက ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏အရိပ်မှာ ခိုနားနေရသည်လေ။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏အမိန့်မပါဘဲ မထွက်သွားသင့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ နော်မူကိုတော့ နှလုံးသားထဲက လွှမ်းမနေရပါသည်။ ခုဆို နော်မူနှင့်မတွေ့တာ ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်နား နီးနေပါပြီ။ ခုချိန်ဆို နော်မူဘာလုပ်နေမလဲဟုတွေးမိတာလည်း အကြိမ်ကြိမ် အခါခါဖြစ်သည်။

နေရာကောင်းရဲ့လားဟု စိုးရိမ်ရသေးသည်။ ဝင်လာတော့ ညခုနစ်နာရီ ဂျူတီပိတ်မည်ဟုဆိုသဖြင့် သူဝမ်းသာခဲ့ရ၏။ သူ့အတွေးတော့ အလုပ်ပြီးတဲ့အချိန် နော်မူနှင့်ပြေးတွေ့မည်ပေါ့။ သို့သော် အထင်နှင့်လက်တွေ့က တစ်ခြားစီဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဂျူတီပြီးရင် ခြံတံခါးပိတ်၏။ ခုဆို ပိုတောင်ဆိုးနေသည်။ အင်္ဂလိပ်စာသင်နေရတာနှင့်ပင် အလုပ်ချိန် အိပ်ချိန်နှင့် စာသင်ချိန်က ဆက်နေပါပြီ။

စာသင်ပြီးရင်လည်း စာက လေ့လာရသေးသည်မို့ တစ်ရက်တစ်ရက် သူ့အတွက် နားချိန်ဆိုသည်မှာ ခပ်ရှားရှားပင်။
“တူ! တူ! . . .”
ညကိုးနာရီခွဲချိန်မှ ဖုန်းမြည်လာသည်။ သူအံ့သြသွား

သည်။ ဘယ်သူဆက်တာလဲ။ အမှန်ဆိုရလျှင် သူ့ကိုဖုန်းဆက်သည်လူမှာ နော်မူနှင့်အေးရင်မှလွဲ၍ အခြားမရှိပါချေ။

“ဟဲလို”

“တာဝဲ”

“ဟင်! နော်မူ၊ ငါ မင်းကိုသတိရနေတာ”

“တာဝဲ၊ မနက်ဖြန် အချိန်ရမလားဟင်”

“ဘာလို့လဲ နော်မူ”

“ပြောစရာရှိလို့”

“လွမ်းလို့မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒါလည်းပါးတယ်”

“မနက်ဖြန်တော့ မရဘူး၊ နင် ခုဘယ်မှာလဲ၊ ခုပဲထွက်တာမလဲ”

“အင်း . . . ကောင်းတယ်လေ၊ ဒါဆို နင်လည်းအလုပ်ထွက်တော့ဘူးပေါ့”

“ခဏနော် နော်မူ”

ဖုန်းချလိုက်သည်။ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကိုကောက်စွပ်ပြီး အနီးထဲမှထွက်လာခဲ့၏။ အိမ်ထဲမှအိမ်ပြင်ရောက်မှီဆိုရင် သော့ဆက်ထားသောတံခါးတွေကို ကျော်လွှားရပေလိမ့်မည်။ ထိုတံခါး

တွေကိုကျော်လွှားနိုင်ရန် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏အမိန့်သော့နှင့်မှ ရ လိမ့်မည်။

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ ဒိပ်ပြီလား။ အိပ်ဦးမည်တော့မထင်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆယ်နာရီထိုးချိန်ဆိုလျှင် ဝရံတာဘက် ထွက်ရပ်နေသည်ကို သူတွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အရဲစွန့်ပြီး တစ်ခါမှမတက်ခဲ့ဖူးသော အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည်။

ခမ်းနားလှသည်။ သန့်ပြန့်လှသည်။ တံခါးပေါက်များစွာ တွေ့သည်။ ဘယ်အခန်းမှာ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံရှိနေမှန်းမသိပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် မချင့်မရဲတိုးကပ်လာသည်။ တံခါးပေါက်ငါးခုက စေ့နေအောင်ပိတ်ထားသော်လည်း နှစ်ခုကတော့ ခပ်ဟဟလေး ပွင့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူက ထိုတံခါးပေါက်နား တိုးကပ်လာသည်။

အသံပြုဖို့စိတ်ကူးလိုက်သော်လည်း အိပ်ပျော်နေရင် နှိုးသွားဦးမယ်လေဟူသောစေတနာနှင့် ထိုတံခါးရွက်နား တိုးကပ်လာရာတွင်...

“ဟင်!”

မြင်ကွင်းကြောင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

“ဘုရား! ဘုရား!”

ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ဘုရားတမိသွားပြန်သည်။ မှန်ပါသည်။ ဒါ ရာဇာပါ။ ရာဇာနဲ့ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံတို့...။ သူ့အံ့သြလွန်း၍ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေမိပါသည်။ မြင်ကွင်းက မိမိရှေ့မှောက်တွင်ဆိုသော်ငြား ခုချိန်ထိ မယုံကြည်နိုင်သေးပါ။

“မင်းအတွက် စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း ပြင်ဆင်ထားတယ်”

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံအသံကို ခပ်အစ်အစ်ကြားရသည်။

“ဘာလိုအပ်သေးသလဲ”

“မ... အားလုံးပြည့်စုံအောင် သုပ်ပေးပြီးပြီပဲ။ ဘာမှ မလိုတော့ပါဘူး”

“ဟိုမှာနေခဲ့ချင်လည်း နေခဲ့လေ။ တို့အားလုံးစီစဉ်ပေးမယ်”

“မ.က ကျွန်တော့်ကို မလိုအပ်တော့ဘူးလား”

“မင်းအတွက်ပါ။ တို့နဲ့မင်းက အပမ်းမြေကြုံရုံသက်သက်ပါ။ ဒီကြားထဲ တို့နားမှာနေပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ”

“မ.က အတည်သဘောကျတဲ့လူ တွေ့နေပြီလား”

“အဲဒါ တို့ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ”

“တာဝဲ ကံကောင်းမှာပါ”

သူနာမည်ကိုပြောသံကြားရ၍ သူလန့်သွားသည်။ ကျောပြင်ကို နံရံ၌ ကပ်ထားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်နေခဲ့မယ်”

“ဒီအဖြေကို တုံ့မရှက်လင့်ထားပြီးသားပါ။ ကဲ! မင်းသွားတော့၊ ဒီညတော့ တို့တစ်ယောက်တည်း အိပ်ချင်တယ်”

ပြောဆိုသံကို အတိုင်းသားကြားရ၏။ ရာဇာက အခန်းထဲမှထွက်လာတော့မှာမို့ သူက အရင်ဦးအောင် လှေကားမှပြေးဆင်းသွားသည်။

ရာဇာကတော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိသော်ငြား မိမိကတော့ ရာဇာကိုမျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲပါချေ။ မျက်နှာပူသည်။ ရှက်လည်းရှက်သည်။ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ခုလိုမိန်းမတစ်ယောက်နား ခိုစားနေသည့်ရာဇာအပေါ်လည်း ရွံရှာမိသည်။

အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ အိပ်ရာပေါ်မှီချသည်။ နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး စဉ်းစားသည်။ ရာဇာရင်ခွင်ထဲ အိပ်နေသည့်ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏ပုံက မြင်ကွင်းထဲ ပျောက်ပျက်မသွားပါ။ ပြီးတော့ ရာဇာ၏လက်ဖျားက ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏ရင်ညွန့်ဆီသို့ ဦးတည်နေသည်။

သူ့ရှက်သည်။ ရာဇာကိုယ်စားလား၊ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ

၏ကိုယ်စားလားဆိုတာ မသိနိုင်ပါ။ မျက်နှာပူလွန်း၍ သွားရင်း ကိစ္စပါပေးပြီး ဆင်းလာခဲ့သည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ နောက်နေ့မနက်ကျမှ ခွင့်တောင်းရတော့မှာပဲဟု ရင်ထဲမှတ်ထားမိသည်။

နော်မူက သူ့၏ဘာများပြောစရာရှိနေတာလဲဟု တွေးမိပြန်တော့ စိတ်ဝိညာဉ်က နော်မူထံရောက်သွားပြန်သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် နော်မူက လိပ်ပြာအဖြူလေးများကို ဖမ်းနေသည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံက ထိုလိပ်ပြာများကို ရိုက်သတ်နေသည်။ လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင်က ပျံနေရာမှ သေသွားသည်။

နော်မူ ငိုနေ၏။ သူ့ရင်ထဲ နာကျင်ရသည်။ သူမျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ နော်မူက သူ့အား စိမ်းစိမ်းကြီးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“နော်မူ... နော်မူ”

ယောင်နုနှင့် နီးလာသောအချိန်တွင် နာရီနိုးစက်က ကလင်ကလင်မြည်နေသည်။ ဒါ သူပုံမှန်ထချိန် ခြောက်နာရီဖြစ်သည်။ အိပ်ရာထက်မှထပြီး ရေချိုးကာ ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီးထွက်လာခဲ့သည်။

မနက်စာဝိုင်းနဲ့ ဆုံနေကျအတိုင်း ရာဇာနှင့်ဆုံသည်။ ရာဇာပုံသည် ညတုန်းက ဘာမှမဖြစ်ထားသလို အထူးတည်ငြိမ်

နေသည်။ ကြက်ဥပေါင်မုန့်ကြော်ကိုစားနေသော ရာဇာကိုကြည့်ရင်း ရွံလာမိသည်။ ရာဇာစားသောက်နေပုံအသေးစိတ်အား စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်လာတယ်”

မြန်မာအစားအစာကိုသာ နှစ်ခြိုက်စွာ စားတတ်သော သူ့အား အလေးထားပြီး မြန်မာအစားအစာပြင်ဆင်ပေး၍တော့ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံကို ကျေးဇူးတင်မိသား။

မုန့်ဟင်းခါးထဲ နံနံပင်၊ ကြက်သွန်စိမ်းနှင့် သံပရာ၊ ငရုတ်သီးမှုန့်တို့ကို အချိုးကျထည့်ပြီး အားပါးတရစားဖို့ကြံရွယ်နေချိန်တွင် စိမ်းနုရောင်ဗမာဖြစ် ချည်ထည်ဝမ်းဆက်နှင့် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ ရောက်လာသည်။

“ဒီနေ့ ကြယ်ကိုလည်း မုန့်ဟင်းခါးပဲပြင်ပေးပါ ဒေါ်စိန်”

ခပ်တည်တည်ပင်ပြော၍ သူမော့ကြည့်လိုက်ရာ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံက မျက်နှာထားတင်းတင်းပင် စားပွဲထိပ်၌ ထိုင်နေသည်။ ညက ရာဇာနှင့်ဘာမှဖြစ်မထားကြသလိုပင်။ ရာဇာကလည်း အေးအေးလူလူပင် စာအုပ်ဖတ်ရင်း ကော်ဖီသောက်လိုက်မုန့်စားလိုက်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံကလည်း ခါတိုင်းသက်မလျော့သော မျက်နှာထားနှင့်ပင် မုန့်ဟင်းခါးကို တစ်ဖုန်းချင်း ဣန္ဒြေ

ရရ စားနေသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဂဏ္ဍာမငြိမ်ချင်ပါ။ သူကပဲ ရူးနေလေရောသလား။ ထိုသို့ မိမိကိုယ်မိမိ ဆင်ခြင်မိတော့ ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့ထိုလူနှစ်ယောက်ကို ကြောက်လန့်မိသည်။ အပေါ်ယံတွင် ရွှေမုန့်ကြထားပြီး အတွင်းမှာ လောက်တက်ပုပ်အုံ့နေပြီဟု ထင်သည်။

ပြီးတော့ ရာဇာ။ အချိန်တိုင်း သူဌေးဟုသာ ရိုရိုကျိုးကျိုးခေါ်နေတတ်ပြီး မနေ့ညကတော့ ‘မ’ တဲ့။ သူ့နုလုံးနာလိုက်ပါတီ။ အရွယ်ကသာ တင်နေသော်ငြား ကိုယ့်မိခင်၏အသက်အရွယ်မျှ မိန်းမကို ရာဇာမို့သာ အားမနာလျှာမကျိုးဟု ရင်ထဲအသံတိတ်ဝေဖန်မိနေသေးသည်။

ထိုသို့အတွေးတွေ နှလုံးသားထဲ စီးဝင်စပြုလာတော့ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံအပေါ် မလေးစားချင်တော့ပါ။ အထင်သေးချင်လာသည်။ ဒီစိတ်နဲ့သာဆိုလျှင် ဒီအလုပ်မှာ သူ့ဘယ်လောက်များကြာရှည်ခံပါ့မလဲဟု ရင်လေးမိသည်။ ဒီအလုပ်က သူ့အတွက်တော့ စားရမှာလည်း သဲတရှုပ်ရှုပ်၊ ပစ်ရမှာလည်း အဆီနဲ့တဝင်းဝင်းဆိုသလိုဖြစ်နေသည်။

“သူဌေး မနွေက အမေရိကားက ဖက်စ်ဝင်တယ်”

“အင်း... ပြောလေ ဘာတဲ့”

ထိုအသံကို သူ့ရင်ထဲ အော့နှလုံးနာသည်။ စာရိတ္တဥ
စားနေတဲ့ ထိုမိန်းမမျိုးကို အထင်သေးသည်။

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ခွင့်တစ်ရက်လောက် လိုချင်လို့။ ဒီ
မှာအလုပ်ဝင်တာ လေးဆယ့်ငါးရက်ရှိပြီ တစ်ရက်လောက်တော့
လစာဖြတ်ချင်လည်းဖြစ်ပါ”

“အင်း... ကောင်းပြီလေ၊ ဒီနေ့တစ်ရက်တော့ မင်းကို
ခွင့်ပေးလိုက်မယ်”

သူအံ့သြသွားသည်။ ခွင့်တစ်ရက်ကို ခုလိုလွယ်လွယ်
ရလိမ့်မယ်ဟု သူမတွေးခဲ့။ ထို့ကြောင့်ပင် ချည်ပြီးတုပ်ပြီးပြော
လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အလုပ်ဖြုတ်ချင်လည်းဖြုတ်ဆိုသည့် မကြောက်
မလန့် မစိုးရိမ်မှုမျိုးနှင့်ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကလေးတစ်ယောက်လို ပျော်ရွှင်စွာ ပြုံးသွားသောတစ်
၏ပုံက ချစ်ဖို့ကောင်းနေ၍ သူမ တအံ့အားကြည့်မိသည်။ အခု
ဆိုတာ လှခြင်းမလှခြင်း၊ အသက်အရွယ်၊ အဆင့်အတန်းတို့နှင့်
မဆိုင်ဘူးသင်ပါရဲ့။

ကြည့်စမ်း! ငါ သူ့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ချမ်းသာနေလိုက်

တာ။ ရင်ထဲမှာ ကြည်ခွင်ရှင်းသန့်နေသည်။ ပြီးတော့ တာဝံအပေါ်
ဖြစ်ပေါ်မိသည့်မိမိစိတ်ကို မိမိကိုယ်တိုင် အံ့သြမိသည်။ အံ့သြစရာ
လည်းကောင်းနေသည်။ မြင်မြင်ချင်းကတည်းက ဖြူစင်တဲ့စိတ်
သဘောကို သဘောကျမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အကြောင်းစုံစမ်း
မိသည်။ ဘဝကိုကြိုးစားပြီး ရိုးသားစွာဖြတ်သန်းခဲ့သူဖြစ်၍ ပို၍
လေးစားမိသည်။

မိမိကတော့ ဒီအခြေအနေရောက်လာအောင် မရိုးသား
သောနည်းလမ်းများစွာနှင့် ယောက်ျားသုံးယောက်၏ကုတ်ပေါ် နင်း
ပြီး တက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိဘဝသည် ပျင်းရိသည်ငွေ့
ဖွယ်ကောင်းလွန်း၍ သန့်ပြန့်သော ကောင်ချောလေးများနှင့်
အပျော်ရှာခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင်
ပင် သူမနှလုံးသားထဲ အချစ်က ပျောက်ဆုံးနေ၏။ အချစ်မပါသော
အပျော်မို့ ရင်ထဲလန်းဆန်းသွားသည်ဟူ၍မရှိပါချေ။

သူမလို သူငွေ့တစ်ဦးအပေါ် ဖိနင်းပြီး အမြင့်တက်ချင်
နေသော ထိုကောင်ချောလေးများကို ရင်ထဲမှ အသံတိတ်အထင်
သေးမိသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ပိုင်းတွင် တွေ့ကရလူနှင့်မပျော်
ပါးတော့ပါဘဲ အားလုံးထဲတွင် ရိုးသားသည်ဟု ထင်ရသောရာဇာ
ကိုသာ အပါး၌ခေါ်ထားသည်။

ရာဇာကလည်း သူမကိုနှင်းပြီး တက်ချင်သူဖြစ်သော်ငြား သူမအသက်ကိုကယ်ခဲ့ဖူးသည်။ ပြီးတော့ သူမအနားတွင် သက် တမ်းကြာရှည်စွာ နေနိုင်သောကောင်ချောလေးဖြစ်သည်။ သူမ လိုအပ်နေချိန်တွင် အသင့်ရှိနေသောရာဇာကို သူမက ဖြည့်ဆည်း ပေးဖို့ သင့်တော်ပြီဟုထင်သည်။

ထို့ကြောင့် ရာဇာ အင်မတန်သွားချင်လှသော အမေ ရိက္ခာတွင် နေရာတစ်ခုပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ သော် တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုသလိုပင် တာဝဲအပေါ် မက် လုံးပေးချင်တာလည်းပါသည်။

ရာဇာလိုကောင်ချောလေးများကို ကျော်လွန်ပြီး ဒီအစုတ် အပြတ် ယာဉ်နောက်လိုက်ဖြစ်သောတာဝဲကို ရင်ခုန်မိသည့် သူမ နှလုံးသားကလည်း အဆန်းပင်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ တာဝဲကို မြင်လျှင် ချစ်သူဟောင်းကိုသတိရမိသည်။ သူမဘဝတွင် ပထမ ဆုံးချစ်ခဲ့ဖူးသည့်လူဖြစ်သည်။ သူရတုံး။ သူမမျက်စိရှေ့မှာပဲ ကား အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားသည်။ ဒါကြောင့် တာဝဲကို ယာဉ် နောက်လိုက်မလုပ်စေလို၍ ခေါ်ကာ စောင့်ရှောက်ထားခြင်းဖြစ် သည်။

တာဝဲကို သူမ မကျေမနပ်ပါ။ ကောင်ချောလေးများက

သဲသဲလှုပ်အရေးစိုက်တတ်သောသူမကို သာမန်ကာလို့ကာပင် ထိ ခံထင်မျက်နှာပေးနှင့် ဆက်ဆံတတ်သည်။ ဒါက သူမအပေါ်ဆွဲ ဆောင်နိုင်သည်။ တာဝဲ၏လျှို့ဝှက်ချက်လားဆိုတာ မသိနိုင်ပါ။ တာဝဲ၏မျက်လုံးထဲမှာ မှိုစွေးသည်မလေးတစ်ယောက်တည်းကို သာ မိန်းမဟုတ်နေသည်ကိုလည်း မခံချိမခံသာဖြစ်ရသည်။ သူမ ခံလောတစ်ဝက်က သူမသည် အဲဒီမိန်းကလေးနေရာကိုလိုချင်နေ မိသည်။

မသေခင်ကာလပတ်၌ ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်စွာ နေသွားချင် သည်။ တာဝဲလို ချစ်သူအပေါ် အထူးချစ်တတ်သူ၏အချစ်ကို ရ နှုတ်ချင်သည်။ အချစ်နှင့်ကင်းကွာခဲ့ရတာကြာပြီဖြစ်သည်။ ဘဝက ကြမ်းလှသည်။ အချစ်သည် မိမိအတွက်မဟုတ်ဟု အနှစ်နှစ်ဆယ် ကျော် သုံးဆယ်လုံးလုံး ခံယူခဲ့ရာမှ ယခုတော့ အချစ်၏သား ကောင်ဖြစ်ချင်လာသည်။ ရူးရူးမှူးမှူးချစ်ချင်လာသည်။

ထိုစိတ်ကြောင့် တာဝဲကိုမုန်းမိသည်။ ချစ်သူထံသွားရ သည့်ကို ဒီလောက်ထိ တက်ကြွနေ၍ ရင်ထဲမတင်မကျဖြစ်ရသည်။ မိမိကရာရာ ဘာကြောင့်များ သွားခွင့်ပြုလိုက်မိသလဲဟုလည်း မိမိ နှလုံးမိမိ အပြစ်တင်မိသည်။

ကျေနပ်စွာ ပြီးသွားသောတာဝဲ၏အပြုံးများကို ပီတိဖြစ်

၂၂၆ ❀ ဇော်စိုး

ရသော်လည်း အပြည့်အဝမပျော်ရွှင်နိုင်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တာဝဲ၏အပြုံးများက သူမအတွက်မဟုတ်ဘဲ ဟိုချေးသည်မလေး အတွက် ဖြစ်နေလို့ပါ။

သူမမျက်လုံးထဲ အစိမ်းရောင်တွေ လွှမ်းမိုးနေ၏။ သူမ၏နှုတ်ခမ်းများက တစ်ခုခုကို အားစိုက်လုပ်ဆောင်တော့မယောင် တင်းမာနေသည်။

သူမအတွေးထဲမှာတော့ အဖြူရောင်၊ အနီရောင်၊ အနီရောင်၊ အဝါရောင်နှင့်အမည်းရောင်တို့ ယှက်သန်းနေခဲ့သည်။ လူးလာခေါက်တုံ့ဖြစ်နေတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၂)

“ငါ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ တာဝဲ”

ရှက်ရှက်နှင့် ဗလုံးဗထွေးထွက်ပေါ်လာသောအသံဖြစ်သည်။

“ဟင်!”

တွေ့တွေ့ချင်းပင် ကြားလိုက်ရသောစကားမို့ မိမိနားကို ဖင် မိမိမယုံနိုင်တော့ပါ။ ပြီးတော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးရှိလာလိမ့်မည်ဟုလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးဖူးခဲ့ချေ။

“ငါ အဲဒါစိတ်ညစ်နေတယ်၊ နင်ရော စိတ်ညစ်သွားပြီ အဟုတ်လား”

“ဟာ! နော်မူ၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ ဒီလိုမပြော

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကောင်းဘူးလေ။ ဗိုက်ထဲက ကလေးကိုအားနာစရာတွေဖြစ်ကုန်ပြီ။

ထိုအခါမှာတော့ နော်မူ၏မျက်လုံးများကို တည့်တည့်ကြီး ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုကြည့်နေတာလဲ နော်မူ”

“နင်စိတ်ညစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ နော်မူ ထင်နေတာ”

“ငါက ဘာလို့စိတ်ညစ်ရမှာလဲ”

“သိဘူးလေ၊ နင်က နိုင်ငံခြားသွားဖို့ စာတွေပြန်လေ့လာနေတာမဟုတ်လား။ ခုတော့ ငါအသုံးမကျလို့ အမှန်က ငါကြိုတားထားရမှာ”

“တော်စမ်းပါ နော်မူရယ်၊ အဲဒီလိုမင်္ဂလာမရှိတာတွေ မပြောနဲ့။ ငါစိတ်တိုတယ်။ ငါက လူသာမန်ပေမယ့် စာရိတ္တမဲ့ဘူး၊ ပိုက်ဆံရှိချင်တာမှန်ပေမယ့် ငါ ဒီလောက်ငွေမမက်ဘူး။ ပိုက်ဆံရှိချင်တယ်ဆိုတာကလည်း နင်နဲ့အတူ အေးချမ်းတဲ့ဘဝမှာ နေခွင့်လို့၊ မိဘတွေကို လစဉ်ထောက်ပံ့ချင်လို့၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနေရတာကို သဘောကျပေမယ့် ဘဝတွေ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေနဲ့ လဲလောက်တဲ့အထိ အဲဒါတွေကို ငါမမက်မောဘူး”

“တာဝဲရယ်”

“တစ်ခုပဲ နော်မူ၊ အခြေအနေက ဒီလိုဖြစ်သွားတော့ ဖတ်ဝန်းကျင်က လက်ညှိုးမထိုးရအောင် နင်နဲ့ငါ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်မှဖြစ်မယ်”

“ဟင်! တကယ်လား တာဝဲ”

“နင် ငါ့ကို အဲဒီလောက်ကြီး အထင်မသေးပါနဲ့ နော်မူရယ်။ နင် ခုချိန်ထိ ငါ့အချစ်ကို မယုံနိုင်သေးဘူးလား”

“မယုံတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နင်က ခုမှအကောင်းနေ အကောင်းဝတ် အကောင်းစားရတာ။ နော်မူကြောင့်”

“မဆိုင်လိုက်တာ နော်မူရယ်”

“အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်သွားရင် နင်နဲ့နော်မူ ခုလိုခွဲနေလို့ နမရတာ။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံက လက်ခံပါ့မလား”

“ဂရုစိုက်စရာလား။ အဲဒီအလုပ်တစ်ခုတည်း လောကမှာ နှိမ့်သလား။ အရင်လို ကားပြန်လိုက်မှာပေါ့”

“နော်မူရင်တွေနာတယ် တာဝဲရယ်... နော်မူကလေ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ကိုယ့်လက်နဲ့ဆွဲချသလို”

“ဟင့်အင်း... ငါလည်း အဲဒီမှာမနေချင်ပါဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ နော်မူလေးရယ်။ ဘာကြောင့်ပါ။

၂၃၀ အိမ်ထောင်

ဘာကြီးကိုမြင်ခဲ့လို့ပါလို့ မိန်းမတစ်ယောက်လို စိကာပတ်ကုံးပြောပြရမှာလဲ။ ထားပါ။ ငါ အဲဒီလိုပြောပြနိုင်ရင် ငါ့အတွက် ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ။ တစ်လုတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးတဲ့။ ငါ့အပေါ် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံရဲ့ကျေးဇူးက ရှိနေသေးတယ်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံရဲ့သိက္ခာကျစေမယ့် စကားမျိုးကိုတော့ ငါမပြောပါရစေနဲ့။ ငါ့ကိုနားလည်ပေးပါဟုသာ ရင်ထဲ၌ အသံတိတ်တိတ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့။ နင် အရမ်းပိန်သွားတယ်နော်”

“အင်း... အစာမစားနိုင်ဘူး။ အန်ပဲအန်နေတယ်”

“ဆေးခန်းရော သွားပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“မသွားသေးဘဲ ကိုယ်ဝန်ရှိတာ ဘယ်လိုလုပ်...”

“မနက်စောစော ဆီးတိုင်းလိုက်တာ၊ ဟိုကိစ္စကလည်း မဖြစ်တာ။ ကြားဖူးနားဝနဲ့ မသင်္ကာလို့”

ရှက်ဝဲဝဲလေးပြောနေသော နော်မူမျက်နှာလေးကို သူချစ်သွားမိ၍ ငုံ့နမ်းပစ်သည်။

“တာဝဲနော်”

“အဲဒီလိုလေး မလုပ်ရတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ”

ဒီကောင်က လွမ်းနေတာမျိုး

“အင်း... နော်မူရောပဲ”

“ငါတို့ အမြန်ဆုံးအတူနေရအောင်နော်”

“အင်း”

“ဟိုအလုပ်ကနေ ထွက်လာခဲ့မယ်”

“အဆင်ပြေမယ်တောင် မကြသေးဘူး၊ စုငွေရော ရှိပြီလား”

“အင်း... အမေတို့ကို တစ်သိန်းပို့လည်း မပို့ဖြစ်ဘူး၊ ရပါတယ်၊ နောက်တော့ ပို့ဖြစ်မှာပါ။ ဒီလကုန်ထိပဲလုပ်ရင် နှစ်လစာရပြီ။ အဲဒီတော့ ဒို့ထက်ကျယ်တဲ့အခန်း ငှားနေကြတာပေါ့။ လူကြီးတွေကို မုန့်ဟင်းခါးကျွေးပြီး ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးရုံဆိုရတယ်မဟုတ်လား”

“နော်မူက နင်နဲ့နေရဦးတာ အဓိကပါ။ နော်မူမှာလည်း စုထားတာလေးရှိတယ်”

“နားကပ် ဝယ်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“မဝယ်နဲ့တော့၊ မင်္ဂလာဦးအဖြစ် ငါပဲဝယ်ပေးမယ်။ ငါတို့ကလေးအတွက် ငွေစုရဦးမယ်ဆိုတော့ သိမ်းထားလိုက်။ ငါနဲ့

လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ နင့်ကိုဈေးမရောင်းခိုင်းတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လဲဟယ်၊ ရောင်းမှာပေါ့။ မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်လေ။ ဈေးဖိုးသက်သာတာပေါ့”

“နင်က ဗိုက်ကြီးတကားကားနဲ့ ကားတိုးစီးဦးမလို့လား”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ နေရာတောင် ရသေးတယ်”

“အမေက ဒီလောက်လောက်ကြီးနေရင် မွေးလာတဲ့ ကလေးတော့ ကိုလောဘလေး ဖြစ်တော့မှာပဲ”

“ကိုလောဘ ဟုတ်လား၊ ဘာလေးမှန်း နင်ကသိလို့လား”

“ကဲ! အင်္ကျီသွားလဲ၊ ဘာလေးမှန်းသိရအောင် ဆေးခန်းသွားမယ်”

“ဟဲ့! ဘယ်လိုလုပ်သိရဦးမှာလဲ”

“ဆရာဝန်တော့ ပြထားရမယ်လေ”

“ခဏနော်၊ အင်္ကျီသွားလဲလိုက်ဦးမယ်”

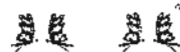
ပြောပြောဆိုဆိုပင် နော်မူက ဆတ်ခနဲ ထလိုက်၍ သူရင်တွေ ပူသွားသည်။

“ဟဲ့! ဖြည်းဖြည်း၊ ခု မင်းတစ်ယောက်တည်းမ၊ ဂုတ်တော့ဘူးနော်။ နော်မူရေ... နော်”

“သိပါတယ်”

ရှက်ရှက်လေးပြီးသွားသော နော်မူအပြုံးက သူ့ကမ္ဘာကို အေးချမ်းစေသည်။ အနာဂတ်၌ သူရယ်၊ နော်မူရယ်၊ ကလေးရယ် သုံးယောက်သား စာယာပျော်ရွှင်နေသည်။ အမေက သူတို့နဲ့ ခေတ္တခဏလာနေပြီး နော်မူကိုစောင့်ရှောက်လိမ့်မည်ဟူသောအတွေးက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ပေါ့ပါးလန်းဆန်းစေသည်။

သူ့ကမ္ဘာသည် ရောင်စုံလိပ်ပြာများကြား၌ ရစ်ဝဲ မြူးတူးနေလေတော့သည်။

အခန်း (၂၃)

လက်ထဲရောက်လာသောဓာတ်ပုံများကို တစ်ပုံချင်းစီ
လှန်ကြည့်နေသည်။ တစ်ပုံကိုကြည့်လိုက်တိုင်း ဒေါသတစ်ခါ
ထွက်သည်။ ထိုဓာတ်ပုံတွေကိုကြည့်ရင်း မိမိဘဝသည် မပြည့်စုံ
ပါလားဟု ခံစားရသည်။

“ကောင်မလေးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်”

သူမနားနှစ်ဖက်ထဲ မိုးကြိုးပစ်ထည့်လိုက်သလို ခံစား
ရသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဆေးခန်းမှာ သွေးပေါင်ချိန်နေတဲ့ပုံတွေ
ပါလာပါရဲ့။

“နှစ်လတောင် မပြည့်သေးဘူး၊ ကောင်မလေးက တစ်
ကောင်ကြွက်ပါ။ အမေဆုံးသွားတာ မကြာသေးဘူး။ နာမည်က

ရွှေပဒေသာစာပေ

နော်မူတဲ့၊ ဟင်းရွက်စိမ်းရောင်းတယ်။ အေးရင်ဆိုတဲ့သူငယ်ချင်း အိမ်မှာ အခန်းငှားနေတယ်။ ဒါက အဲဒီမိန်းကလေးနေတဲ့လိပ်စာ ပါ။

ဦးသိန်းက လူယုံပီပီ တိတိကျကျနှင့် စနစ်ကျလှသည်။

“ခု တာဝဲ ဘယ်မှာလဲ”

“ပြန်လာပါပြီ၊ မရောက်သေးတာနေမှာပါ”

“ရပြီ၊ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့”

ဦးသိန်းထွက်သွားသည်။ ဦးသိန်းပေးလာသော စာရွက် များကိုပြန်ကြည့်သည်။ နော်မူဆိုသောကောင်မလေး၏ ကိုယ်ရေး အချက်အလက်များဖြစ်သည်။

သူမ ကြည့်ချင်စိတ်မရှိပါချေ။ ထိုမိန်းကလေး၏အပြုံး များကို ချုပ်ငြိမ်းသွားစေချင်သည့်ဆန္ဒသာ တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့ နေသည်။

သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။ အတွေးတွေက ရောက်တတ်ရာ ရာဖြစ်နေသည်။ သွေးအေးပြီး အကွက်ကျကျလုပ်တတ်သည့် ကြယ်ရောင်စုံက ငါမှဟုတ်ရဲ့လားဟု သံသယဝင်လာသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဝင်လာပါ”

သူမအသံက သာမန်ထက်ပို၍ မာသွားသည်။ အခန်းထဲ ရာဇာ ဝင်လာသည်။

“သူဌေး ဒါ မန္တလေးရုံးခွဲက လချုပ်စာရင်းပို့လိုက်တာ ပါ”

“ထားခဲ့”

ရာဇာက ဖိုင်တွဲကိုချပြီး ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏မျက်နှာကို အကဲခတ်သည်။

“နေမကောင်းဘူးလား”

“ပြီးရင် သွားတော့”

ထိုသို့ခပ်မာမာပြောသောအခါ ရာဇာရင်ထဲ စနိုးစနောင့် ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံနား နေလာတာကြာပါပြီ။ ဒါ ကြောင့် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏စိတ်ဓာတ်ကိုသိသည်။ ဒီလိုတင်းမာ နေပုံမျိုးနှင့်ဆိုလျှင် မကြာခင် ကိစ္စတစ်ခုခုဖြစ်တော့မည်ကို ရိပ် စားမိသည်။

ပြီးတော့ အမှတ်တမဲ့တွေ့လိုက်သည့် စားပွဲပေါ်မှဓာတ် ပုံအချို့။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံက သူမမြင်အောင် စာအုပ်ဖြင့်ဖုံးကွယ် လိုက်သော်ငြား လျင်မြန်သောသူက ဘယ်သူ့ပုံဆိုတာ အတတ် သိသွားသည်။

ရင်ထဲ၌ မကျေမနပ်ဖြစ်ရ၏။ သူ ဒီမှာအဖြည့်ခံသဘော နေလာခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံက မတရားဘူးဟုထင်သည်။ မနေ့တစ်နေ့ကမှရောက်လာတဲ့ကောင် ကို သိပ်အရေးပေးလွန်းအားကြီးသည်ဟုထင်သည်။ ထိုသို့ မိမိ က ရှေ့ကားဖြစ်ပါလျက်နှင့် မိမိရှေ့ကျော်တက်တော့မည့် နောက် ကားကြောင့် စိတ်ထဲမကျေမနပ်ဖြစ်ရသည်။

သူသာလျှင် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံအပါး နေချင်သည်။ သူ ရဲ့လူပျိုဘဝတစ်ခုလုံးနှင့်အသက်ကိုပါ ပုံအောထားသည့်ရင်းနှီး မြှုပ်နှံမှုမို့ ပေးထားတာထက် ပိုရချင်သည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ မလိုလျှင် လွှင့်ပစ်ရမည့်အသုံးချခံပစ္စည်းတစ်ခုတော့ အဖြစ်ခံ နိုင်ပါချေ။ သူလည်းသူနေရာနှင့်သူတော့ ရောက်အောင် တက် နိုင်ရမည်။ ဒါ သူ၏ခံယူချက်ဖြစ်သည်။

သူဒီပုံအတိုင်း ငြိမ်နေလို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်တော့မှန်း အခြေအနေကိုရိပ်စားမိသည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏စိတ်ကို တာဝန် က ဆွဲဆောင်ထားနိုင်ပြီဆိုတာသိသည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံက ယောက်ျားတစ်ယောက်နောက် ခုလိုသဲကြီးမဲကြီးလိုက်နေတာမျိုး အတူနေစဉ်ကာလတစ်လျှောက် မတွေ့ဖူးခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ိုစိုးရိမ်သည်။ သူတောင် တွယ်ကပ်နိုင်လွန်း၍ ဒီလောက်အနီး

ကြာကြာ ဒီနေရာမှာရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ရှေ့မှာတင် ဒေါ်ကြယ် ရောင်စုံက ခရီးသွားဟန်လွှဲ တွဲလိုက်တာ ကောင်လေးသုံးယောက် ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုကောင်လေးများက တစ်ပတ်ထက် မပို ခဲ့ချေ။

မဖြစ်ဘူး။ ဆွေမျိုးညာတိမရှိသည့် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ ၏ရပိုင်ခွင့်များကို တာဝဲလက်ထဲ ထည့်လိုက်၍မဖြစ်ပါ။ ဒီလိုသာ ဖြစ်သွားပါက သူ့ရဲ့အနစ်နာခံမှုတွေက လေထဲမှာတင် ပျောက် သွားလိမ့်မည်။

သူဘာလုပ်ရမလဲ။ ခုချိန်မှာ သူဘာလုပ်သင့်သလဲ။ သူ တွေးဆဆပင် အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာစဉ် လေ့ကားအတက်အဆင်း ၌ တာဝဲနှင့်ဆုံသည်။ မနက်ကတည်းက ထွက်သွားတာ ခုမှပြန် ရောက်သည်ထင်ပါရဲ့။ ခုနစ်နာရီခွဲနေပါပြီ။

“ဒီနေ့ မင်း အတန်းပျက်တယ်နော်”

“နောက်လည်း တက်တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

တာဝဲပုံက ခပ်တည်တည်ဖြစ်သည်။ စကားကိုလည်း တုံးတိတ်သာပြောပြီး သူ့အားဖြတ်ကျော်သွားသည်။ သူပင်လျှင် ဒါကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ရည်းစားနဲ့ချိန်းတွေ့နေတာ”

တာဝဲ၏စကားများက ရှင်းလင်းပြတ်သားလှ၏။ မနက် စာပိုင်းကတည်းက တာဝဲ၏ပုံကို သူ့ရိပ်မိနေသည်။ တာဝဲ တစ် ခုခုဖြစ်နေတာ သေချာလှသည်။

“အားကျစရာပဲ”

သူက ရွတ်နောက်နောက်ပြောသော်လည်း တာဝဲမျက် နှာက တည်နေသည်။

“မင်းမပြောခင်ကတည်းက ငါက သိပြီးနေပြီ။ မင်း ကောင်မလေးက အသားညိုပေမယ့် ချစ်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

လှည့်ကြည့်လာသော တာဝဲ၏မျက်လုံးတွေက ဒေါသ ရောင် စွက်လာသည်။

“မင်းတို့ ဒီနေ့ ဆေးခန်းသွားကြတယ်ထင်တယ်”

“မင်းဘယ်လိုသိလဲ”

“သူဌေးရဲ့အလုပ်ခန်းထဲမှာ တွေ့ခဲ့တယ်။ ခု သေချာ ကြည့်တော့လည်း ဒီဝတ်စုံနဲ့ပဲ။ မင်းကောင်မလေးက အပြင်မှာ ဘယ်လိုနေမယ်မသိဘူး။ ဓာတ်ပုံထဲမှာတော့ ချောသားပဲ”

သူ လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထား၏။ ရာဇာ က သူ့အား ခန့်သွားမှန်းသိသည်။ ဆုပ်ထားသောလက်သီးက

ရာဇာအား ထိုးကြိတ်ချင်သည်စိတ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒေါသကို ခြေသိမ့်နေရ၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံအပေါ် ပြဿနာ ခလုပ်ချင်ပါ။ တစ်လုတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးဆိုတာမျိုးက အရိုးထဲ စွဲနေသည်။

သို့သော်လည်း သည်းခံသည်ဆိုတာက အတိုင်းအတာ နှင့်ဖြစ်သည်။ သည်းခံသင့်သောအရာကိုလည်း သည်းခံရမည်။ ခုကိစ္စက သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ချစ်ရတဲ့ နော်မူနဲ့ကိစ္စ။ ဒေါသကိုမချုပ်တည်းနိုင်တော့သည့်အဆုံး လှေ ကားပေါ် တဒုန်းဒုန်းတက်ပြီး ကျွန်းတံခါးအနီရောင်ကို ဂုန်းခနဲ ဆွဲနှိပ်သည်။ ဆုံလည်ထိုင်ခုံပေါ် ကျကျနနထိုင်နေသော ဒေါ်ကြယ် ရောင်စုံက စီးကရက်ကို ဟန်ပါပါရှိက်ဖွာနေသည်။

“အခန်းထဲဝင်ခါနီးရင် ခွင့်တောင်းရမယ်ဆိုတဲ့ ယဉ်ကျေး မှုကို မသိဘူးလား”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့နောက်ကို ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ဓာတ် ပုံလိုက်ရှိက်နေတာ ယဉ်ကျေးမှုလား”

“ဪ... မင်းသိသွားပြီကိုး”

“ခင်ဗျားဟာ မကောင်းဘူးဆိုတာသိပေမယ့် ခင်ဗျား အရိပ်အောက်က ရုန်းမထွက်နိုင်တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မုန်း

တယ်။ ခင်ဗျားတို့တွေ ရေတစ်ခါချိုးစာလောက်ရှိတဲ့ ဒီလစာကို ကျွန်တော်တို့က ဘဝနဲ့ထပ်တူလိုအပ်နေတဲ့အခြေအနေကိုလည်း မုန်းတယ်”

“မမုန်းပါနဲ့... မမုန်းပါနဲ့”

“ခင်ဗျား ဒါတွေလုပ်နေတာ ဘာသဘောလဲ”

“တို့ မင်းကိုသဘောကျတယ်၊ မင်း တို့နဲ့အတူနေ”

“ဘာ! ခင်ဗျားရှူးသွားပြီလား။ ဘာလဲ... ခင်ဗျား”

ကျွန်တော့်ကိုအထင်သေးတာလား။ ကျွန်တော်က ဘဝအတွက် ဒီခန္ဓာကိုရောင်းစားမယ့် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးဗျ။ ခင်ဗျား လူနာ မှားသွားပြီ။ ခင်ဗျားလို တဏှာရှူး... ဟာဗျာ... တောနီပြီ”

“တို့ မင်းကိုချစ်တာ ဘာအရောင်မှမပါတဲ့ အဖြူထူထူ သန့်သန့်ပါ တာဝဲ။ မင်း တို့အချစ်ကို အသိအမှတ်မပြုချင်ဘဲ မစော်ကားနဲ့”

“ဘာ! ခင်ဗျားက”

“တို့ကိုမလှောင်ပါနဲ့၊ တို့ဟာ တခြားလူအတွက် ဘာလို့လူမျိုးပဲဖြစ်နေပါစေ၊ မင်းအပေါ်တော့ စေတနာတွေအပြည့်ပါ။ မင်းဘဝကို မြှင့်တင်ပေးချင်တယ်”

“တော်စမ်းပါ၊ အကျိုးလိုလို့ ညောင်ရေလောင်းနေတာ

တွေပါ”

“တို့ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ရလာတဲ့ဒီအခြေအနေတွေအားလုံးကို မင်းကိုရက်ရောတယ် တာဝဲ။ တို့စိတ်ထဲမှာ မင်းဟာ အဲဒီလောက်ထိ ရှိနေတယ်”

“ခင်ဗျားဟာ ထင်ထားတာထက် ပိုကြောက်စရာကောင်းနေပါလား။ ဒီအချိန်ဟာ ခင်ဗျားအရှူးရင့်တဲ့အချိန်လား”

“တို့ဘဝမှာ တို့အသည်းခံဆုံးလူဟာ မင်းပဲ။ ရပါတယ်၊ မင်းသာ ဒေါသပြေမယ်ဆိုရင် ကြိုက်သလောက်ပြောပါ။ တို့ဟာ ဘဝနာခဲ့ရသူပါ။ ဒါကြောင့် ယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးတာ တို့အပြစ်မဟုတ်ဘူး”

“ဪ... ခင်ဗျားက ဝါဒသမားကိုး။ ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားအထင်မကြီးတဲ့ ယောက်ျားထဲက ယောက်ျားမို့ ကျွန်တော့်ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဒီလစာကို သေလောက်အောင် လိုချင်ပေမယ့် ဒီငွေကိုမုန်းလာပြီ။ ခင်ဗျားသိထားဖို့က မွဲပေမယ့် ယောက်ျားမှာလည်း ဓာနနဲ့ဗျ။ ခုလိုခဏတာ အရိပ်ခိုခွင့်ပြုခဲ့တဲ့ ခင်ဗျားကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကျေးဇူးတွေက ကျွန်တော့်အပေါ်မရိုးသား

တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့စိတ်တွေနဲ့ ချေလိုက်ပြီ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် စားပွဲပေါ်မှ ပေတံတစ်ချောင်းကို ဆွဲယူကာ ထက်ပိုင်းချိုးပစ်လိုက်၏။

“တာဝဲ”

တားချင်နေသော်လည်း ပြောမရတော့မှန်းသိနေသည့် သူမရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်တုန်လာသည်။

“တာဝဲ”

သူမနှလုံးသားမှာ အောင့်မျှက် နာကျင်လာသည်။

“တာဝဲ... အား... အား”

သူမမျက်လုံးတွေ ဝေဝါးလာသည်။

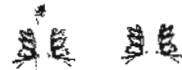
“တာဝဲ”

ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ကာ တာဝဲနာမည်ကို ခေါ်နေမိသော်လည်း ဘာစကားမှဆက်မဆိုနိုင်ချေ။ စိတ်က အော်ပြောနေတာ မှန်သော်ငြား အသံက ထွက်မလာပါချေ။ သူမမျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်များ ပြုတ်ကျလာ၏။

“တာဝဲ”

ပါးစပ်မှ ခပ်ဝါးဝါးပြောပြီး ခွေခနဲယိုင်ကျသွား၏။ သူမကမ္ဘာသည် မှောင်မိုက်သွား၏။

နာကျင်နေရသောနှလုံးသားသည် လေဟာနယ်ထဲ ဆောက်သွားသည်။ သူမကမ္ဘာအမှောင်ကျသွားချိန်၌ သူမတပင် အချစ်တို့နှင့် နွေးထွေးစွာ ရှင်သန်ခဲ့နေခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၂၄)

“မောင်ရင် သူဌေးပြန်ကောင်းလာတဲ့အထိ နေပေးဖို့ ဆောင်းဆိုပါတယ်။ သူဌေးက မောင့်ရင့်ကို အင်မတန်သံယော ချိုကြီးရှာသူပါ။ ဦးသိန်းက သူဌေးနဲ့အတူနေလာတာ နှစ်သုံး ဆယ်ရှိပြီ။ သူဌေးဘဝမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သည်း သည်းလှုပ် ဂရုစိုက်ခဲ့တာ မောင်ရင်နဲ့မှ ပထမဆုံးမြင်ဖူးတာပါ။ ဆံပွန်းသည်တွေကိုတောင် လိုသုံးပစ္စည်းလိုသဘောထားခဲ့တဲ့ ဦးမတစ်ယောက်ပါ။ တကယ်တော့ သူဌေးရဲ့ဘဝဟာ သနား ရောပါကွယ်။ ဦးသိန်းနဲ့ ပထမဆုံးစတွေ့ချိန်မှာ သူဌေးက အသက် နှစ်ဆယ်ပဲရှိသေးတယ်။ သူဌေးအမေဆုံးတယ်။ သူဌေးအမေက သူဌေးလိုပဲ နှလုံးရောဂါသည်ပါ။ လိုင်းကားပေါ်ကအဆင်းမှာ

နည်းရောဂါမောက်ပြီး လဲတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကူညီမယ့်လူမရှိလို့ မသေသင့်ဘဲ သေခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် မောင်ရင့်ကို သူဌေးက သတိပြုမိခဲ့တာပါ။ မောင်ရင့်ကို သူဌေးက ဆေးရုံမှာစောင့်တာ လေ။ မောင်ရင့်ကတော့ သိမှာမဟုတ်ဘူး။ သူဌေးအမေဆုံးတော့ သူဌေးရဲ့ဘဝက ယောင်လည်လည်ပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုထွန်း လူဆိုတဲ့လူနဲ့ဆုံတယ်။ အဲဒီအချိန်က သူဌေးက အိတ်ကိုဆွဲပြီး ဦးသိန်းတို့အိမ်ရောက်လာပြီ။ ဦးသိန်းတို့အိမ်မှာ အခန်းငှားနေ တယ်လေ။ သူဌေးက ရိုးသားပြီး အလုပ်ကိုကြိုးစားရှာသူပါ။ ကိုထွန်းလူက သာမန်ယာဉ်နောက်လိုက်၊ သူဌေးကတော့ ဟင်း ရွက်စိမ်းလှည့်ရောင်းတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်တယ်။ လူငယ်ချင်း မေတ္တာ မှုပြီး တစ်နေ့တော့ ကိုယ်ဝန်ရှိလာတယ်။ လက်ထပ်မယ့်ဆဲဆဲ မှာ ကိုထွန်းလူက ကားအက်ဆီးဒင့်နဲ့ ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ သူဌေးက မပေါ့မပါးနဲ့အရှက်ရတာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ဦးသိန်းကလည်း တောပို့ပစ်ခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုတွေဆက်ဖြစ်သလဲတော့မသိဘူး။ နောက်ဆယ်လကြာတော့ ပြန်လာတယ်။ ကလေးလည်း ပါလာ ခဲ့တူ။ နောက် ငါးလအကြာမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ယော ငယ်ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီလူက ချမ်းသာတယ်။ သူဌေးကို အိမ် တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်ထားပေမယ့် မိန်းမကြီးက အမြဲပြဿနာ

ရှာတယ်။ နောက်တော့ သူဌေးက အဲဒီယောက်ျားကို လျော်ကြေး တောင်းပြီး ကွာလိုက်တယ်။ သူဌေးက ပြောပါတယ်။ အဲဒီလူကို မုန်းလွန်းလို့ ယူလိုက်တာတဲ့။ ကြောရရုံကြုံလို့မရမှန်းသိအောင် ပညာပေးတာတဲ့။ နောက်တော့ တော်တော်ရာထူးကြီးတဲ့ ဗိုလ် မှူးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းမယားလုပ်ပြန်တယ်။ သူ က ယောက်ျားတွေက သူ့ကိုအထင်သေးကြတယ်တဲ့။ အဲဒီလို ယောက်ျားတွေရဲ့ပုခုံးကို တစ်နေ့စီးနိုင်ရမယ်လို့ ကြိမ်းဝါးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အာဇာနည်က သူဌေးဆီမှာရှိနေပြီ။ နောက်တော့ အဲဒီဗိုလ်မှူးကြီး သေသွားတယ်။ မသေခင်လေးမှာ ရတနာရှိတာ အကုန်ယူလိုက်တယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ဆက်ပြီး အရာရှိပေါင်းများစွာ နဲ့ ရင်းနှီးလာတယ်။ သူဌေးက ဘဝပေးပြီးမှ ဘဝရခဲ့တာပါ။ အမှန်က ဒါတွေမပြောပြသင့်မှန်းသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင့် ကို သူဌေးက ရင်ထဲတကယ်ရှိနေလို့ အကျိုးအကြောင်းတစ်ခုမှ မျှော်ကိုးပြီး ပြောပြနေတာပါ။ အဲဒီလောက်ဘဝဆိုးခဲ့တဲ့သူဌေး က နည်းနည်းကြမ်းတမ်းတာကို မောင်ရင့်နားလည်ပေးလို့ မရ ဘူးလား။

“ဘာလဲ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဘဝကိုပေးဆပ်ရ နားလား။”

“အဲဒီလိုမတောင်းဆိုပဲပါဘူး။ ဘဝချင်း ထပ်တူကျလို့ မောင်ရင်အပေါ် သံယောဇဉ်ပိုနေတာပါ။ သူဌေးစိတ်ပြေသွား ချိန်မှ ထွက်သွားလို့မရဘူးလား”

“မရဘူး၊ အခု ကျွန်တော့်ကောင်မလေးမှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီ။ ကျွန်တော်မရှိလို့မဖြစ်ဘူး”

“သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူဌေး ဆေးရုံက ဆင်းလာတဲ့ အချိန်ထိပဲ”

“ဦးသိန်းကိုတော့ အားနာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆောရီးဗျာ”
သူဌတ်ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့ရသော်လည်း စိတ်မကောင်း ပါ။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏ဘဝကို စာနာမိသည်။ ဘယ်မိန်းကလေး က ဘဝကို အဆုံးချည်းရချင်ပါ့မလဲ။ မလွဲသာလို့သာ ဆိုးဆိုး ကောင်းကောင်း ကျေနပ်နေခြင်းဖြစ်သည်ကို သူနားလည်သည်။ သို့သော် သူ့ဘက်က အလျော့မပေးနိုင်ချေ။

ဆားဖြူရွှံ့ထမင်းစားရလျှင်တောင် စိတ်ချမ်းသာရမယ် ဆို ကျေနပ်သည်။ ရောင်ရဲနိုင်သည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏အရိပ် အောက်မှာ လေမတိုး နေမခနဲပြီးမှ ချစ်ရတဲ့နော်မူ့ဘဝ မီးပင် လယ်ဝေရမည့်အဖြစ်မျိုး သူသေတောင် မလုပ်နိုင်ပါ။ ပြီးတော့ သူ့ရင်သွေးက ဒီလောကမှာ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့် ကြီး

ပြင်းရမှာမျိုးကိုလည်း သူအဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖခင်ကောင်းဖြစ်ချင်ခဲ့သည့် မိမိဆန္ဒကို မိမိ ခုချိန်မှာ အကောင် အထည်ဖော်ရပေလိမ့်မည်။ သူ့အပေါ်ထားတဲ့ ပကာသနမဲ့ နော်မူ့ အချစ်တွေကို သူလေးစားရမည်လေ။

ထို့ကြောင့်ပင် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ ဆေးရုံမှဆင်းမလာ သေးခင်မှာပင် သူ အထုပ်ဆွဲကာ ထိုအိမ်ကြီးမှထွက်လာခဲ့သည်။ သူ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံကို မသနားချင်ပါ။ ငွေကြေးဥစ္စာပြည့်စုံပါ လျက် ခြောက်ကပ်နေသောဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏ဘဝကို မစာနာ ချင်ပါ။ ထိုသို့စာနာမိပါက နော်မူ့ နစ်နာရပေလိမ့်မည်။

ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ သူ့အား မေတ္တာရှိကြောင်း ရဲရဲ ဖွံ့ဖြိုးနိုင်သည့် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏သတ္တိကိုတော့ မချီးကျူးဘဲ ခနဲနိုင်ပါ။ ထိုအချက်ကြောင့်ပဲ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံကို ပိုကြောက် ခံခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်မှုကို လန့်သည်။ ထိုသို့မိန်းမမျိုးက သူ့ကိုနှစ်သက်ပါတယ်ဟု တရားဝင်ပြောလာ နှတော့ သူက ထိုအရိပ်မှာ မနေရဲတော့တာအမှန်ပါ။ သူ့ဘဝ သည် အေးချမ်းချင်သည်။ ကျောပူသော်ငြား ဂမ်းအေးချင်သည်။

ဒီလောက်ထိ ဘဝရင်းပြီးရထားသည့် ထိုစည်းစိမ်ချမ်း

သာယာကို သူလန့်မိသည်။

ထိုအရာတွေကိုခက်ခက်ခဲခဲရှာထားပြီးမှ အားလုံးအဆင်ပြေနေချိန်၌ သူ့ကိုထောက်ပံ့ပေးမယ်ဆိုတော့ သူမလိုချင်ပါ။ အားနာသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ခုတုံးလုပ်ပြီး အမြင့်တက်ရမှာကို သူလိပ်ပြာမသန့်ပါ။

ရှက်သည်။ မသန့်ရှင်းသောငွေက မသန့်ရှင်းသည့်ဘဝကိုပဲ ပြန်ပေးတတ်တာမို့ ထိုငွေတွေကို သူမလိုချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ပြတ်ပြတ်သားသားပင် အတုပဲဆွဲပြီး ဆင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့အတွေးထဲမှာတော့ အဲဒီအခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာပဲ နော်မူနှင့်အတူ ဘဝသစ်တူထောင်မည်ပေါ့။ သို့သော်...

အခန်း (၂၅)

“ဒါ နော်မူတို့အိမ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မက နော်မူပါ။ ဘာကိစ္စများလဲ”

ရုတ်တရက်ပေါက်ချလာသော ဧည့်သည်ကို မည်သူမည်ဝါမှန်းမသိ၍ အခန်းထဲမခေါ်ခဲ့ပါ။

“ကျွန်တော်က ရာဇာပါ။ တာဝန်အလုပ်အတူလုပ်ပါတယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား ဝင်ပါရှင့်၊ အပြင်မှာ မိုးဖွဲတွေ ကျနေလို့ အထဲဝင်ပါ။ အခန်းကတော့ ကျဉ်းတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဧည့်သည်အား အခန်းထဲခေါ်ခဲ့ရသော်လည်း အခန်းကစုတ်၍ အားနာသည်။

“တာဝဲရော”

“အလုပ်ထွက်ရှာနေပါတယ်”

“လက်ထပ်လိုက်ကြပြီလား”

“ဟင့်အင်း... မနက်ဖြန်မှ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးကြ

မလို့”

“အားတော့နာပါတယ်၊ ကျွန်တော့်နောက် ခဏလိုက်
ခဲ့နိုင်မလား”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံက အခေါ်ခိုင်းလို့ပါ”

သူမ တွေးဆဆဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံက
သူမကို ဘာကိစ္စတွေ့ချင်တာလဲ။ ဘာကြောင့်များလဲ။

သူမရင်ထဲ ပဟေဠိဖြစ်သွားသည်။ ထိုပဟေဠိကိုဖြေရှင်း
နိုင်ရန် လိုက်ဖွဲ့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်...

“ခဏနော်၊ နော်မူ အကျီလဲလိုက်ဦးမယ်”

လိုက်ကာနောက်ဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားသောနော်မူ
ကျောပြင်ကို ကြည့်လိုက်စဉ်တွင် အမှတ်မထင် နံရံမှဓာတ်ပုံတစ်
မြင်လိုက်သည်။ နော်မူနှင့်အခြားမိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ရာဇာ မျက်မှောင်တွန့်ပြီး စဉ်းစားသည်။ ဒီမိန်းမတို့

သူ တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးခဲ့ဖူးဖြစ်သည်။ စဉ်းစားရင်း အတွေး
ထဲပေါ်လာသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဇီမိန်းမက ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံနှင့်
အတူ ဓာတ်ပုံတွဲရှိက်ခဲ့တဲ့မိန်းမဖြစ်သည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏
အယ်လ်တစ်ဟောင်းထဲမှ မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“နော်မူတို့ သွားရအောင်လေ”

သူ့အတွေးတွေ ဘယ်လောက်ကျယ်နေမှန်းမသိ၊ နော်
မူ သတိပေးမှ သတိဝင်လာသည်။

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“နော်မူအမေလေး၊ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့မူတဲ့ ဆုံးသွားပါပြီ”

“ဪ”

သူပို၍စိတ်ဝင်စားလာသည်။ နော်မူအမေက ဘာလို့
ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံနှင့်ပတ်သက်နေတာလဲဟု အကြိမ်ကြိမ်တွေး
သော်လည်း အဖြေမရချေ။

“တာဝဲက ဘာလို့အလုပ်ထွက်လာတာလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူးခင်ဗျ”

သာမန်ရုပ်ရည်သာဆိုသော်ငြား ကြည့်ရင်းနှင့်ပင် နော်
မူ၏မျက်လုံးတွေက ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံနှင့်ဆင်တူလာသည်။ ပြီး
တော့ နှုတ်ခမ်း။

“နော်မူတို့က ရန်ကုန်ဇာတိပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သထုံကပါ။ မွေးတစ်နေရာ ကြီးတစ်နေရာ၊ နေတော့ တစ်နေရာဆိုတာ နော်မူကိုများပြောသလားလို့ တောင်ထင်မိတယ်”

“မွေးတော့”

“အမေပြောတာတော့ အင်းလောင်းမှာလို့ပြောတယ်၊ သထုံနဲ့သိပ်မဝေးဘူးဘူး”

“ဪ... ဒီလိုလား”

ထွေရာလေးပါးပြောနေရသော်ငြား စိတ်တွေကတော့ ကယောက်ကယက်၊ အဲဒီသူဌေးမက ဘာများပြောမလဲဆိုသည့် စိတ်မျိုးတွေက ရင်ထဲ လူးလာခေါက်တုံ့ဖြစ်နေသည်။

နောက်ဆုံး ခမ်းနားကြီးကျယ်သောအိမ်ကြီးထဲ ရောက်လာပြီး ခမ်းနားသောသူဌေးမကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရသည်။ လက်ဖျားများပင် အေးစက်နေသည်။ ခုလောက်ထိ ခမ်းနားသောနေရာမျိုးကို ရောက်ဖူးလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူးမယဉ်ခဲ့ဖူးပေ။

“မင်းနာမည် နော်မူနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးလှုပ်ရုံ မေးလာသောမေးခွန်းကို ‘ခေါင်းငုံ့ပြီး ဖြေလိုက်သည်။

“တို့ရှည်ရှည်ဝေးဝေးမပြောလိုဘူး၊ မင်းချစ်တဲ့သူကို မင်းဘယ်လောက်ထိ မြှင့်တင်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာပဲ သိချင်တယ်”

“ရှင်!”

“တို့တော့ တာဝဲကို အမေရိကားမှာ ပညာသင်စေချင်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီစည်းစိမ်တွေနဲ့ ဒီလုပ်ငန်းတွေကို လွှဲပေးချင်တယ်”

“ရှင်!”

“အဲဒီတော့ ဒီကိုယ်ဝန်ကိုအကြောင်းပြပြီး သူ့ကို မင်းဆွဲထားပါနဲ့၊ ပျံ့သန်းခွင့်ပေးလိုက်ပါ”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူမဒေါသဖြစ်သွားသည်။ သူမက နေစပြီး တာဝဲကို နှင် ငါ့ကိုယူရမယ်လို့ တစ်ခါမှမတောင်းဆိုခဲ့ဘူးတာအမှန်ပါ။ ဒီမိန်းမကြီး ရူးများသွားပြီလား။ ထိုခဏ၌ ရင်ထဲ ခါးသွားသည်။

ဒီအချိန်မှာ တာဝဲနှင့်သူမအကြားမှာ ကြားလေသွေးတာဆောင် မခံနိုင်ပါ။ ခုတော့ သူမမှာ အပြေးလာနေသူကို နောက်ဆောင့်ကန်လိုက်သလိုခံလိုက်ရသည်။

“ကလေးမွေးဖွားစရိတ်ရော၊ နေထိုင်ခရော လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့ရော ငွေအလုံအလောက်ပေးမယ်။ အဲဒီတော့ မင်းသူမမြင်နိုင်တဲ့နေရာကို ထွက်သွားပါ။ အကယ်၍ ဒီကိုယ်ဝန်ကို မလိုချင်ရင် ဖျက်ချလို့ရတယ်နော်။ တို့အားလုံးစီစဉ်ပေးမယ်”

“နော်မူသာ ရှင်သမီးဆိုရင် ရှင်ဒီလိုပြောနိုင်မှာလား”

“လွန်ခဲ့တဲ့ (၂၇)နှစ်ကသာ တို့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အဲဒီလိုပြောလာရင် တို့လက်ခံလိုက်မှာပေါ့”

“နော်မူသိသွားပြီ၊ တာဝဲက ဘာလို့ ဒီကအလုပ်ထွက်လာသလဲဆိုတာ သိသွားပြီ”

“မင်းစဉ်းစားနော်၊ တို့က မင်းချစ်သူကို ကယ်ချင်လို့”

“စေတနာကိုသိရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မာနက တကယ့်လောကထဲမှာ ဘာမှအသုံးမတည့်ဘူး”

“ငွေကြေးကလည်း ပြည့်စုံမှုမဟုတ်ဘူး”

“ဟား... မင်းက အလာကြီးပဲ”

“ရှင် တော်တော်ဆိုးတဲ့လူပဲ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ”

“ယောက်ျားတွေရဲ့ အထင်သေးပြုမှုခြင်းကို ခံရပြီး ဘဝကို ကြိုးကြိုးစားစားရပ်တည်လာခဲ့ရမယ်ဆိုရင် မင်း တို့ကို

နားလည်မှာပါ။ အောင်မြင်မှုတိုင်းမှာ ရင်းနှီးမှု၊ ပေးဆပ်မှုတွေတော့ ရှိတာပဲ။ ဘာမှမပေးဆပ်ချင်ရင်တော့ မင်းဟာ အဲဒီဈေးသည်ဘဝက ကျွတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“တာဝဲဟာ လူပါ၊ သူက သက်မဲ့ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး။ ချင် ဒီလိုပြောတာနဲ့တောင် သူ့သိက္ခာဘယ်လောက်ထိခိုက်နေပြီလဲ”

“အဲဒီအသုံးမကျတဲ့သိက္ခာဆိုတာ တို့မသိဘူး။ တို့ရဲ့ ဆန္ဒကိုတော့ အကောင်အထည်ဖော်ရမှာပဲ။ ဆီဦးထောပတ်ကို ဖော်ပြီး ငါးပိရည်ကိုမှ မွှေးလှပါချည်ရဲ့ဆိုလည်း မင်းတို့သဘောပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မက ဆီဦးထောပတ်လည်း မကြိုက်ဘူး၊ ပေါင်မုန့် ကိတ်မုန့်လည်း မကြိုက်ဘူး။ အဲဒါတွေ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံပဲ စားပါ။ ငါးပိရည်နဲ့ ငါးဆယ်တန်ချဉ်ဖတ်ကပဲ ကျွန်မအတွက် ထမင်းမြိန်စေလို့ ကျွန်မကိုခွင့်ပြုပါဦး”

ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောကာ ငေါက်ခနဲ ထရပ်သည်။ ခမ်းနားပြီး ကြီးကျယ်သောအိမ်ကြီးကို ဖိမ်ခံကာ မကြည့်တော့ဘဲ ပြန်လာသည်။

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ ပြုံးမိ၏။

“မင်းလေးကလည်း အစွယ်ကလေးနဲ့ပါလား”

“သူ့ကို ပြန်ပို့ရမလား”

“မလိုဘူး၊ ထားလိုက်ပါ”

မိမိအပေါ် မချေမငံဆက်ဆံသွား၍ စိတ်ထဲ ချဉ်တူ၏။ ငယ်ငယ်ကစိတ်အတိုင်းဆိုရင် ငါ့ကိုများ ဒီလိုပြောရသလားဟု ငါစွဲကာ ပါးရိုက်မိမလားဆိုတာ မသိနိုင်ပါ။ သို့သော် ကိုယ်မွေးရင် ကိုယ့်သမီးအရွယ်လောက်သာရှိသည်မို့ ဒေါသကို သည်းခံမြို့သိပ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“အပြင်သွားမယ်၊ ကားပြင်ထားပါ”

သူမအသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်မာနေသည်။

တာဝဲမရှိတော့၍ ရာဇာနှင့်သာ နှစ်ယောက်တည်း ထွက်လာပြန်တော့ တစ်ခုခုလိုနေသလိုခံစားရသည်။ ရောက်လာသော မသိသာသော်လည်း ထွက်သွားတော့ သိသာလှသည်။ ထိုခုလစ်ဟာသွားသလို မပြည့်မစုံခံစားရသည်။ ထိုသို့ခံစားရသောတွင် ထိုဈေးသည်မလေးကို ဒေါသထွက်မိသည်။ စုတ်ပြတ်မရသော ထိုဈေးသည်မလေးဟာ တာဝဲနှင့်မလိုက်ဖက်ဘူးတစ်ဖက်သတ်ယုံကြည်မိသည်။

“သူဌေးကို တစ်ခုပြောချင်လို့”

“ပြောပါ”

“တစ်ခါတုန်းကလေ၊ သူဌေးရဲ့အိပ်ခန်းထဲမှာ အယ်လ်ဘန်တစ်ခု ထောင်ထားတာလေ... ဓာတ်ပုံထဲကအမျိုးသမီးက သူဌေးရဲ့သူငယ်ချင်းနော်”

“အင်း... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီအမျိုးသမီးကို နော်မူရဲ့အိမ်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဘာ!”

“ဆုံးသွားပြီတဲ့၊ ဓာတ်ပုံပဲတွေ့ခဲ့တာ။ နော်မူရဲ့အမေတဲ့”

“ဘယ်လို”

“ဒေါ်နွဲ့နွဲ့မူဆိုလားပဲ”

“ဘာ!”

သူမနားထဲ မိုးကြိုးပစ်သလို ဆူညံသွားသည်။ ပြီးတော့ တစ်ခါကကြည့်ဖူးခဲ့သော နော်မူ၏ကိုယ်ရေးအကျဉ်းကို မြင်ယောင်မိသည်။ အမှတ်တမဲ့ဆိုသော်ငြား ထိုအထဲတွင် အမေနာမည်က ဒေါ်နွဲ့နွဲ့မူဖြစ်နေသည်။

“ရာဇာ ကားပြန်ကွေ့ပါ”

အိမ်ပြန်ပြီး ထိုစာရွက်ကို ထပ်ကြည့်လို၍ဖြစ်သည်။ မဖြစ်ပါစေနဲ့။ အဲဒါ သူမရှာနေသော ကလေးမလေး မဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု

၂၆၂ ❀ ဇော်စိုး

သာ အကြိမ်ကြိမ်ဆုတောင်းနေမိတော့သည်။

သူမလက်ဖျားများ အေးစက်နေသည်။

နှုတ်ခမ်းတွေ တုန်ယင်နေသည်။ မျက်ဝန်းတွေကလည်း

ကယောင်ခြောက်ခြားနှင့် ဆောက်တည်ရာမဲ့နေသည်။

မဖြစ်ပါစေနဲ့... မဖြစ်ပါစေနဲ့ဟုသာ အကြိမ်ကြိမ်ဆု
တောင်းမိတော့၏။

အခန်း (၂၆)

“နော်မူ”

ထမင်းအိုးတည်ရန် ဆန်ဆေးနေခိုက်တွင် ခေါ်လိုက်
သံကြောင့် လှည့်ကြည့်သည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံဖြစ်နေသည်။
ထို့ကြောင့် မျက်နှာသည် အလိုလိုတင်းမာပြီးဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“တာဝဲ ရှိလား”

“မရှိဘူး၊ သူ့အလုပ်သွားတယ်”

“အိမ်ထဲဝင်လို့ရမလား”

မခေါ်ချင်သော်ငြား မတတ်သာ၍ ဝင်စေလိုက်ရသည်။

“အခန်းက ကျဉ်းတယ်နော်”

နော်မူ နားမလည်ပါ။ ဒီမိန်းမကြီး ဘာလာလုပ်တာလဲ။
ဘာသဘောလဲ။ မျက်နှာက မာန်ကျနေသော အဘွားအိုတစ်ဦး
နယ် ဖြူဖတ်ဖြူရော်။

“ဪ... လက်ထပ်ပြီးကြပြီကိုး”

နံရံ၌ချိတ်ဆွဲထားသောစုံတွဲကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ရုံးတက် လက်မှတ်ထိုးထားတာ တစ်ပတ်
ရှိပြီ။ ဘယ်သူမှမခွဲနိုင်တော့ဘူး”

“စိတ်ချမ်းသာရဲ့လား”

“စိတ်ကို စိတ်နဲ့ပဲဝယ်လို့ရတာ ရှင်မသိပါဘူး”

“ဟုတ်မှာပါ။ ဟုတ်မှာပါ။ ဒါက နော်မူရဲ့အမေလား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံက နံရံ
အမေနှင့်အတူရှိက်ထားသည့် သူမဓာတ်ပုံကို ငေးကြည့်နေသည်။

သူမအံ့သြသွားသည်။ ဘီလူးက ကမည်းထင်၍ ဘီလူး
ဆိုင်းတီးလိုက်ရာမှ မင်းသမီးက ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ
ငိုနေသည်။ သူမရင်ထဲ ခါးသက်စွာတွေးလိုက်သည်။ ဒါ အမှန်
သမားရဲ့မျက်ရည်လက်နက်ပေါ့။ တိုက်ပွဲကို အဆုံးထိတိုက်ဖို့မှား
ရည်ရွယ်ထားလေရောသလား မသိနိုင်ပါ။

“ရှင်ပြန်ပါတော့ မကြာခင် တာဝဲရောက်လာတော့မယ်။
အလကားနေရင်း သူ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရလိမ့်မယ်”

ထိုသို့ဆိုတော့ စီးကျလာသောမျက်ရည်များကို သုတ်
ပစ်ရင်း...

“အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

“ဒါ ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

နော်မူက ခပ်ရိုင်းရိုင်းဆိုသော်ငြား ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံက
တော့ နော်မူကို ဆွေးမြေ့ရုံစေ့စွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးနောက်
နော်မူလက်ချောင်းကလေးများကို ဆုပ်ကိုင်သည်။

“ကလေးရယ်၊ မင်းတောင် ဒီအရွယ်ရောက်လာပြီနော်”

ရင်ထဲ၌သာ အသံတိတ်ပြောရင်း မျက်ရည်ကျနေမိ
သည်။

“ငိုက်ထဲက ကလေးကိုဂရုရှိက်နော်၊ အထိုင်အထ သတိ
ထား။ အပူအစပ်လည်းမစားနဲ့။ မင်းအမေက မင်းကို ကိုယ်ဝန်
ဆောင်တဲ့အချိန် မဆင်ခြင်ခဲ့လို့ မင်းဆံပင်တွေ ပါးနေတာ။ ပြီး
တော့ မငိုပါနဲ့။ မင်းအမေကတော့ ငိုလွန်းလို့ မင်းရပ်ဆိုင်းနေတာ
ပေါ့”

“ရှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

နော်မို့အသံက စောစောကလောက်တော့ မမာတော့ပေ။ နော်မို့ရင်ထဲလည်း ဘာကြီးမှန်းမသိအောင် ခံစားလာရ၏။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံကိုမှန်းသော်လည်း မိမိလက်ကိုဆုပ်ကိုင်ထားသော ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏လက်များကို မရုန်းပယ်မိပါ။

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံက နော်မို့ကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်ရည်တွေ ကျနေသည်။ ပြီးမှ ချာခနဲလှည့်ပြန်သွားသည်။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း နော်မို့စိတ်ထဲ ပဟေဠိများ ဝင်လာသည်။

ထိုစိတ်ကြောင့် ထမင်းချက်နေသော်ငြား စိတ်မပါချေ။

“နော်မို့”

“ဪ... တာဝဲ၊ ပြန်လာပြီလား”

“အင်း”

“ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ လာသွားတယ်”

“ဘာပြောသွားသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှလည်းပြောမသွားဘူး”

“ထားလိုက်ပါ၊ သူ့ကို ဘဝထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်တော့၊ ဒီမှာ ဒန်ပေါက်ဝယ်လာတယ်။ ချက်မနေနဲ့တော့၊ ဒါစားရအောင်လား...”

နော်မို့ပခုံးကိုဖက်ပြီး အိမ်ထဲနစ်ယောက်အတူ ဝင်သွားသောနီးမောင်နှံကို တစ်စုံတစ်ယောက်က စောင့်ကြည့်နေသည်။ ထိုတစ်ယောက်၏မျက်ဝန်းတွေမှာ မျက်ရည်စတွေနှင့်ဖြစ်သည်။

သို့သော် နှုတ်ခမ်းတွေက ပြီးနေသည်။ နာနာကြည်းကြည်းပြီးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအပြုံးထဲတွင် မုန်းခြင်း၊ အခြေအနေကို စိတ်နာခြင်းတို့ ပေါ်လွင်နေတော့၏။ ထိုအပြုံး၏နောက်ကွယ်တွင်...

အခန်း (၂၇)

“ဒါ နော်မူနွဲ့တာဝဲတို့ရဲ့အိမ် ဟုတ်ပါတယ်နော်”

တိုက်ပုံအင်္ကျီအနက်ရောင်ဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနှင့်အတူ ဦးသိန်းကိုပါ မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရ၍ စားလက်စ ထမင်းလုတ်ပင် နင်သွားသည်။

“ဦးသိန်းပါလား။ လာလေ”

ဦးသိန်းကိုမြင်ကတည်းက ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံနှင့်ဆက်စပ်လိမ့်မည်ကို သဘောပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့် မကြိုဆိုချင်ပါ။ သို့သော်လည်း လူကြီးတွေမို့ မကောင်းတတ်၍ ထမင်းပိုင်းကို ခေတ္တရပ်ပြီး လက်ရေဆေးလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

နော်မူလည်း မွေးခါနီးဖွားခါနီး ကိုယ်လေးလက်ဝန်နဲ့ ဆိုသော်ငြား ဧည့်သည်များကို အလေးအမြတ်ပြုသည့်သဘော နှင့် သူ့ဘေး၌ ဝပ်ဝပ်ဝပ်ဝပ်ထိုင်သည်။

“ဘာကိစ္စများလဲ”

“ဒါ ရှေ့နေကြီး ဦးကြိုင်ပါ”

“ဦးကြိုင်ပါ။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ရှေ့နေဆိုသူက မိမိကို တရိုတသေနွတ်ဆက်တော့ မနေ တတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်နေသည်။

“ဒါနဲ့ ရှေ့နေက ဘာကိစ္စ”

“အမွေကိစ္စ လက်လွှဲဖို့ပါ”

“ဘယ်လို”

“ဘဝဆိုတာ အချိုးအကွေ့တွေနဲ့ပါ။ ကြမ်းတမ်းတဲ့ဘဝ မျိုးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့သူဌေးရဲ့စိတ်ဓာတ်က အဲဒီလိုဖြစ်သွားတာ အဆန်းတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝတစ်ကွေ့မှာ ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ မသိပေမယ့် သူဌေးက အင်မတန်သနားဖို့ ကောင်းတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ဘဝမှာ သာယာခြင်းနဲ့ ပျော်ရွှင် ခြင်းကို မခံစားဖူးတဲ့မိန်းကလေးပါ။ ဒါကြောင့် သူ့မှားခဲ့တယ်ဆို ရင်တောင် ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်။ မင်းတို့ကို ရင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မဆိုင်ရဲတော့လို့ ဝေဒနာကို နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ခါးစည်ဆံတွှား တဲ့သူဌေးကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲက မချီခဲ့ပါဘူး”

“ဘာ! နောက်ဆုံးအချိန်၊ ဟုတ်လား”

“ဒီနေ့ဆို သူဌေးဆုံးတာ တစ်ပတ်ပြည့်ပြီ”

“ဗျာ!”

မထင်မှတ်ထားသောစကားမို့ အံ့သြသွားသည်။

“သူဌေးက သူမဆုံးခင်မှာ သူပိုင်ဆိုင်သမျှအားလုံးကို တာဝန်နဲ့နော်မူကိုပေးသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တရားဝင်ဆက်ခံရမယ့် သူက ကြယ်စင်ရောင်ပါ”

“ဘာတွေလဲ၊ ကြယ်စင်ရောင်က ဘယ်သူလဲ”

“အရှင်သခင်မဲ့နေတဲ့အိမ်ကို ပြန်လာဖို့ တိုက်တွန်းပါရ စေ။ ဒါက သူဌေးရဲ့နောက်ဆုံးဆန္ဒမို့ပါ”

“ဟာ! ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်မဆိုင်ဆိုတာ ဒီစာကိုဖတ်ကြည့်ရင် သိမှာပါ။ ဒါ က ရှယ်ယာပိုင်ဆိုင်မှုတွေပါ။ ဒါတွေကိုတော့ ကိုတာဝန်နာမည်နဲ့ မို့ ကိုတာဝန်ပဲ လက်မှတ်ထိုးပေးပါ”

ရှေ့နေကပြော၍ ဘုမသိဘမသိ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရ ပြန်သော်လည်း အခြေအနေကို ဘာဆိုဘာမှန်းမလည်ပါ။ ထို

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးပြန်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စာတစ်စောင်ကိုကိုင်ပြီး မအူမလည်ပင် နှစ်ယောက်သား ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ တာဝဲက စာကိုဖောက်ပြီးဖွင့်လိုက်သည်။

တာဝဲနှင့်နော်ရထာ

စမ်းတို့ ဖိစာတို့တစ်နေ့တော့အချိန်မှာ တို့ ဖိလောထထမှာ ရှိတော့မှာတော့တည်းလည်း။ နားခွဲတယ်ဆိုတာသိတယ်၊ နားနေတယ်ဆိုတာလည်းသိတယ်၊ ပါဝေခဲ ဆက်စားချင်နေတယ်။ တို့စမ်းတို့ထဝဇ္ဇာလို့ အားယူခဲ့တယ်၊ စမ်းတို့လို့ လူထောင်းတွေနဲ့ ဓရစယ်ဆုံချင်ခဲ့တယ်၊ ပါဝေခဲ တို့ထ ဝှမ်းနဲ့စတိုက် လွန်ဖြတ်ခဲ့မိတယ်၊ တို့ကြောင့် စမ်းတို့တွေရဲ့ချစ်ခင်မှုတွေကို ထိခိုက်ခဲ့ရတဲ့အတွက် အားနာပါတယ်။

ပြောလေ့ရှိတဲ့တို့ထဝဇ္ဇာ နားခွဲတို့ ပါဝေခဲနဲ့ထောထချင်ခဲ့တာပါ။ ထောထမှီးတစ်မျှင်ဆိုရင်လည်း စမ်းဆုပ်ချင်ခဲ့တဲ့တို့ရဲ့တော့ပါ။ ပါကြောင့် တာဝဲတို့အားနာပါတယ်။ ပါဝေခဲ တာဝဲထံတို့ထ စမ်းထင်ထလိုတော့တယ်လည်း။ တကယ်တော့ပါခဲ့တဲ့ချစ်ခြင်းသန့်သန့်ပါ။ တို့နဲ့စမ်းထင်းစို့ရည်စွယ်ခဲ့ပါလား။ တာဝဲနဲ့လည်း တို့

စမ်းထင်းထင်းချင်လို့။ ထာရဲ့လဲဆိုတော့ အဲဒီစာရင်းထဲ စမ်းတို့တို့ မလွှမ်းမားလို့ပါ။ ဆောရီး...တာဝဲရယ်၊ အပြောတော့လို့ ဆဲသလိုဖြစ်သွားတယ်။ တို့တောင်းပန်ပါတယ်၊ တို့ထဝဇ္ဇာ ဝထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးတောင်းပန်ခြင်းပါ။

ဆော်ခြင်တဲ့ တို့ရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် တို့ထိုက်တို့ စွယ်ခဲ့မိတယ်။ အဲဒီအခွယ်တရားကြောင့် တို့စမ်းထင်းစော်ဝံတော့ပါလား။ အဓိကတော့ နော်ရထာပေါ် ပိုပြီးအားနာပါတယ်။ နော်ရထာပေါ် မလုပ်သင့်တာတွေ လုပ်ခဲ့မိတယ်၊ စပြောသင့်တာတွေ ပြောခဲ့မိတယ်။ မိခင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျှင်နဲ့ သမီးနဲ့ရည်းစားဖြစ်လေ့ရှိတဲ့အဖြစ်ကြောင့် စမ်းထင်းစော်ဝံတော့ပါလား။ နော်ရထာ...ထမီးလို့ အားပါးတရအကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ဝန်ချင်ပေမယ့် မခေါ်ဝံတော့ပါလား။ အစေလို့ ထိုက်ထိုက်တို့ နာမ်စားသုံးချင်ပေမယ့် မသုံးဝံတော့ပါလား။ လူလောထထ ချောလောစင်ထ ထတ်ပစ်ဖို့ကြံစည်ခဲ့လားတယ်။ နဲ့နဲ့နဲ့ကြောင့်သာ ထမီးအထက်စွယ်ခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ နှစ်ဝေါင်းများစွာ ခွန့်ဝန်ထားခဲ့တယ်။ တို့ စမ်းတို့ရွာဝါသေးတယ် နော်ရထာရယ်၊ အိမ်ပြောင်းသွားပြီဆိုတာကလေးရင် အဆင်အထွယ်ခရတော့လို့ပါ။ စမ်းတို့အားနာတယ်၊ ပြီးတော့ စမ်းတို့မျက်နှာပြေဝံပါလား။ တောင်းပန်တောင်းပြောချင်ပေမယ့် ဖိပါးစပ်ထ ထားလုံး

ထ ထွယ်လောတော့ထူး။ ခင်းတို့ဇေယျဝံ ခင်းတို့ထို အခြံလော
ခိုးကြည့်မိတယ်။ ပြီးတော့ ခင်းဇေယျဝံ ဝိဘန်ဒေ ခပ်ခိုမိသ
တယ်။ ဒါတော့တို့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ဝါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။

စုန်းတီးတာဖြစ်ဖြစ် နာကြည်းတာဖြစ်ဖြစ် ခြေစေ့
ရွှေလင့်တယ်။ ဝိစိတ်တွေထဲ ထဝေဇာတ်အထွတ်တွေထို ချစ်
ခြိမ်းစေလို့ပါ။ တို့ထို ထဝေဇာတ်ထွတ်လို့ပါ။ ထဝေဇာတ်ထွတ်
ခါးပါ။

တို့ထဲ ခင်းတို့ခိုတစ်ထောင့်တစ်နေရာမှာ ခိုခိုတယ်ဆိုရင်
ထလေးထို ကြယ်စင်ရောင်လို့ နာမည်ပေးပါ။ အဲဒီနာမည်တဲ တစ်
ချိန်တုန်းထဲ နော်စွာအစောရင်း ထိုတုန်းလူထဲ နော်စွာတိုဝေးထို့ နှုတ်
ရွတ်ခိုတဲနာမည်လေးပါ။ ထဝေဇာတ်ခိုဖြစ်မှာမို့လို့ ခပ်ခို ကြမ်း
တမ်းစွာ ဖြတ်ထွက်ခိုရတဲအခြေအနေထို ခြေချင်တော့ပါ။
ပြီးတော့ ခင်းတို့ဝမ်းနည်းနာကျင်နေမှာထိုလည်း ခေါ်လားထူး။

ထာဝရတော့ အရာအားလုံးထို နားလည်သွားပါပြီ။ နှုတ်ခို
တယ်။ စိတ်ထိုစိတ်နဲ့ရင်းရတာပါ။ သူများထိုတိုက်ခိုက်တယ်ဆို
ထတည်းက တို့ထိုထိုထို ထိုကြည့်စုနည်းနေလို့ပါ။ တို့ထာဝရ ထာ
ထိုစုပြည့်ပြည့်ဝဝစေ့စွာထူး။ ဝေဇာတ်ထာလွှတ် အချစ်တွေ နေ
ထွေးစွာတွေထဲ ပေးလွန်းပါတယ်။ နှစ်ထုံးဆယ်ထွက် တို့နဲ့ထာ

ရွတ်သန်ခိုရတာထဲ နာကြည်းစွန့် အစုန်းတရား၊ အတ္တတွေပါ။ ဒါ
ခါးကြောင့် တို့စွာခိုမိပါတယ်။ တို့နုတ်ဆတ်သွားပါတယ်။ ထာဝရ
ထာတွယ်ပါ။ ကြယ်စင်ရောင်လေးထို တို့အကြောင်းခေပြာငြိမ့်
တောင်းဆိုပါတယ်။ တို့ခိုထုခိုင်းထိုးထို ပြည်စုံထားချင်လို့ချင်
ပြီ။ နောက်ထုံးတောင်းဆိုချင်လို့ ပြည်ထည်းပေးလိမ့်မယ်လို့ ထို
ကြည်ပါတယ်...။

ခင်းတို့ခို
ကြယ်စင်ရောင်

စာက တိုပြီးရှင်းနေသည်။
“ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းမသိတော့ဘူး တာဝံရယ်”
“အစောကတည်းက ဒေါ်နွဲ့နွဲ့မူက အမေအရင်းမဟုတ်
မှန်း မသိဘူးလား”
“သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နော်မူအမေရင်းနာမည်က ရောင်စုံ
ဆိုတာပဲသိတာ။ ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံဖြစ်လိမ့်မယ်မထင်ဘူး”
“အခု နော်မူ မခံစားရဘူးလား”
“ရင်ထဲမှာတော့ တစ်မျိုးပဲ”
“ငါရောပဲ၊ သူ့ကိုသနားလာသလိုပဲ”

“နော်မူရောပဲ”

နှစ်ယောက်သားအတူတူ သက်ပြင်းချစ်သွားကြသည်။

“သူ့ရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ငါတို့ သူ့ကိုမေ့လိုက်ကြရအောင်”

“နော်မူရင်ထဲ မကောင်းဘူး။ နော်မူက ဒါကိုမသိဘဲ ပြောဆိုမိခဲ့တယ်”

“မငိုပါနဲ့ နော်မူရယ်၊ သူ့ဝိညာဉ်က မင်းရဲ့မျက်စည်တွေ ကို အလိုရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

“နော်မူ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

“သူ့ဆန္ဒအတိုင်း နေကြရုံပေါ့”

“နောက်ဆုံးအချိန်လေးကို ဘယ်လောက်ထိများ ခက်ခဲ လိုက်မလဲနော်”

“နော်မူ သူ့ကိုတွေ့ချင်နေသလား”

“အင်း”

“စိတ်မနာဘူးလား”

“အစောကတည်းက မနာပါဘူး။ ပူလောင်နေတဲ့သူ့ကို ပဲ သနားမိတာပါ”

“တကယ်တော့ ငါ့အပေါ် သူ့ကျေးဇူးတွေက အများ ကြီးပါ”

“တကယ်တော့ နော်မူ ဝမ်းနည်းနေတယ်”

“ဖြေဖျောက်လိုက်ပါ နော်မူရယ်၊ အဲဒါက သူ့ဆန္ဒပဲ။

ငါတို့လုပ်ပေးနိုင်တာကလည်း ဒါပဲရှိတယ်”

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ မလိုက်နာနိုင်ဘူး”

“ကြယ်စင်ရောင်ကို ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံအကြောင်းမပြော ဖို့လား”

“အင်း... ကလေးရဲ့စိတ်ထဲ လေးစားစရာအဘွားတစ် ယောက်အဖြစ် ပုံဖော်ပေးချင်တယ်”

“ဒါပေါ့ နော်မူရယ်၊ လူတစ်ယောက်မှာ အားနည်းချက် ရှိသလို အားသာချက်လည်းရှိတာပဲ။ သူ့ဘဝကနေ ဒီအခြေ အနေထိ ရောက်လာတာ အရည်အချင်းက နည်းတာမှတ်လို့။ မကောင်းတာကိုဖယ်ပြီး ကောင်းတာကိုပဲ လက်သန့်ရွေးချယ်ကြ တာပေါ့”

“ကျေးဇူးပဲ တာဝဲရယ်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုစွန့်ပြီး ငါ့ကိုပဲ ရွေးချယ်ပေးလို့။ တကယ့်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အမေ့ကိုခေါ်ထားရမယ်”

“ကောင်းတယ်၊ မိသားစုအားလုံးကိုခေါ်လိုက်၊ နော်မူ ဆုံးဘဝက သိပ်အလေးကျန်လွန်းတယ်”

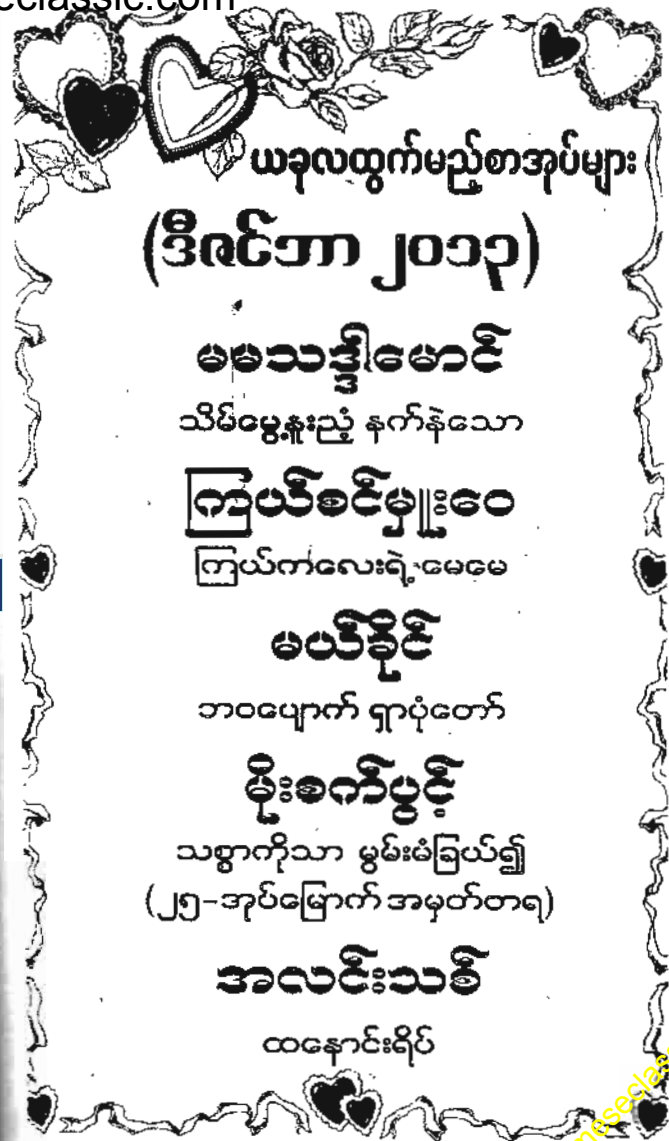
၂၇၀ ❀ ဓလေ့စဉ်

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကောင်းပါပြီ။ အဲဒီအိမ်ကိုရောက်သွားရင် ငါတို့ ဘာအရင်ဆုံးလုပ်မလဲ”

“ချစ်ခင်တဲ့ပုံကို ပြရမှာပေါ့။ အမေ့ရဲ့ဝိညာဉ်ရှိနေတယ်လေ။ သူ့ဘဝကူးကောင်းအောင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေပြရမယ်”

ယခုတော့ ထိုစုံတွဲထဲတွင် လိပ်ပြာများ ရစ်ဝဲနေသည်။ ပန်းများဖြင့် ပြည့်သိပ်နေသောပန်းကမ္ဘာထဲဝင်ရန် ခြေလှမ်းတွေ က အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။ ထိုပန်းကမ္ဘာထဲ၌ လိပ်ပြာများ ခြံရံ၍ နေလေတော့သည်။ ။

ရသတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ...

BURMESE
CLASSIC

ယခုလထွက်မည့်စာအုပ်များ
(ဒီဇင်ဘာ ၂၀၁၃)

ဓမ္မသန္တရိမောဇ်

သိမ်မွေ့နူးညံ့ နက်နဲသော

ကြည်စင်မှူးဝေ

ကြယ်ကလေးရဲ့မေမေ

မပတ်ခိုဇ်

ဘဝပျောက် ရှာပုံတော်

မိုးခက်ပွင့်

သစ္စာကိုသာ မွမ်းမံခြယ်၍

(၂၅-အုပ်မြောက် အမှတ်တရ)

အလင်းသစ်

ထနောင်းရိပ်